εντροπια

Τευχος 6 - Ιούλης 2015

ΑΠΟΣΤΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Δράσεις-Παρεμβάσεις

Κοινά-Αποανάπτυξη

Τέχνες & Λόγος

ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΙ ΦΥΛΑΝΕ ΣΥΝΟΡΑ ΤΑΞΙΚΑ

Συσπείρωση Ατάκτων

περιοδική έκδοση
ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗΣ ΑΤΑΚΤΩΝ

Αποστρατικοποιημένη Λευκωσία

Γιατί αυτή η πόλη χωρίζεται από σύνορα;

Θέλουμε όντως να βλάψουμε ο ένας τον άλλο;

Υπήρξαμε ποτέ τόσο διαφορετικοί όσο μας δίδαξαν να είμαστε;

Ώρα να πάρουμε πίσω ό,τι μας έκλεψαν οι στρατοί: την πόλη μας, τις γειτονιές μας, τη ζωή μας.

Φωτογραφίες από την Πορεία για μια Αποστρατικοποιημένη Λευκωσία 2015

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΠΟΣΤΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΔΡΑΣΕΙΣ-ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ

ΚΟΙΝΑ-ΑΠΟΑΝΑΠΤΥΞΗ

ΤΕΧΝΕΣ & ΛΟΓΟΣ

Η Εντροπία αποτελεί συλλογικό εγχείρημα, ενώ επιχειρεί να εντείνει τον διάλογο στο εσωτερικό του ριζοσπαστικού κινήματος (χωρίς απαραίτητα οι απόψεις που εκφράζονται να συνιστούν θέσεις της συλλογικότητας) και κάνει γνωστούς τους τοπικούς αγώνες σε ένα ευρύτερο κοινό. Είναι κομμάτι των δράσεων που αναπτύσσουμε στην κατεύθυνση της ανατροπής του υπάρχοντος καπιταλιστικού και αστικού συστήματος και της οικοδόμησης μιας κοινωνίας αλληλεγγύης-αυτοοργάνωσης-ελευθερίας.

Η χρήση του @ στη θέση των έμφυλων καταλήξεων, όταν το υποκείμενο είναι γενικό, γίνεται προκειμένου να μην αναπαράγουμε πατριαρχικές δομές στη γλώσσα, οι οποίες θέτουν ένα φύλο (ή στην «καλύτερη» περίπτωση δύο φύλα) και τα άτομα που το εκφράζουν στην κορυφή της έμφυλης πυραμίδας, αποσιωπώντας, αποκλείοντας και περιθωριοποιώντας άλλα (εκτός από τα κυρίαρχα) φύλα, καθώς και τα άτομα που εκφράζονται στα φύλα αυτά.

Η Εντροπία προετοιμάζεται χρησιμοποιώντας ελεύθερο λογισμικό-λογισμικό ανοιχτού κώδικα. Μεταξύ άλλων χρησιμοποιούμε τη σουίτα γραφείου LibreOffice, το λογισμικό σελίδωσης Scribus και το πρόγραμμα επεξεργασίας γραφικών The GIMP, σε πλατφόρμα GNU/Linux.

Για μια Αποστρατικοποιημένη Λευκωσία, Κύπρο, Ευρώπη

Οίκο-Πόλις, Συσπείρωση Ατάκτων

Φέτος συμπληρώνονται 51 χρόνια από τη χάραξη της «Πράσινης Γραμμής» κατά μήκος του ιστορικού κέντρου της Λευκωσίας, ως αποτέλεσμα των διακοινοτικών ταραχών του 1963. Η γραμμή αυτή δεν είναι απλώς το σύμβολο της εθνοτικής σύγκρουσης και της διαίρεσης του νησιού σε ξεχωριστές επικράτειες, αλλά αντικατοπτρίζει τον ρόλο των Βρετανών, θυμίζει την παρουσία του πολυεθνικού στρατού των Ηνωμένων Εθνών ανάμεσα στα αλληλοσυγκρουόμενα εθνοτικά στρατεύματα και συνδέεται επίσης με το στρατιωτικό πραξικόπημα της Χούντας των Αθηνών και την εισβολή του τουρκικού στρατού το 1974, γεγονότα που συνδιαμόρφωσαν το σημερινό στάτους κβο.

Η στρατικοποίηση δεν ενδυναμώνει απλώς τις εθνικιστικές ιδεολογίες και δεν περιφρουρεί μόνο τη διαίρεση του νησιού, αλλά επιπλέον οδηγεί αναπόφευκτα σε περισσότερες θεσμικές διακρίσεις και ενισχύει το ρατσισμό, το σεξισμό και την πατριαρχία. Σε αυτό – το μεταφορικά και κυριολεκτικά – συρματόπλεγμα εξουσιαστικών σχέσεων, η στρατικοποίηση υποστηρίζει το εμπόριο όπλων και αυξάνει τις στρατιωτικές δαπάνες. Την ίδια στιγμή, στην εποχή μιας παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, το «δημόσιο χρέος» και το «εθνικό έλλειμμα» αυξάνονται, ενώ οι μισθοί και οι συντάξεις κουρεύονται και οι δημόσιες δαπάνες σε σημαντικότατους τομείς, όπως η κοινωνική πρόνοια και η περιβαλλοντική προστασία, μειώνονται διαρκώς.

Αντιλαμβανόμαστε αυτές τις εξελίξεις ως μια μεγάλη και συνεχή ήττα των ανθρώπων της Κύπρου, οι οποίοι υιοθέτησαν την εθνικιστική αφήγηση και τα μιλιταριστικά ιδεώδη. Με αυτόν τον τρόπο, οδηγηθήκαμε ολοένα και περισσότερο σε μια μακροχρόνια διακοινοτική σύγκρουση και συνεπώς αποδεκτήκαμε το στάτους κβο που επιβλήθηκε από τις εθνικιστικές και ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Θα πρέπει να αντιληφθούμε ότι η εθνοτική – θρησκευτική σύγκρουση και η γεωγραφική διαίρεση αποτελούν τις ιδανικές δικαιολογίες για να διατηρήσουν οι εξουσιαστικές δυνάμεις αυτό το ιδιότυπο και παρατεταμένο «καθεστώς εξαίρεσης». Αυτό το αυταρχικό και καταπιεστικό καθεστώς προσπαθεί να διευρύνει την εξουσία του και να επεκτείνει την κυριαρχία του σε κάθε κομμάτι της ζωής μας. Η επίκληση αυτού του «καθεστώτος εξαίρεσης» είναι αρκετή για να ανασταλούν εργασιακά, κοινωνικά, πολιτικά και περιβαλλοντικά δικαιώματα, αλλά και για να κατασταλούν ταξικοί αγώνες και κινηματικές δράσεις όλων των ανυπότακτων κομματιών της κοινωνίας, κυρίως των από κάτω και των από έξω. Σε αυτό το ιδιόμορφο αλλά και παρατεταμένο «καθεστώς εκτάκτου ανάγκης», όχι μόνο παραβιάζονται τα δικαιώματα και παραγνωρίζονται οι ελευθερίες μας, αλλά καταργούνται ακόμη και οι ίδιες οι πρόνοιες της «συνταγματικής νομιμότητας» και οι αρχές του «κράτους δικαίου» της αποκαλούμενης «αστικής δημοκρατίας».

Ως αντιεξουσιαστική ομάδα πιστεύουμε ότι έχει φθάσει η ώρα για τους ανθρώπους της Κύπρου να ενώσουν τις δυνάμεις τους, να κινητοποιηθούν και να αντισταθούν στις κυρίαρχες εθνικιστικές ιδεολογίες, την κλιμακούμενη στρατικοποίηση των ζωών μας και την επανεμφάνιση ακροδεξιών πολιτικών κομμάτων. Είμαστε ενάντια σε όλους τους εθνικιστικούς και ιμπεριαλιστικούς στρατούς, τις μετα-αποικιακές στρατιωτικές δυνάμεις και συμμαχίες, καθώς επίσης και τους κρατικούς κατασταλτικούς μηχανισμούς και εξουσιαστικούς θεσμούς. Κανένας και καμία δεν πρέπει να είναι στρατιώτης των κυρίαρχων ελίτ, ποτέ και πουθενά, γι' αυτό δεν παραδίδουμε τις ζωές μας σε κανένα αφεντικό του κεφαλαίου και του πολέμου.

Οίκο-Πόλις | Τμήμα Εργασίας για την Οικολογία και την Πόλη
Συσπείρωση Ατάκτων
Ιανουάριος – Φεβρουάριος 2015

Σειρά Εκδηλώσεων

Στα πλαίσια της εκστρατείας για μια «Αποστρατικοποιημένη Λευκωσία/Κύπρο/Ευρώπη» η Συσπείρωση Ατάκτων διοργάνωσε σειρά παρουσιάσεων σχετικών με το θέμα του μιλιταρισμού και του εθνικισμού. Ακολουθούν οι περιλήψεις αυτών των παρουσιάσεων καθώς και σύνδεσμοι με τις παρουσιάσεις σε μορφή video, όπου αυτές υπάρχουν.

Τρεις φορές ξένος:

Ελληνισμός, Κεμαλισμός, Σιωνισμός

Saffo Papantonopoulou

Το 1926, ο Levi Eshkol, που αργότερα θα ήταν ο πρωθυπουργός του Ισραήλ κατά τον πόλεμο του 1967, επισκέφθηκε στη δυτική Θράκη τον οικισμό Ελλήνων προσφύγων από την ανταλλαγή πληθυσμών Τούρκων-Ελλήνων του 1923. Δήλωσε τότε ότι ήταν ένα «τεράστιο και ενδιαφέρον έργο», το οποίο θα μπορούσε να προσφέρει το μοντέλο για τη δημιουργία του ισραηλινού κράτους. Σε αυτή την παρουσίαση η Saffo Papantonopoulou συνδυάζει τις απρόσμενες ομοιότητες μεταξύ ελληνικού, τουρκικού και ισραηλινού εθνικισμού. Εστιάζοντας στον εξελληνισμό της εβραϊκής κοινότητας στη Θεσσαλονίκη μετά την ελληνική εισβολή του 1912, επιχειρηματολογεί ότι οι εθνικισμοί που θεωρούνται ανταγωνιστικοί μεταξύ τους, συχνά συγκλίνουν όταν πρόκειται για την ανα-κατάταξη ανθρώπων και τον επαναορισμό της εθνικής ταυτότητας.

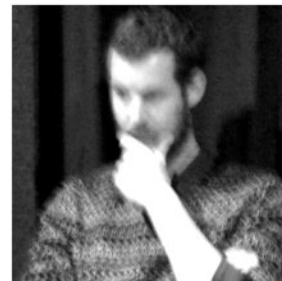
Δείτε το στο archive.org/details/thriceastranger

Η επανάσταση της Ροτζάβα

Αυτονομία, άμεση δημοκρατία και ριζοσπαστική αντίσταση στο θρησκευτικό φονταμενταλισμό και τον πόλεμο στις κουρδικές κοινότητες της Συρίας

Joris Leverink

Το καλοκαίρι του 2012, δεκαέξι μήνες μετά την έναρξη της συριακής επανάστασης, η οποία μετατράπηκε σε πόλεμο, συνέβηκε κάτι εξαιρετικό: στο μέσο της σφαγής και της καταστροφής μιας χώρας, οι κουρδικές περιοχές της βόρειας Συρίας, γνωστές ως Ροτζάβα, κήρυξαν την αυτονομία τους από την κεντρική κυβέρνηση. Στους μήνες που ακολούθησαν, η επανάσταση της Ροτζάβα, ήσυχα μα με επιμονή, άρχισε να κτίζει μια εναλλακτική κοινωνία θεμελιωμένη στις βασικές αρχές της ισότητας φύλου, της οριζόντιας δημοκρατίας και της περιβαλλοντικής βιωσιμότητας, που θα μπορούσε στο μέλλον να αποτελέσει ένα φάρο ελπίδας για όσους προσβλέπουν στο τέλος των εξουσιαστικών κυβερνήσεων, του Δυτικού Ιμπεριαλισμού και του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού στη Μέση Ανατολή. Σε αυτή τη συζήτηση ο Joris Leverink εξερευνά τις ρίζες της επανάστασης της Ροτζάβα, αναλύει τις σχέσεις της με γειτονικές δυνάμεις και επιχειρηματολογεί ότι η επανάσταση στη Ροτζάβα θα μπορούσε να είναι η μόνη μας ελπίδα για ειρήνη στη Μέση Ανατολή.

(ακολουθεί εκτενέστερο κείμενο για τα γεγονότα)

Στρατικοποιημένη Υπηκοότητα:

Η στρατιωτικοποίηση της εκπαίδευσης, της πολιτικής και της οικονομίας στο Ισραήλ

Sahar Vardi

Η Ισραηλινή ακτιβίστρια ενάντια στη στρατιωτικοποίηση και αντιρρησίας συνείδησης Sahar Vardi, περιγράφει πώς η στρατοκρατία διεισδύει μέσα σε διάφορα στρώματα της ισραηλινής κοινωνίας, από το σχολείο μέχρι το φύλο και τις εθνικές σχέσεις εξουσίας, στο πολιτικό σύστημα και στο σύμπλεγμα της στρατιωτικής βιομηχανίας. Η συζήτηση επικεντρώνεται στον κεντρικό ρόλο που διαδραματίζει ο στρατός στη δημιουργία της ισραηλινής αντίληψης για την υπηκοότητα και θέτει το ερώτημα ποιος πληρώνει το τίμημα και ποιος κερδοφορεί από την ισραηλινή στρατοκρατία. Επίσης, παρουσιάζει διάφορες προσπάθειες αντίστασης ενάντια στη στρατικοποίηση, από διαδηλώσεις μέχρι την αντίρρηση συνείδησης.

Δείτε το στο archive.org/details/sahar_201502

Η επανάσταση πίσω από τα πρωτοσέλιδα: Αυτονομία στη βόρεια Συρία

Joris Leverink

Τους τέσσερεις μήνες κατά τους οποίους το Κομπανί ήταν υπό την πολιορκία του ISIS, λίγα ΜΜΕ έδωσαν σημασία στον πραγματικό αγώνα των ανθρώπων στη βόρεια Συρία, οι οποίοι αγωνίζονταν για ουσιαστική δημοκρατία, τα δικαιώματα των γυναικών και οικολογική βιωσιμότητα.

Στις 26 Ιανουαρίου, μετά από 134 μέρες αντίστασης, οι αμυντικές κουρδικές δυνάμεις ανακοίνωσαν ότι είχαν αποκρούσει επιτυχώς τις δυνάμεις του Ισλαμικού Κράτους (ΙΚ, πρώην ISIS) έξω από το Κομπανί. Κατά τη διάρκεια των επιθέσεων από το ISIS που κράτησαν τεσσερισήμισι μήνες, αυτή η πόλη της βόρειας Συρίας έγινε σύμβολο αντίστασης ενάντια στις φαινομενικά «ανίκητες» δυνάμεις των Τζιχαντιστών και προπύργιο ελευθερίας καταμεσής του χάους και της καταστροφής του συριακού εμφύλιου πολέμου.

Μετά την απελευθέρωση του Κομπανί, οι κουρδικές αμυντικές δυνάμεις του YPG και του YPJ (Λαϊκές και Γυναικείες Αμυντικές Μονάδες αντίστοιχα) συνεχίζουν την προώθησή τους ενάντια στο ISIS και τις τελευταίες βδομάδες έχουν απελευθερώσει σχεδόν τα δύο τρίτα[1] των περίπου 350 χωριών που αποτελούν το καντόνι του Κομπανί. Η νίκη στο Κομπανί δεν είναι μόνο μία εμφατική στρατιωτική ήττα του ISIS, αλλά κυριότερα, ίσως, είναι το συμβολικό νόημα του γεγονότος. Η εικόνα του ISIS ως ανίκητου στρατού υπέστη θανάσιμο πλήγμα, ενώ οι Κούρδοι αναδείχθηκαν ως αναντικατάστατοι σύμμαχοι στη μάχη ενάντια στους εξτρεμιστές της περιοχής.

Ενώ η μάχη για το Κομπανί προβλήθηκε αρκετά από τα διεθνή ΜΜΕ – κυρίως οι «εξωτικές»[2] αγωνίστριες του YJP –, ελάχιστα μέσα κάλυψαν την πραγματική μάχη των Κούρδων. Από το καλοκαίρι του 2012, όταν το Κουρδικό Δημοκρατικό Ενωτικό Κόμμα (PYD) ανακήρυξε την αυτονομία τριών επαρχιών της βόρειας Συρίας, συνολικά γνωστή ως Ροτζάβα, οι ντόπιοι συμμετέχουν σε έναν επαναστατικό αγώνα «από τα κάτω» αποβλέποντας σε οριζόντια δημοκρατία, ισότητα των φύλων και περιβαλλοντική βιωσιμότητα.

Η επανάσταση της Ροτζάβα –όπως έχει γίνει έκτοτε γνωστή– είναι ευθαρσώς αντικρατική και αντικαπιταλιστική, και αυτός μπορεί να είναι στην πραγματικότητα ένας από τους λόγους που έχει προβληθεί ελάχιστα από τα κυρίαρχα ΜΜΕ. Παρά την απουσία της από τις παγκόσμιες επικεφαλίδες, η επανάσταση στη Ροτζάβα μπορεί να θεωρηθεί ως ένα από τα σημαντικότερα πολιτικά εγχειρήματα στον κόσμο σήμερα.

Από δεύτερης κατηγορίας πολίτες σε επαναστάτες πρώτης τάξης

Όταν τον Μάρτιο του 2011 ο συριακός λαός, εμπνευσμένος από τις λαϊκές εξεγέρσεις στην Αίγυπτο και την Τυνησία, βγήκε μαζικά στους δρόμους απαιτώντας την πτώση του καθεστώτος του Άσαντ, λίγοι θα μπορούσαν να προβλέψουν ότι αυτή η ειρηνική επανάσταση θα κατρακυλούσε τόσο γρήγορα στο χάος, προκαλώντας το θάνατο εκατοντάδων χιλιάδων πολιτών και αφήνοντας τη χώρα ερειπωμένη. Οι Κούρδοι της Συρίας, που ζούσαν κυρίως στις τρεις βορειότερες επαρχίες Αφρίν, Κομπανί και Σεζιρέ, είχαν εξίσου σημαντικούς –αν όχι περισσότερους- λόγους να απαιτούν την πτώση του καθεστώτος.

Για πολλά χρόνια ο κουρδικός πληθυσμός της χώρας αντιμετωπιζόταν ως δεύτερης κατηγορίας πολίτες, με τις περιοχές τους να αφήνονται εσκεμμένα υποανάπτυκτες[3] από την κεντρική κυβέρνηση που αντιμετώπιζε τη Ροτζάβα σαν εσωτερική αποικία. Ενώ είναι πλούσια σε πετρέλαιο και καλλιεργήσιμες εκτάσεις, κανένα διυλιστήριο και λιγότερο από μία χούφτα εργοστάσια υπήρχαν στην περιοχή. Επιπλέον, λόγω της

θεσμικής απαγόρευσης της κουρδικής γλώσσας, τα σχολεία προσέφεραν εκπαίδευση μόνο στα αραβικά και για εκπαίδευση πέρα της δευτεροβάθμιας οι μαθητές αναγκάζονταν να μεταναστεύσουν σε αστικά κέντρα όπως το Χαλέπι και η Δαμασκός.

Το 2004 σε όλη τη χώρα οι Κούρδοι εξεγέρθηκαν ύστερα από ανεξέλεγκτες συγκρούσεις μεταξύ Κούρδων και Αράβων οπαδών κατά τη διάρκεια ενός ποδοσφαιρικού αγώνα στην πόλη Καμισλί, την πρωτεύουσα της επαρχίας Σεζιρέ. Η δυσανάλογα βίαιη καταστολή των Κούρδων οπαδών από τις δυνάμεις ασφαλείας πυροδότησε μια εβδομάδα εξέγερσης που επεκτάθηκε γρήγορα από τις πόλεις και τα χωριά στον βορρά στην πρωτεύουσα και άλλες κυρίως αραβικές πόλεις. Μετά από αρκετές μέρες ταραχών τρία άτομα σκοτώθηκαν. Ωστόσο, σημαντικότερη για το μέλλον της Ροτζάβα ήταν η συνειδητοποίηση ότι οι Κούρδοι της Συρίας δεν μπορούσαν να βασιστούν στους Άραβες γείτονές τους για την αντίστασή τους στο καθεστώς.

Τα γεγονότα του 2004 ήταν ένας από τους λόγους για τους οποίους οι Κούρδοι ήταν επιφυλακτικοί στο να συμμετάσχουν στην εξέγερση ενάντια στον Άσαντ το 2011. Σαφώς και έγιναν ειρηνικές διαδηλώσεις στις κουρδικές περιοχές καθώς και σε αρκετά άλλα μέρη, αλλά μετά την μετατροπή της λαϊκής εξέγερσης σε άγριο και βίαιο εμφύλιο πόλεμο, κουρδικές στρατιωτικές ομάδες και πολιτικά κόμματα δίσταζαν να συνταχθούν με τον Ελεύθερο Συριακό Στρατό (FSA) και το πολιτικό του σκέλος, το Συριακό Εθνικό Συμβούλιο (SNC). Η αποτυχία των αντικαθεστωτικών δυνάμεων να εγγυηθούν ότι οι Κούρδοι δεν θα περιθωριοποιούνταν και αποκλείονταν από τη μελλοντική μετά-Άσαντ κυβέρνηση του SNC, οδήγησε τα κουρδικά κόμματα να ακολουθήσουν τον λεγόμενο «Τρίτο Δρόμο», στον οποίο δεν θα συμμαχούσαν ούτε με το καθεστώς ούτε με τους επαναστάτες.

Η επανάσταση «από τα κάτω»

Αυτή η προσέγγιση του «Τρίτου Δρόμου» αποδείχθηκε επιτυχής όταν στις 19 Ιουλίου 2012 κουρδικά κόμματα πήραν τον έλεγχο κυβερνητικών εγκαταστάσεων της περιοχής, αφότου ο Άσαντ απέσυρε τις δυνάμεις του αφήνοντας ένα κενό εξουσίας το οποίο γρήγορα καλύφθηκε από το PYD. Το νέο σώμα, το Κίνημα Δημοκρατικής Κοινωνίας (γνωστό από το κουρδικό ακρωνύμιο του TEV-DEM) συστάθηκε για να επιτηρεί και να διευκολύνει την εφαρμογή των νέων αμεσοδημοκρατικών κυβερνητικών δομών. Το TEV-DEM ξεκίνησε να οργανώνει την κοινωνία σε διαφορετικές ομάδες εργασίας, επιτροπές και λαϊκές συνελεύσεις, όπου η κάθε μία επικεντρωνόνταν σε συγκεκριμένους τομείς, όπως θέματα γυναικών, οικονομίας, περιβάλλοντος, άμυνας, δημόσιου βίου και εκπαίδευσης και άλλα.

Το TEV-DEM μπορεί να θεωρηθεί ένας από τους κυριότερους λόγους για τον οποίο η επανάσταση στη Ροτζάβα δεν υπέκυψε σε καταστροφικές εσωτερικές διαμάχες, οι οποίες στοίχειωσαν τόσες άλλες αντιπολιτευόμενες ομάδες που ξεπήδησαν στα πλαίσια της Αραβικής Άνοιξης. Το TEV-DEM δεν λειτούργησε ως καταλύτης της επανάστασης στη Ροτζάβα, αλλά βασικά διοχέτευσε το υπάρχον επαναστατικό πνεύμα, κατευθύνοντας την ενέργεια των ανθρώπων προς την οικοδόμηση μιας νέας κοινωνίας αντί προς την καταστροφή της παλιάς. Οι τέσσερεις αρχές[4] του TEV-DEM εξηγούν διεξοδικά την αποδοχή του από τους καταπιεσμένους και περιθωριοποιημένους ανθρώπους της Ροτζάβα. Αυτές είναι: Η επανάσταση πρέπει να είναι «από τα κάτω». Πρέπει να είναι κοινωνική, πολιτιστική, εκπαιδευτική καθώς και πολιτική επανάσταση. Πρέπει να κατευθύνεται ενάντια στο κράτος, την εξουσία και τις αρχές και, τέλος, ο λαός πρέπει να είναι αυτός που θα έχει τον τελευταίο λόγο σε όλες τις διαδικασίες λήψης αποφάσεων.

Ενώ η υπόλοιπη Συρία κατρακυλούσε στο χάος, ο λαός της Ροτζάβα συνερχόταν σε συνελεύσεις γειτονιών και τοπικές επιτροπές και αυτο-οργανωνόταν προς όφελος της κοινωνίας. Καθώς το ISIS έμπαινε στον συριακό εμφύλιο πόλεμο το πρώτο μισό του 2013, οι γυναίκες της Ροτζάβα αποτέλεσαν τη ραχοκοκαλιά της επανάστασης, εκπροσωπούμενες σε όλα τα διαφορετικά επίπεδα οργάνωσης και συμμετέχοντας ενεργά στη διαμόρφωση ενός μη πατριαρχικού και αντικαπιταλιστικού κινήματος. Και ενώ τα μάτια του κόσμου ήταν στραμμένα στη σφαγή και την καταστροφή

του συριακού εμφυλίου και την επέκτασή του στο Ιράκ, οι τρεις επαρχίες της Ροτζάβα διακήρυξαν ήσυχα την αυτονομία τους από την κεντρική κυβέρνηση.

Αυτονομία, όχι ανεξαρτησία

Μία σημαντική λεπτομέρεια, η οποία συχνά παραβλέπεται, είναι ότι ο λαός της Ροτζάβα δεν αποσχίστηκε από τη Συρία. Ανακήρυξαν την αυτονομία τους, όχι την ανεξαρτησία τους. Το άρθρο 12 της Χάρτας του Κοινωνικού Συμβολαίου[5] – το σύνταγμα της Ροτζάβα που ανακοινώθηκε και εφαρμόστηκε από τον Ιανουάριο του 2014 – αναφέρει ξεκάθαρα ότι «Οι αυτόνομες περιοχές αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι της Συρίας. Είναι ένα μοντέλο για ένα αποκεντρωμένο σύστημα ομόσπονδης κυβέρνησης στη Συρία». Η επιδίωξη της αυτονομίας αντί της ανεξαρτησίας είναι σημαντική. Δείχνει ότι το εγχείρημά τους δεν είναι αποκλειστικά κουρδικό και, παρά το ότι δεν συμμετέχουν ενεργά στην εξέγερση που επιδιώκει την καθαίρεση του Άσαντ, ο λαός της Ροτζάβα ενδιαφέρεται για το μέλλον της χώρας του.

Η ανακήρυξη της τοπικής αυτονομίας είναι επιπλέον ενδεικτική των δεσμών μεταξύ των κινημάτων στη Ροτζάβα και του Κουρδικού Απελευθερωτικού Κινήματος στο Βόρειο Κουρδιστάν (νοτιοανατολική Τουρκία). Οι στενές σχέσεις μεταξύ του PYD και του Εργατικού Κουρδικού Κόμματος (PKK) ποτέ δεν ήταν κρυφές. Το PYD δημιουργήθηκε ως αδερφή οργάνωση του παράνομου PKK το 2003 και χιλιάδες Κούρδοι της Συρίας πολέμησαν στις γραμμές του PKK εντός της Τουρκίας. Και οι δύο οργανώσεις θεωρούν τον Αμπντουλάχ Οτσαλάν ως τον πνευματικό τους ηγέτη και η ιδέα του για Δημοκρατική Συνομοσπονδία[6] είναι η κατευθυντήρια ιδεολογία τόσο στην επανάσταση της Ροτζάβα όσο και στα πολυάριθμα τοπικά εγχειρήματα στις κυρίως κουρδικές περιοχές της νοτιοανατολικής Τουρκίας[7].

Η ιδεολογική μεταστροφή του Οτσαλάν από τη μαρξιστική-λενινιστική προσέγγιση, στην οποία ένα ανεξάρτητο σοσιαλιστικό κράτος ήταν ο απόλυτος στόχος για τους Κούρδους, προς την πολιτική πεποίθηση που βλέπει μία ομοσπονδία αυτόνομων κοινοτήτων, ανεξάρτητα από εθνικές ή/και θρησκευτικές καταβολές, ως την ιδεατή μορφή κοινωνικής και πολιτικής οργάνωσης είναι ισχυρά επηρεασμένη από τα έργα του Αμερικανού αναρχικού θεωρητικού Μάρρεϊ Μπούκτσιν. Στις μελέτες του, ο Μπούκτσιν εξέτασε τις απαρχές της κοινωνικής ιεραρχίας και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η ανθρώπινη κυριαρχία πάνω στη φύση έχει τις ρίζες της στην ανθρώπινη κυριαρχία πάνω στον άνθρωπο. Για να δημιουργηθεί μία κοινωνία η οποία, όχι μόνο καταργεί τις ιεραρχικές σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων, αλλά βρίσκεται και σε αρμονία με το φυσικό περιβάλλον, ο Μπούκτσιν πρότεινε την ιδέα του Ελευθεριακού Δημοτικισμού[8].

Οι ιδέες του Μπούκτσιν σχετικά με τις λαϊκές συνελεύσεις, την άμεση δημοκρατία και μια συνομοσπονδία τοπικών αυτόνομων κοινοτήτων εφαρμόζονται αυτή τη στιγμή απ’ άκρη σ’ άκρη στις τρεις επαρχίες που αποτελούν την Ροτζάβα. Λαϊκά συμβούλια ή «Σπίτια του Λαού» αποτελούν την καρδιά του πολιτικού συστήματος. Το πρώτο επίπεδο οργάνωσης είναι οι τοπικές κομμούνες, που αποτελούνται από 30-150 οικίες, στο επόμενο επίπεδο είναι συμβούλια χωριών και γειτονιών, που αποτελούνται από 7-30 κομμούνες το καθένα, το οποίο ακολουθείται από συμβούλια περιοχών και τέλος είναι το MGRK, το Λαϊκό Συμβούλιο Δυτικού Κουρδιστάν.

Οι αποφάσεις μεταφέρονται από ένα επίπεδο στο επόμενο με δύο εκπροσώπους, έναν άντρα και μία γυναίκα, οι οποίοι εκλέγονται για αυτό το σκοπό. Επίσης, όλα τα συμβούλια πρέπει να τηρούν μια αναλογία φύλου 40%.

Οι Κούρδοι της Συρίας χρειάζονται αλληλεγγύη όχι ελεημοσύνη

Δυστυχώς αλλά αναμενόμενα, η επανάσταση στη Ροτζάβα έχει αγνοηθεί πλήρως από τα διεθνή μέσα ενημέρωσης και τους πολιτικούς κύκλους. Το εγχείρημα της ριζοσπαστικής δημοκρατίας, η δημιουργία αυτόνομων ζωνών και η σκληρή κριτική και στον ιμπεριαλισμό και στον καπιταλισμό δεν έχει αφήσει τον λαό της Ροτζάβα με πολλούς φίλους. Ακόμα και ο Μασούντ Μπαρζανί, ο ηγέτης του γειτονικού Ιρακινού Κουρδιστάν, βλέπει με δυσπιστία τη Ροτζάβα, αναγνωρίζοντας ότι μία παρόμοια επανάσταση στο βόρειο Ιράκ θα σήμαινε αυτομάτως το τέλος της ηγεμονίας του. Ακόμα πιο ανησυχητική, ωστόσο, είναι η στάση της Τουρκίας προς τα κοινωνικά πειράματα των Κούρδων της Συρίας.

«Για εμάς, το PYD είναι το ίδιο με το PKK, μια τρομοκρατική οργάνωση» δήλωσε δημόσια ο Τούρκος Πρόεδρος Ερντογάν[9] ως απάντηση στα σχέδια για εξοπλισμό του PYD στο αποκορύφωμα της μάχης του Κομπανί. Καθ' όλη τη διάρκεια της σύρραξης η Τουρκία κράτησε τα σύνορά της με τη συριακή πόλη ερμητικά κλειστά, απαγορεύοντας να φτάσει στους υπερασπιστές του Κομπανί οποιαδήποτε βοήθεια, ιατρική ή στρατιωτική. Η μοναδική εξαίρεση ήταν όταν επέτρεψε μια μικρή μεραρχία 150 μαχητών Πεσμεργκά από το Ιρακινό Κουρδιστάν να περάσουν τα σύνορα για να πολεμήσουν μαζί με το YPG/YPJ ενάντια στο ISIS.

Η Τουρκία φοβάται ότι μια επιτυχημένη επανάσταση στη Ροτζάβα θα εμπνεύσει τον εγχώριο κουρδικό πληθυσμό να επιδιώξει παρόμοιους στόχους. Στην πραγματικότητα, και κοινωνικές ομάδες όπως το Λαϊκό Δημοκρατικό Συμβούλιο (DTK) και πολιτικά κόμματα όπως το Κόμμα Δημοκρατίας των Λαών (HDP) ήδη εφαρμόζουν και υποστηρίζουν τοπικές αυτόνομες διοικητικές δομές για χρόνια[10]. Αυτονομία των Κούρδων της Τουρκίας θα σήμαινε ότι η Άγκυρα θα έχανε τον άμεσο, καθημερινό έλεγχο στο ένα πέμπτο της επικράτειάς της, κάτι που δεν είναι αποδεκτό για την παρούσα κυβέρνηση.

Για αυτούς και για άλλους λόγους, η τουρκική κυβέρνηση μέχρι στιγμής αρνείται να παρέχει βοήθεια οποιασδήποτε μορφής στους ανθρώπους της Ροτζάβα γενικά, και στην πόλη του Κομπανί συγκεκριμένα. Για να καταστεί εφικτή η ανοικοδόμηση του Κομπανί και για να μπορέσει ο λαός της Ροτζάβα να συνεχίσει να αντιστέκεται στον άμεσο κίνδυνο των δυνάμεων των Τζιχαντιστών που βρίσκονται στο κατώφλι τους, είναι απόλυτα κρίσιμο η Τουρκία να ανοίξει τα σύνορά της με τις συριακές περιοχές που βρίσκονται υπό κουρδικό έλεγχο. Αν η συμπεριφορά της Τουρκίας στο παρελθόν είναι ένδειξη για τις μελλοντικές της δράσεις, τότε υπάρχει ελάχιστη ελπίδα ότι αυτό θα συμβεί σύντομα.

Ωστόσο, εκεί που θα απαιτούσε πίεση από άλλες κυβερνήσεις ώστε να αναγκαστεί η Τουρκία να ανοίξει τα σύνορά της, ο λαός του Κομπανί πρέπει να είναι προσεκτικός από ποιους δέχεται βοήθεια για την ανοικοδόμηση της πόλης του. Ανιδιοτελής βοήθεια χωρίς όρους και δεσμεύσεις είναι σπάνιο φαινόμενο. Για να μπορέσει να διατηρήσει τη ριζοσπαστική ανεξαρτησία του και τις θεμελιώδεις αξίες της επανάστασης για την οποία πολεμά, επιβάλλεται ο λαός της Ροτζάβα να μην δώσει πρόσβαση σε υπερεθνικούς οργανισμούς, όπως ο ΟΗΕ, το ΔΝΤ, η Παγκόσμια Τράπεζα, ούτε και σε παγκόσμιες επιχειρήσεις που καλοβλέπουν τους φυσικούς πόρους της περιοχής. Η πραγματική μάχη των Κούρδων της Συρίας είναι δική τους και μόνο δική τους. Στους ερχόμενους μήνες και χρόνια θα χρειαστούν όλη τη αλληλεγγύη που θα μπορούσαν να έχουν, αλλά η εντυπωσιακή πορεία τους αποδεικνύει ότι το τελευταίο πράγμα που χρειάζονται είναι οικειοποίηση μεταμφιεσμένη ως φιλανθρωπία από τις δυτικές δυνάμεις.

Ο Joris Levernik έχει μάστερ στην Πολιτική Οικονομία, ζει στην Κωνσταντινούπολη και εργάζεται ως ελεύθερος δημοσιογράφος. Είναι, επίσης, συντάκτης στο ROAR Magazine. Μπορείτε να τον ακολουθήσετε στο Twitter @Le_Frique.

Σημειώσεις

1. 18/2/2015: kurdishdailynews.org/2015/02/18/kurdish-forces-retake-more-than-215-villages-in-the-countryside-of-the-town-of-kobane-monitor/
2. 29/10/2014: aljazeera.com/indepth/opinion/2014/10/western-fascination-with-badas-2014102112410527736.html
3. rojavareport.wordpress.com/2014/12/22/efrin-economy-minister-rojava-challenging-norms-of-class-gender-and-power/
4. www.anarkismo.net/article/27301
5. peaceinkurdistancampaign.com/resources/rojava/charter-of-the-social-contract/
6. freeocalan.org/wp-content/uploads/2012/09/Ocalan-Democratic-Confederalism.pdf
7. (Σ.τ.Μ.) Περισσότερες πληροφορίες για τα εγχειρήματα στη νοτιοανατολική Τουρκία στο βιβλίο: TARTOT Kurdistan "Demokratische Autonomie in Nordkurdistan" (demokratischeautonomie.blogsport.eu), το οποίο έχει μεταφραστεί στα Αγγλικά από την Janet Biehl "Democratic Autonomy in North Kurdistan", New Compass 2013. Στα Ελληνικά έχει μεταφραστεί το πρώτο κεφάλαιο του βιβλίου TARTOT Kurdistan "Το Κουρδικό Πείραμα για την Δημοκρατική Αυτονομία – ένα ταξίδι στα νοτιοανατολικά της Τουρκίας", Εκδόσεις Ευτοπία, Μάρτιος 2015
8. dwardmac.pitzer.edu/anarchist_archives/bookchin/gp/perspectives24.html (Σ.τ.Μ) Επίσης eagainst.com/articles/thoughtsmunicipalism/
9. dailysabah.com/politics/2014/10/20/erdogan-obama-discuss-regional-issues-agree-to-strengthen-antiisis-fight
10. Βλ. σημ. 7

Στρατικοποιημένη Υπηκοότητα

Sahar Vardi

Militaristic Surroundings

NEW PROFILE | Photo: Esti Tsal

NEW PROFILE | Photo: Sergeiy Sandler

Militarized Education

NEW PROFILE | Taken from the IDF personnel website http://www.aka.idf.il/chinuch/gallery/?catid=42929

NEW PROFILE | Photo: Activestills.org

Militarism in politics

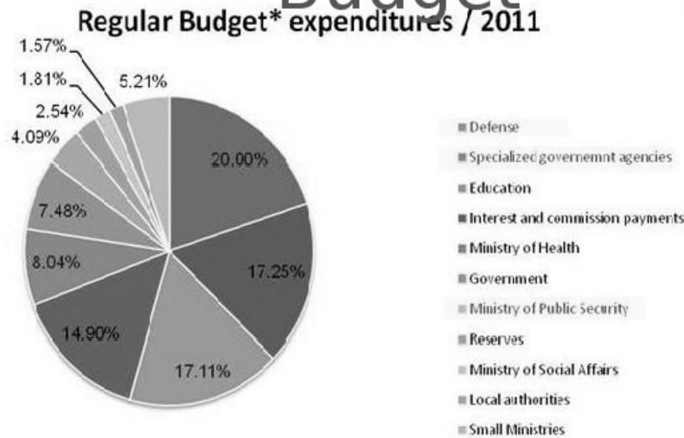

I don't care where Barak lives, my boy is in the army and I want to sleep easy

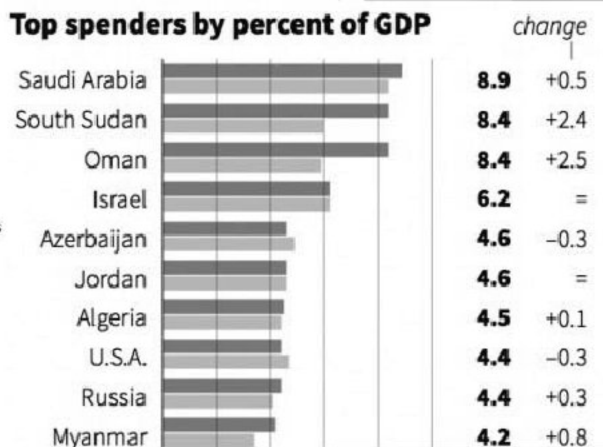
Because we need a responsible adult

Ehud Barak, 2013 election campaign

Militaristic economy - Budget

*2011 Budget excluding Development and Capital account budget
Budget 2011 total: NIS 348 185 234; USD 93 337 319; CZK 1 757 533 270

Stockholm International Peace Research institute (SIPRI), 2012

Exporting Occupation

"Cyprus has an important role in the Middle East and the bonds between Israel and Cyprus are stronger than ever" (Israel's President Shimon Peres)

"Between Israel and Cyprus there is unprecedented cooperation on many issues, including political, security, economic, scientific, energy and education. [...] Israel is a key partner to Cyprus's goals to develop peace. [...] We also cooperate with Israel against the threats of terror, and for the security of both countries." (Cyprus foreign minister Ioannis

Resisting militarism across border

Resisting Militarism

Αποστρατικοποιημένη Λευκωσία

Πορεία για μια Αποστρατικοποιημένη Λευκωσία 2015

Κάλεσμα Πορείας

Γιατί αυτή η πόλη χωρίζεται από σύνορα;
Θέλουμε όντως να βλάψουμε ο ένας τον άλλο;
Υπήρξαμε ποτέ τόσο διαφορετικοί όσο μας δίδαξαν να είμαστε;

Αυτή η πόλη δεν χωρίστηκε επειδή μιλούσαμε διαφορετικές γλώσσες· ήταν το αποτέλεσμα ενός παιχνιδιού εξουσίας μεταξύ ανταγωνιζόμενων ελίτ.

Για κάποιους ήταν προτιμότερο να έχουν όλη την εξουσία σε μισό νησί, παρά να μοιράζονται την εξουσία σε ολόκληρο.

Μα η καθημερινότητά μας δεν είναι τσιφλίκι τους. Κανένας και καμιά δεν πρέπει να ζει υπό διαρκή απειλή, σε μια πόλη που 5 διαφορετικοί στρατοί στρέφουν τα όπλα τους πάνω μας, τάχα για να μας προστατέψουν.

Και όμως, βρίσκουν χώρο για όλους τους στρατούς τους σε μια λωρίδα γη, αλλά, όταν προσπαθούμε να συναντηθούμε, έχουν το θράσος να μας πουν ότι κλείνουμε το δρόμο.

Είμαστε ενάντια σε όλους τους εθνικιστικούς και ιμπεριαλιστικούς στρατούς, τις μετα-αποικιακές στρατιωτικές δυνάμεις και συμμαχίες, καθώς και στους κρατικούς κατασταλτικούς μηχανισμούς και τους απολυταρχικούς θεσμούς. Κανένας δεν πρέπει να είναι στρατιώτης των ελίτ, ποτέ και πουθενά.

Ώρα να πάρουμε πίσω ό,τι μας έκλεψαν οι στρατοί:
την πόλη μας, τις γειτονιές μας, τη ζωή μας.
Αυτό το μήνα, στις 28, ας βιώσουμε τη Λευκωσία όπως μας αξίζει.

Σημεία συγκέντρωσης:
Πλατεία Φανερωμένης στις 14:00, ή
Πλατεία Σαραγιού στις 14:30
Έλα!

Θα περπατήσουμε στους δρόμους της πόλης μας, θα πούμε κανένα τραγουδάκι, θα περάσουμε καλά και θα συναντηθούμε στο Σπίτι της Συνεργασίας (απέναντι από την κατάληψη του ΟΗΕ).

Με ανοιχτές συζητήσεις, ζωντανή μουσική και ΔΙΧΩΣ ΣΤΡΑΤΟΥΣ!

Συνέλευση για μια «Αποστρατιωτικοποιημένη Λευκωσία»
ΥΚΡ – Συσπείρωση Ατάκτων – faq – Γρανάζι – ΣΥΡΙΖΑ
Δικοινοτική Ριζοσπαστική Αριστερή Συνεργασία/İki Toplumlu Radikal Sol İşbirliği
Εργατική Δημοκρατία – Νέα Διεθνιστική Αριστερά/Yeni Enternasyonalist Sol

We Won’t Fit Into Your Binaries So Let Go Of Your Borders And Armies

faq

The statement regarding our participation in this year’s Demilitarised Nicosia March:

The auspices of militarism and nationalism are nothing strange to our everyday lives. We encounter the waving flags as we drive past a school, a church, roundabouts, mountains, to the remnants of a military post stationed in the middle of the old town centre of Nicosia. We also recognize how deeply embedded the presence of the military is in our everyday lives that we forget that in total 6 armies tightly grip the island we call home. We also drive our lives along and side-by-side a Buffer Zone that directs how we move through partial territories of the island, a Buffer Zone through which we silence ourselves in crossing, interrupting our everyday rhythm as we travel across it. In our schools we teach that we never killed anyone, but that the Others did, never taking accountability for the militarism that incites and still takes strength from constructing the Other as an Other, whether as ‘Ξένος’ or ‘Gavur’.

After all, what difference is there between ‘Τούρκος καλός μόνο νεκρός’ and ‘Su uyur düşman uyumaz’?

We know the effects of militarism, from politicising memory of pain in order to victimise ourselves with ‘Δεν Ξεχνώ’ for us to displace our own responsibility in each other’s and Others’ deaths, and ‘Yok oluyoruk’, to address one’s own disappearance while being erased by the enforced flag, any flag.

Açık hava hapishanesi. Maraz.

Protectors of the nation, is what we can call the gems of the coercive institution of militarism, the ones forced to have become men to protect the Mothers, feminized entities that we call nations. We have Mother Turkey, who brings water through its umbilical pipelines to the island, thank you Erdoğan. We have Mother Greece, for whom we don’t leave our gun behind, the gun that we imagine like our girlfriend, in case someone else takes her, because we own her, just like we own a gun.

On either side of the border, we are told in militarist ideologies that raping a woman, is sabotaging a man’s ownership and taking over his honour and bringing shame to the man, and that the woman must be protected. Because you know, a woman has no say on who manages her own body.

On either side, we teach men to be tough, to be aggressive, to be alpha males, to be straight – against their own will. Femininity and non-straightness are demonized as weak, incapable of courage, for if you’re any of those, you are a traitor. A ‘πούστης’, a ‘puşt’.

And either way, either Other, if you want to do less of the army, there are two ways, needing connections or buying your time off, requiring you to be of a certain economic class to use your nepotistic privileges. However, if you don’t do the army, you have less legal rights than anyone else, a lesser man, an inferior citizen.

Imperial subjects we remain, under the United Nations and Her Majesty, the great proselytizers of the Enlightenment ideologies of the West. If there were no problems for the United Nations to solve on the island, would there be a reason for their presence on the island? Have we forgotten the British bases too? What profit, political and economic, can be generated by maintaining the division of the island?

One proposal that we hear about nowadays that challenges the current militarized state, is the reformation of militarization by introducing a professional army. A professional army commercializes one’s duty to the nation, transforming direct coercion i.e. conscription, to economic terrorism: if you need a job, welcome to an aspiring career in waiting to kill.

We believe that we cannot be truly liberated before abolishing those institutions that reproduce patriarchy and national supremacy, and the socioeconomical system that rewards it.

We demand complete demilitarisation of our societies, and abolishment of hierarchical relations that constrain our expression and render us vulnerable.

To the continued attack on our freedom we respond with horizontal solidarity and collective action.

Ποιος εμποδίζει την ειρήνη στην Κύπρο;

Κάποι@ που συμμετείχαν στην πορεία

Κι όμως βρίσκουν χώρο για όλους τους στρατούς τους σε μια λωρίδα γης, αλλά όταν προσπαθούμε να συναντηθούμε τολμούν να μας πουν ότι κλείνουμε τον δρόμο

Όταν λάβαμε μέρος στο κάλεσμα της φετινής πορείας για μια «Αποστρατικοποιημένη Λευκωσία», δεχτήκαμε τον συμβιβασμό της χρήσης ενός χώρου που λειτουργεί κάτω από τους κανονισμούς του ΟΗΕ, το Σπίτι της Συνεργασίας, για χάρη της δημιουργίας μιας ανοιχτής, διαθεματικής και διακοινοτικής συζήτησης για την αντιμετώπιση του μιλιταρισμού στην Κύπρο, που μας επηρεάζει άμεσα ως κατοίκους της Λευκωσίας και της Κύπρου στο σύνολο της. Σκοπός μας ήταν να αναπτύξουμε ένα συνεχιζόμενο, οριζόντια οργανωμένο φόρουμ που θα επαναδιεκδικήσει ό,τι δικαιωματικά μας ανήκει: ένα νησί χωρίς στρατούς και τις δηλητηριώδεις ιδεολογίες που αυτοί επιβάλλουν σε ολόκληρη την κοινωνία.

Προηγούμενες απόπειρες συνάντησης μέσα σε περιβάλλον ελεγχόμενο από τον ΟΗΕ, μονομερώς κλιμακώθηκαν βίαια από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς των κρατών, με τον άμεσο συντονισμό και τη σαφή συναίνεση της Ειρηνευτικής Δύναμης των Ηνωμένων Εθνών στην Κύπρο (UNFICYP).

Η UNFICYP -με τον προσφάτως ανανεωμένο προϋπολογισμό της και τις πολυδιαφημισμένες «ειρηνευτικές πρωτοβουλίες» της στη Νεκρή Ζώνη που μονοπωλεί- αποφάσισε ότι ούτε καν κάτω από την επιτήρησή της δεν είμαστε «αρκετά πολιτισμένοι» ώστε να συζητήσουμε για την ειρήνη χωρίς Αυτήν να αποφασίζει τον τρόπο έκφρασής μας. Δεν πρέπει να βιώσουμε «τη λύση» από τη βάση. Όχι πριν ο ΟΗΕ σχεδιάσει το περιεχόμενο της «ειρήνης» μας με κάθε λεπτομέρεια.

Από τη μέρα που η Συνέλευση για μια «Αποστρατιωτικοποιημένη Λευκωσία» δημοσίευσε το κάλεσμά μας για τη φετινή πορεία, ο ΟΗΕ ξεκίνησε να μας παρενοχλεί, ξεκίνησε να επικοινωνεί με άτομα που θεωρούν μέρος του αντιμιλιταριστικού κινήματος για να μάθει τι σχεδιάζουμε. Δεν ήταν η πρώτη φορά που αντέδρασαν με σπασμωδικότητα.

Λιγότερο από 24 ώρες πριν από την πορεία μας, μάθαμε ότι ο ΟΗΕ, τρομαγμένος από το ενδεχόμενο ότι θα έχανε το «μονοπώλιο της ειρήνης», συμμάχησε με τις αστυνομικές δυνάμεις σε νότο και βορρά και μας παρουσίασε το εξής σενάριο: θα έκλεινε τα λίγα σημεία διέλευσης που ενώνουν αυτήν την πόλη, την πόλη που αυτός χωρίζει. Το μέρος, όπου επιλέξαμε για να έχουμε αυτό τον ανοιχτό διάλογο (χωρίς να είχαμε και άλλες επιλογές, αφού ο ΟΗΕ δεν επιτρέπει σε ανεξάρτητες ομάδες να ενεργούν σε εκείνη τη λωρίδα γης), ξεκίνησε να παίρνει πίσω την συμφωνία μας, χωρίς αμφιβολία λόγω πίεσης από τους «σπιτονοικοκύρηδές» τους. Ήταν επίδειξη δύναμης, ένα εργαλείο για να βάλουν τη Συνέλευση σε προαποφασισμένα καλούπια για το πώς «μοιάζει η ειρήνη».

Οι αυτοαποκαλούμενοι Ειρηνευτές, φοβούμενοι τι θα μπορούσε να συμβεί αν οι ακτιβιστές για την ειρήνη ενώσουν δυνάμεις και δουλέψουν μαζί, ανάγκασαν τη Συνέλευση να πάρει πίσω τις αποφάσεις της και να αλλοιώσει το πνεύμα της πορείας σε βαθμό που γινόταν αγνώριστη, ώστε να μην πέσει πάνω σε κλειστά οδοφράγματα.

Όσο για το ανοιχτό φόρουμ, η Συνέλευση πρέπει να αναγνωρίσει ότι απέτυχε ολοκληρωτικά στο να δημιουργήσει έναν ασφαλή χώρο για διακοινοτικό διάλογο και κοινή δράση· πώς θα μπορούσαμε να συζητήσουμε στρατηγικές αποστρατικοποίησης της πόλης μας ενόσω μας κατασκόπευαν οι μυστικοί αστυνομικοί του ΟΗΕ;

Ίσως να καταλαβαίναμε αυτές τις παρεμβάσεις αν προέρχονταν από επαγγελματίες στρατιώτες που φοβούνταν

THE MONOPOLY *of* PEACE

την προοπτική της ανεργίας, αφού δεν θα είχαν πλέον ρόλο να παίξουν στην πόλη μας. Αλλά ξέρουμε ότι δεν ήταν αυτός ο λόγος που δαιμονοποιηθήκαμε, που μας φέρθηκαν σαν αγρίμια που θα έπρεπε να περιορίσουν.

Αυτό ίσως να μην φαίνεται έξω από τη Νεκρή Ζώνη, αλλά οι εμπειρίες μας μιλούν από μόνες τους. Οι αυτοαποκαλούμενοι «Ειρηνευτές» που βρίσκονται στη μέση αυτού του νησιού είναι πάντα έτοιμοι να καταπολεμήσουν την ειρήνη με κάθε τρόπο. Ενόσω εμείς ψάχνουμε συνεχώς για ένα κοινό χώρο για όλες τις κοινότητες στην Κύπρο, όπου θα δουλέψουμε μαζί, συστηματικά ή μη, ώστε να χτίσουμε μόν@ μας την ειρήνη, ο ΟΗΕ προσπαθεί να αποτρέψει κάθε βήμα μπροστά όποτε κινούμαστε προς τη Νεκρή Ζώνη, το κέντρο της πόλης μας, εκεί όπου είναι το καταλληλότερο μέρος για τη συνάντησή μας, μακριά από κάθε κράτος που είναι παγιδευμένο σε εκείνη την αέναη πάλη για εξουσία, η οποία παραπλανητικά αποκαλείται συχνά ως «ειρηνευτική διαδικασία». Μια πάλη που αποσιωπά τις ζωές και τις απόψεις μας, τις μετατρέπει σε ένα αχνό θόρυβο στο παρασκήνιο, που οδηγεί στην άμεση καταστολή μας έξω από τη Νεκρή Ζώνη. Ο ΟΗΕ έχει συστηματικά επιλέξει να είναι ο εγγυητής του αποκλεισμού μας.

Δεν θα συμβιβαστούμε· η ειρήνη μας θα είναι αδιαμεσολάβητη, ανεπίσημη και θα υπηρετεί τα συμφέροντα του λαού.

Παγκόσμια Μέρα Δράσης για τις Στρατιωτικές Δαπάνες 2015:

Μειώστε τις Στρατιωτικές Δαπάνες, Χρηματοδοτήστε τις Ανθρώπινες Ανάγκες!

Συνέλευση για μια Αποστρατικοποιημένη Λευκωσία

Παρασκευή
17 Απριλίου 2015 15:30
Βουλή της Κυπριακής Δημοκρατίας

Πέντε χρόνια χρηματοπιστωτικής και οικονομικής κρίσης στην Κύπρο και ακόμα υπάρχει ένας ελέφαντας στην Λευκωσία για τον οποίο ελάχιστοι μιλούν. Ο ελέφαντας αυτός είναι ο ρόλος των στρατιωτικών δαπανών στη δημιουργία και διαιώνιση της οικονομικής κρίσης. Την στιγμή που πετσοκόβονται οι κοινωνικές υποδομές, οι δαπάνες σε εξοπλιστικά προγράμματα παραμένουν αμείωτες. Καθώς οι μισθοί και οι συντάξεις μειώνονται, η βιομηχανία όπλων συνεχίζει να κερδοσκοπεί από νέες παραγγελίες και εκκρεμή χρέη.

Σε αντιδιαστολή, οι πιο έντονες φωνές διαμαρτυρίας στη Λευκωσία είναι οι σειρήνες εθνικιστικών πολιτικών και στρατιωτικών λομπίστων, που προειδοποιούν για επικείμενη «καταστροφή» σε περίπτωση που γίνουν περαιτέρω μειώσεις στις στρατιωτικές δαπάνες. Πιστεύουμε ότι η πραγματική καταστροφή προκαλείται από τις χρόνιες υπέρογκες στρατιωτικές δαπάνες και τις διεφθαρμένες εξοπλιστικές συμφωνίες. Αυτή η δυναμική συνεισέφερε σημαντικά στη διόγκωση του χρηματοπιστωτικού χρέους και συνεχίζει να επιβαρύνει το δημόσιο προϋπολογισμό. Η ισχύς του στρατιωτικού-βιομηχανικού λόμπι καθιστά οποιεσδήποτε περικοπές ακόμα πιο απίθανες. Αυτό καταδεικνύεται εντονότερα από το γεγονός ότι οι κυβερνήσεις των πλουσιότερων κρατών-μελών της ΕΕ, ενώ απαιτούν ακόμα μεγαλύτερες θυσίες σε κοινωνικές περικοπές, δεν αναφέρουν τίποτα και στην πραγματικότητα ασκούν έντονες παρασκηνιακές πιέσεις ενάντια στις περικοπές των στρατιωτικών δαπανών, λόγω του ότι κάτι τέτοιο θα έβλαπτε τις δικές τους βιομηχανίες όπλων.

Θεωρούμε ότι:

Τα υψηλότατα επίπεδα στρατιωτικών δαπανών έπαιξαν σημαντικό ρόλο στη δημιουργία του χρηματοπιστωτικού χρέους.

Τα χρέη που προήλθαν από αγορές όπλων ήταν συχνά προϊόν διεφθαρμένων συμφωνιών μεταξύ κυβερνητικών αξιωματούχων, αλλά εξοφλούνται από τους απλούς ανθρώπους που δεν είχαν ούτε θα έχουν κανένα όφελος από αυτές.

Παρά το ότι η χώρα έχει επηρεαστεί δραστικά από την κρίση, εξακολουθεί να διατηρεί στρατιωτικές δαπάνες σε επίπεδα συγκρίσιμα ή και ψηλότερα από ό,τι μια δεκαετία προηγουμένως.

Όσες περικοπές έγιναν στις στρατιωτικές δαπάνες, αυτές αφορούσαν σχεδόν εξ ολοκλήρου τους ανθρώπους – μειώσεις προσωπικού, περικοπές μισθών και συντάξεων – και όχι τις αγορές όπλων.

Ενώ οι πλουσιότερες χώρες στην Ευρωζώνη επιμένουν σε σκληρές περικοπές κοινωνικών δαπανών από τις φτωχότερες χώρες για την εξόφληση των χρεών τους, δεν υποστηρίζουν τις περικοπές σε στρατιωτικές

δαπάνες οι οποίες θα απειλούσαν τις πωλήσεις όπλων.

Οι συνεχιζόμενες ψηλές στρατιωτικές δαπάνες έχουν οδηγήσει σε περαιτέρω στρατικοποίηση της ζωής μας, γεγονός που συγκρούεται με τις προσπάθειες που καταβάλλονται για την επανένωση του νησιού.

Οι αυξήσεις των στρατιωτικών δαπανών είναι η λιγότερο αποδοτική μέθοδος δημιουργίας νέων θέσεων εργασίας, ανεξάρτητα από τα υπόλοιπα μειονεκτήματα των στρατιωτικών δαπανών. Σε μια περίοδο όπου υπάρχει επιτακτική ανάγκη δημιουργίας νέων θέσεων εργασίας, η υποστήριξη ενός διογκωμένου και σπάταλου στρατού δεν μπορεί να δικαιολογηθεί δεδομένου του αριθμού των πραγματικών θέσεων εργασίας τις οποίες θα δημιουργούσαν αυτά τα χρήματα εάν επενδύονταν σε άλλους τομείς όπως η δημόσια υγεία, η εκπαίδευση και η περιβαλλοντική προστασία.

Παρά τις ξεκάθαρες αποδείξεις για το πραγματικό κόστος των υψηλών στρατιωτικών δαπανών, εθνικιστές πολιτικοί και στρατιωτικοί κύκλοι, συνεχίζουν να προωθούν μια διαστρεβλωμένη και εξωφρενική αντίληψη σύμφωνα με την οποία οι περικοπές στην άμυνα απειλούν την ασφάλεια της χώρας.

Αντίθετα, εμείς θεωρούμε ότι σε μία περίοδο όπου η πολιτική της μόνιμης λιτότητας αντιμετωπίζει αυξανόμενες προκλήσεις, υπάρχει ένας τομέας όπου τόσο η Ευρώπη όσο και η Κύπρος θα μπορούσαν να επιβάλουν πολύ αυστηρότερη λιτότητα. Και αυτός είναι ο τομέας των εξοπλιστικών δαπανών και της βιομηχανίας όπλων. Μία μόνιμη περικοπή στις στρατιωτικές δαπάνες μέχρι την πλήρη διάλυση όλων των στρατών που βρίσκονται στο νησί, θα εξοικονομούσε πολλές περισσότερες εκατοντάδες εκατομμυρίων ευρώ. Η διαγραφή των απεχθών χρεών που προήλθαν από διεφθαρμένες εξοπλιστικές συμφωνίες, θα ήταν ένα καλό πρώτο βήμα για να πληρώσουν την κρίση αυτοί που την δημιούργησαν. Τέτοια μέτρα θα αποδείκνυαν ότι στην περίοδο της κρίσης, η Κύπρος είναι όντως διατεθειμένη να επενδύσει σε ένα μέλλον που επιθυμεί ο λαός της και όχι οι στρατοκράτες.

Λόγω της στρατηγικής θέσης και των φυσικών πόρων της, η Κύπρος βρίσκεται για δεκαετίες στο μάτι του κυκλώνα. Ο ανταγωνισμός για κυριαρχία και εκμετάλλευση στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου και της Μέσης Ανατολής έχει οδηγήσει σε αναρίθμητες συρράξεις και πολέμους. Τα εξουσιαστικά και απολυταρχικά μετα-αποικιακά καθεστώτα που δημιουργήθηκαν δεν αντιπροσωπεύουν τα συμφέροντα των λαών. Στεκόμαστε αλληλέγγυοι σε όλα τα κινήματα που μάχονται για κοινωνική απελευθέρωση και πολιτική χειραφέτηση από οποιαδήποτε τοπική και ξένη επικυριαρχία.

Η Κύπρος είναι μία από τις πιο στρατικοποιημένες περιοχές του πλανήτη. Εμείς που ζούμε εδώ, παγιδευμένοι για δεκαετίες σε μία εθνικιστική σύγκρουση, έχουμε επιτρέψει στις ελίτ να ασκούν την κυριαρχία τους και να διασφαλίζουν έτσι τα συμφέροντα τους στην ευρύτερη περιοχή, χωρίς οποιαδήποτε σθεναρή αντίσταση. Είναι εξαιρετικά σημαντικό να σπάσει η ηγεμονία του εθνικισμού και του μιλιταρισμού. Θα είμαστε παρούσες / παρόντες σε όλες τις προσπάθειες για την αποδόμηση τους.

Κατά την άποψή μας, η στρατικοποίηση όχι απλώς ενδυναμώνει τις εθνικιστικές ιδεολογίες και διαιωνίζει τη διαίρεση του νησιού, αλλά επιπλέον οδηγεί αναπόφευκτα σε περισσότερες θεσμικές διακρίσεις και ενισχύει το ρατσισμό, το σεξισμό και την πατριαρχία. Σε αυτό το – μεταφορικά και κυριολεκτικά – συρματόπλεγμα εξουσιαστικών σχέσεων, η στρατικοποίηση υποστηρίζει το εμπόριο όπλων και αυξάνει τις στρατιωτικές δαπάνες. Την ίδια στιγμή, στην εποχή μιας παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, το «δημόσιο χρέος» και το «εθνικό έλλειμμα» αυξάνονται, ενώ οι μισθοί και οι συντάξεις κουρεύονται και οι δημόσιες δαπάνες σε σημαντικότατους τομείς, όπως η κοινωνική πρόνοια και η περιβαλλοντική προστασία, μειώνονται διαρκώς.

Αντιλαμβανόμαστε αυτές τις εξελίξεις ως μια μεγάλη και συνεχή ήττα των ανθρώπων της Κύπρου, οι οποίοι υιοθέτησαν την εθνικιστική αφήγηση και τα μιλιταριστικά ιδεώδη. Με αυτόν τον τρόπο, οδηγηθήκαμε ολοένα και περισσότερο σε μία μακροχρόνια διακοινοτική σύγκρουση και συνεπώς αποδεχτήκαμε το στάτους κβο που επιβλήθηκε από τις εθνικιστικές και ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Θα πρέπει να αντιληφθούμε ότι η εθνοτική – θρησκευτική σύγκρουση και η γεωγραφική διαίρεση αποτελούν τις ιδανικές δικαιολογίες για να διατηρήσουν οι εξουσιαστικές δυνάμεις αυτό το ιδιότυπο και παρατεταμένο «καθεστώς εξαίρεσης». Αυτό το αυταρχικό και καταπιεστικό καθεστώς προσπαθεί να διευρύνει την εξουσία του και να επεκτείνει την κυριαρχία του σε κάθε κομμάτι της ζωής μας. Η επίκληση αυτού του «καθεστώτος εξαίρεσης» είναι αρκετή για να ανασταλούν εργασιακά, κοινωνικά, πολιτικά και περιβαλλοντικά δικαιώματα, αλλά και για να κατασταλούν ταξικοί αγώνες και κινηματικές δράσεις όλων των ανυπότακτων κομματιών της κοινωνίας, κυρίως των από κάτω και των απ'έξω.

Σε αυτό το ιδιόμορφο αλλά και παρατεταμένο «καθεστώς εκτάκτου ανάγκης», όχι μόνο παραβιάζονται τα δικαιώματα και παραγνωρίζονται οι ελευθερίες μας, αλλά καταργούνται ακόμη και οι ίδιες οι πρόνοιες της «συνταγματικής νομιμότητας» και οι αρχές του «κράτους δικαίου» της αποκαλούμενης «αστικής δημοκρατίας».

Πιστεύουμε ότι έχει φθάσει η ώρα για τους ανθρώπους της Κύπρου να ενώσουν τις δυνάμεις τους, να κινητοποιηθούν και να αντισταθούν στις κυρίαρχες εθνικιστικές ιδεολογίες, την κλιμακούμενη στρατικοποίηση των ζωών μας και την επανεμφάνιση ακροδεξιών πολιτικών κομμάτων. Είμαστε ενάντια σε όλους τους εθνικιστικούς και ιμπεριαλιστικούς στρατούς, τις μετα-αποικιακές στρατιωτικές δυνάμεις και συμμαχίες, καθώς επίσης και τους κρατικούς κατασταλτικούς μηχανισμούς και εξουσιαστικούς θεσμούς. Κανένας δεν πρέπει να είναι στρατιώτης των κυρίαρχων ελίτ, ποτέ και πουθενά γι' αυτό, δεν παραδίδουμε τις ζωές μας σε κανένα αφεντικό του κεφαλαίου και του πολέμου.

Κατά του μιλιταρισμού διαδήλωσε δικοινοτική πρωτοβουλία έξω από τη Βουλή

Όχι στα όπλα, ναι στις ανθρωπιστικές δαπάνες

Έξω από τη Βουλή βρέθηκαν χθες, συμπτωματικά την ίδια ημέρα με τη συζήτηση για τις εκποιήσεις, διαδηλωτές της δικοινοτικής πρωτοβουλίας «Αποστρατιωκοποιημένη Λευκωσία». Οι διαδηλωτές, οι οποίοι αξίζει να σημειωθεί ότι ήταν όσοι ή και περισσότεροι από αρκετές ομάδες που βρέθηκαν επίσης εκεί, διοργάνωσαν εκδήλωση με αφορμή τη χθεσινή Παγκόσμια Ημέρα των Στρατιωτικών Δαπανών, κρατώντας πανό στα οποία τονίζονταν τα παράλογα μεγέθη των στρατιωτικών δαπανών στο νησί διαχρονικά, ζητώντας να μειωθούν υπέρ της χρηματοδότησης ανθρώπινων αναγκών. Τη στιγμή που, όπως αναφέρουν σε ανακοίνωσή τους, «πετσοκόβονται οι κοινωνικές υποδομές, οι δαπάνες σε εξοπλιστικά προγράμματα παραμένουν αμείωτες». Απαντώντας στο επιχείρημα πως τυχόν περικοπές στις στρατιωτικές δαπάνες θα φέρουν καταστροφή, η πρωτοβουλία τονίζει πως «η πραγματική καταστροφή προκαλείται από τις χρόνιες υπέρογκες στρατιωτικές δαπάνες και τις διεφθαρμένες εξοπλιστικές συμφωνίες».

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΚΟΥΡΗΣ

Εφημερίδα "Πολίτης", 18/04/2015

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΕΣ ΔΑΠΑΝΕΣ
ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

ΜΕΙΩΣΤΕ ΤΙΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΕΣ ΔΑΠΑΝΕΣ
ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΤΕ ΤΙΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ!

ΑΠΟ ΤΟ 2000
€ 4,360,000,000
ΜΟΝΟ ΤΟ 2013
€ 343,000,000
ΜΕΣΑ ΣΤΟ 2013
ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ
€ 939,726
ΚΑΘΕ ΩΡΑ
€ 39,155
ΚΑΘΕ ΛΕΠΤΟ
€ 652.6

€ 343,000,000
÷ 858,000 ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ 2013
ΚΑΘΕ ΑΤΟΜΟ € 400

Αν αναλογιστούμε ότι οι στρατιωτικές δαπάνες στην Κυπριακή Δημοκρατία το 2013 ανήλθαν στα €343 εκατομύρια ευρώ, τότε το κόστος των στρατιωτικών δαπάνων είναι €939,726 την ημέρα! Αν διαιρέσουμε το ποσό των €343 εκατομύριων ευρώ με το μέγεθος του πληθυσμού της Κυπριακής Δημοκρατίας το 2013 (858,000), τότε με βάση αυτού συνεπάγεται ότι το κόστος των στρατιωτικών δαπανών είναι €400 ανά άτομο. Αν εξαιρέσουμε τα ανήλικα άτομα από τον πληθυσμό του 2013 (192,000) και υπολογίσουμε μόνο τα ενήλικα άτομα του πληθυσμού (666,000), τότε το συνολικό ποσό των στρατιωτικών δαπάνων ανέρχεται στα €515 ευρώ ανά άτομο!

Παγκόσμια Ημέρα Δράσης 2015 για τις Στρατιωτικές Δαπάνες
Παρασκευή 17 Απριλίου - 15:30 - Βουλή των Αντιπροσώπων
Συνέλευση για μια Αποστρατιωτικοποιημένη Λευκωσία

ΚΥΠΡΟΣ

Η ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΔΕΙΚΤΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ

Παρά τη σταθερή μείωση της αξιολόγησης της στον ΠΔΣ - όπως αυτή καταδεικνύεται μέσω της πτώσης από την 5η θέση το 1990, την 8η θέση το 2000 και στη συνέχεια στην 9η θέση το 2010 - η Κυπριακή Δημοκρατία συνεχίζει να παραμένει στις Πρώτες Δέκα πιο στρατωτικοποιημένες χώρες σε ολόκληρο τον κόσμο. Η Κύπρος καταλαμβάνει την 8η θέση το 2011 και το 2012 και την 6η θέση το 2013 και το 2014.

Με τον Παγκόσμιο Δείκτη Στρατιωτικοποίησης (ΠΔΣ), το Bonn International Centre for Conversion (BICC) είναι σε θέση να αξιολογήσει αντικειμενικά την έκταση και την ένταση της παγκόσμιας στρατιωτικοποίησης. Ο ΠΔΣ συγκρίνει, για παράδειγμα, τις στρατιωτικές δαπάνες μίας χώρας με το Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν (ΑΕΠ) και τις δαπάνες για την υγεία. Αντιπαραβάλλει το συνολικό αριθμό των στρατιωτικών και παραστρατιωτικών δυνάμεων σε κάθε χώρα με τον αριθμό των ιατρών. Τέλος, διερευνά τον αριθμό των βαρέων όπλων που έχουν οι στρατιωτιές δυνάμεις της χώρας. Αυτοί και άλλοι δείκτες χρησιμοποιούνται για να καθορίσουν την παγκόσμια κατάταξη μίας χώρας, η οποία στη συνέχεια καθιστά δυνατή την αξιολόγηση του αντίστοιχου επίπεδου της στρατιωτικοποίησης συγκριτικά με άλλες χώρες.

#6 2014
#6 2013
#8 2012
#9 2010
#9 2007
#9 2002
#9 2005
#5 1997
#5 2001
#8 2000
#8 1999
#5 1998
#7 1995
#5 1996
#7 1993
#6 1991
#6 1992
#9 1994

ΜΕΙΩΣΤΕ ΤΙΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΕΣ ΔΑΠΑΝΕΣ - ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΤΕ ΤΙΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ!

Παγκόσμια Ημέρα Δράσης 2015 για τις Στρατιωτικές Δαπάνες
Παρασκευή 17 Απριλίου - 15:30 - Βουλή των Αντιπροσώπων
Συνέλευση για μια Αποστρατιωτικοποιημένη Λευκωσία

Δήλωση Αντίρρησης Συνείδησης

Erman Dolmacı

Είμαι ο Ερμάν,

Γεννήθηκα το 1990 στη μια πλευρά αυτού του διαιρεμένου νησιού. Η θλιβερή ιστορία αυτού του νησιού έχει αρχίσει πολύ πριν εγώ γεννηθώ και ίσως συνεχιστεί για ακόμη πιο πολύ αφότου θα έχω πεθάνει. Άνθρωποι σαν εμένα έχουν μεγαλώσει σε αυτό το διαιρεμένο νησί με την ελπίδα της ειρήνης. Στα σχολεία, με τις οικογένειες μας, σε συνομιλίες με φίλους, στα βιβλία που διαβάζουμε, έχουμε μεγαλώσει με το φόβο του «εχθρού» μας. Μας περιέβαλλαν παντού στρατιωτικές μονάδες, στρατιωτικά οχήματα ή μιλιταριστικά συστήματα.

Μέχρι το 2003, σκεφτόμασταν πως πίσω από τα τείχη υπήρχαν τέρατα που περιμένουν να μας σκοτώσουν. Εάν τα τείχη έπεφταν κάτω, οι αποκαλούμενοι εχθροί μας θα έρχονταν να μας σκοτώσουν. Ο χρόνος πέρασε και μεγαλώσαμε και στο μεταξύ αρχίσαμε να βλέπουμε την πραγματικότητα ξεκάθαρα: το μικρό νησί μας έχει χωριστεί στα δύο απλά και μόνο για να διαιρεθεί και να ελέγχεται από τις μεγάλες δυνάμεις και, για το λόγο αυτό, είχαν πει στις δύο κοινότητες ότι ήταν εχθροί. Κανείς δεν αναφέρει πια τους/ις Κύπριους/ες που ζούσαν μαζί, όλοι χωρίζονται σε Τούρκους-Έλληνες και οι δύο κοινότητες έχουν αφήσει τους φασίστες να χωρίσουν και να ελέγχουν το νησί.

Παρόλα αυτά όσο διαβάζουμε, διερευνούμε και συζητούμε, μαθαίνουμε ότι υπάρχουν ακτιβιστές για την ειρήνη από όλες τις κοινότητες αλλά και φασίστες που προσπαθούν να τους σταματήσουν. Οι ρίζες αυτών των φασιστών βρίσκονται στην πατριαρχία και τον μιλιταρισμό. Μου πήρε χρόνο για να εφαρμόσω αυτές τις σκέψεις στη ζωή μου. Έχω συνειδητοποιήσει εδώ και πολύ καιρό ότι είμαστε όλοι/ες άνθρωποι. Πρώτα δέχτηκα ότι κάθε ζωντανό ον έχει το δικαίωμα να ζει και να έχει ίσα δικαιώματα. Δεν ήμουν ποτέ Τούρκος, ούτε κάποιας άλλης φυλής. Δεν γεννήθηκα ποτέ στρατιώτης, ούτε είμαι κάποιος που θέλει να αποδείξει τον ανδρισμό του!

Όλα αυτά τα χρόνια, έχω εξελιχθεί σε ακτιβιστή για τα δικαιώματα των ζώων απλά και μόνο επειδή κάθε ζωντανό ον αξίζει να ζει, έχω γίνει vegan (αυστηρός χορτοφάγος) και αρνούμαι να σκοτώσω ζώα για να φάω, άρα πώς μπορώ να πάρω ένα όπλο και να σκοτώσω ένα άνθρωπο έτσι για πλάκα; Δεν μπορώ να υπηρετήσω κανένα στράτευμα και να εκπαιδευτώ στο πώς να σκοτώνω τους φίλους μου για χάρη των εξουσιών που έχουν οφέλη και συμφέροντα στο νησί. Και δεν μπορώ να είμαι μέρος ενός συστήματος το οποίο προσπαθεί να με πείσει ότι οι φίλοι μου είναι οι εχθροί μου, οι φίλοι με τους οποίους μοιράζομαι το φαγητό μου, το σπίτι μου, τις χαρές μου, τη ζωή μου. Και ως φεμινιστής δεν μπορώ να είμαι κομμάτι ενός θεσμού ο οποίος ταπεινώνει τις γυναίκες, στηρίζει την πατριαρχία και είναι ομοφοβικός και σεξιστικός.

Λόγω της άγνοιας της κοινωνίας, κανένας δεν νοιάζεται για ζητήματα που πάνε προς την λανθασμένη κατεύθυνση. Άνθρωποι αναγκάζονται να φύγουν από το νησί, πολλοί βιώνουν την κατάθλιψη στη διάρκεια της στρατιωτικής θητείας ή ακόμα και αυτοκτονούν, άνθρωποι φεύγουν από το νησί για να αποφύγουν τον στρατό, και αυτοί που πάνε στον στρατό βιώνουν βία και εκφοβισμό. Όποιος επιθυμεί να τους υπερασπιστεί και να είναι η φωνή αυτών των ανθρώπων και δεν θέλει να κάνει όλα αυτά τα λανθασμένα πράγματα, κρίνεται και στέλνεται στη φυλακή για να «αντιμετωπιστεί». Άνθρωποι που θα μπορούσαν να είναι χρήσιμοι για ένα καλύτερο μέλλον, χαραμίζουν τον χρόνο τους σε δικαστήρια ή στις φυλακές· μόνο που οι άνθρωποι μπορούν να φυλακίζονται, αλλά όχι οι ιδέες.

Τώρα είναι η σειρά μου:

Εάν θα φυλακιστώ μόνο και μόνο επειδή υποστηρίζω την ειρήνη, την ελευθερία, την αλληλεγγύη και επειδή αρνούμαι να σκοτώσω, τότε αποδέχομαι την ενοχή μου και είμαι εγκληματίας.

Είμαι αντιρρησίας συνείδησης και υπόσχομαι ότι δεν πρόκειται να κάνω διακρίσεις ενάντια σε οποιονδήποτε λόγω γλώσσας, θρησκείας, φυλής, εθνικότητας, πολιτικής ιδεολογίας, φύλου, σεξουαλικού προσανατολισμού, είδους, ηλικίας, εμφάνισης και κοινωνικής θέσης.

REFUGEES

★ BRING YOUR FAMILIES ★

WELCOME

---

4 ΜΕΡΕΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟΥ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΦΡΟΥΡΙΟ

ΠΑΡΤΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ
ΣΑΒΒΑΤΟ 27/12 21:00
[Ο ΧΩΡΟΣ ΔΙΠΛΑ]
MESKALIDO, EVAGORAS BEK

ΜΙΚΡΟΦΩΝΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ
ΚΥΡΙΑΚΗ 28/12 18:00
[ΠΛ. ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗΣ_ΜΑΝΩΛΗ]

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
ΣΤΟΥΣ/ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ/ΕΣ ΣΤΗ ΜΕΝΟΓΕΙΑ
ΠΕΜΠΤΗ 1/1 1:00 (ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΛΛΑΓΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ)
[ΜΕΝΟΓΕΙΑ_ΠΡΟΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΠΑΛΙΟ ΓΣΠ]

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΦΡΟΥΡΙΟ
ΚΥΡΙΑΚΗ 4/1 19:00
[ΠΛ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ]

ANTIFA NICOSIA

Σκιαγραφώντας την Ευρώπη-Φρούριο

Antifa Nicosia

Από την Ευρώπη-Φρούριο μέχρι τη Μενόγεια

Το κείμενο που μοιράζεται στις εκδηλώσεις της Antifa Nicosia:

Ευρώπη - Φρούριο σημαίνει: αυστηρή διαφύλαξη των υδάτινων και εδαφικών συνόρων ενός φαντασιακά ενιαίου «καθαρά» ευρωπαϊκού εδάφους από τους Άλλους, τους μη-Ευρωπαίους, αυτούς που κατοικούν έξω από το φρούριο της πλασματικής ευημερίας. Ευρώπη - Φρούριο είναι ο νόμος Δουβλίνο 2 που αναγκάζει τους μετανάστες να μένουν στην πρώτη χώρα άφιξής τους, εγκλωβίζοντας τους εκεί με μόνη προοπτική την απέλαση ή το παράνομο ταξίδι. Ευρώπη - Φρούριο σημαίνει το χτίσιμο ορατών (από τις νάρκες του Έβρου μέχρι τη Frontex) και αοράτων (βλέπε νομικές δυσκολίες, μηδαμινά δικαιώματα κτλ) που καταλήγουν σε θανάτους ή απελάσεις. Ευρώπη-Φρούριο σημαίνει 4.272 νεκροί πρόσφυγες, μεταξύ των οποίων 3.419 στη Μεσόγειο, μόνο μέσα στο 2014. Ένα φρούριο φτιαγμένο πάνω σε πτώματα κατατρεγμένων.

Στο δημόσιο λόγο κυριαρχεί η αίσθηση ότι τα ταξιδιωτικά έγγραφα, οι βίζες, ο έλεγχος της κίνησης των ανθρώπων, τα κέντρα κράτησης μεταναστών, οι απελάσεις και οι εκάστοτε αποθαρρυντικές μεταναστευτικές πολιτικές αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι της ιστορίας της ηπείρου μας. Φυσικά αυτή η αίσθηση που παράγεται περί μιας α-χρονικότητας και α-ιστορικότητας της Ευρώπης - Φρουρίου είναι πολιτικά αισχρή αλλά και επικίνδυνη. Οι πρώτες μεταναστευτικές πολιτικές με σκοπό τον έλεγχο της μεταναστευτικής ροής στην Ευρώπη εμφανίστηκαν τη δεκαετία του 1970 και εντάθηκαν τη δεκαετία του 1980. Προηγουμένως όχι απλά δεν υπήρχαν μεταναστευτικοί περιορισμοί, αλλά για μερικές εκατοντάδες χρόνια ήταν οι Ευρωπαίοι που «μετανάστευαν» κατακτώντας χώρες και μεταβιβάζοντας πληθυσμούς σε όλη την υφήλιο. Η ιστορία της αποικιοκρατίας αποσιωπάται βέβαια, όχι μόνο γιατί αποκαλύπτει την ιστορική τραγικότητα των επιχειρημάτων περί «αλλοίωσης της ευρωπαϊκής κουλτούρας» και «ανεξέλεγκτων μεταναστευτικών ροών», αλλά και γιατί αποτελεί σημαντικότατο αίτιο της τωρινής προσφυγιάς των ανθρώπων από το λεγόμενο «τρίτο κόσμο».

Ενώ λοιπόν οι Ευρωπαίοι για εκατοντάδες χρόνια κατέστρεφαν πολιτισμούς και καλούσαν τους πληθυσμούς τους σε αποίκηση άλλων χωρών (από τους Άγγλους στην Αμερική και τη νότια Αφρική μέχρι τους Γάλλους στην Αλγερία κτλ) έρχονται τώρα να θέσουν φραγμούς στην ελευθερία της ανθρώπινης κίνησης. Και δεν είναι καθόλου τυχαίο που οι μεταναστευτικές πολιτικές ξεκινούν με την παγκοσμιοποίηση της οικονομίας των τελευταίων 35 χρόνων. Το ότι ο παγκοσμιοποιημένος καπιταλισμός απελευθερώνει το κεφάλαιο από κάθε όριο στη μετακίνησή του και φράζει την ελευθερία μετακίνησης ανθρώπων δεν αποτελεί απλώς τραγική υπενθύμιση της βαρβαρότητάς του: είναι και αναπόσπαστο κομμάτι της ταξικής διαχείρισης της οικονομίας.

Αυτή η ταξική διαχείριση δεν είναι άλλη από την απόλυτη υποτίμηση ανθρωπίνων ζωών που αποτελούν φυσικά και εργατική δύναμη. Το φρούριο στην πραγματικότητα δεν είναι απόρθητο, αφού υπάρχει ανάγκη για εργατικό δυναμικό σε συγκεκριμένους χρόνους, σε συγκεκριμένους χώρους. Αυτό που είναι αναγκαίο όμως είναι ακριβώς η παρανομοποίηση ανθρώπων που σκοπό έχει την εκμετάλλευσή τους ως «μαύρο» εργατικό δυναμικό, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τις εργασιακές και βιοτικές τους συνθήκες (το πρόσφατο παράδειγμα της Μανωλάδας δεν είναι ούτε χρονικά, ούτε γεωγραφικά μακριά μας). Αιχμή του δόρατος της στρατηγικής παρανομοποίησης και υποτίμησης είναι τα κέντρα κράτησης, μεταξύ των οποίων και η Μενόγεια.

Κέντρα κράτησης μεταναστών ή αλλιώς: Στρατόπεδα Συγκέντρωσης

Ο λόγος περί στρατοπέδων συγκέντρωσης

Ρίχνοντας μια ματιά στην ιστορία του στιγματισμού και της περιθωριοποίησης των «Άλλων», των «ξένων», συναντούμε άσυλα για «τρελούς», νησιά τύπου Σπιναλόγκας για λεπρούς, καραντίνες για τους μολυσματικούς, εξορίες για τους πολιτικούς αντιφρονούντες, γκέτο για μετανάστες, στρατόπεδα συγκέντρωσης για ό,τι παρεκκλίνει από την κανονικότητά μας (βλπ. ομοφυλόφιλους, ανάπηρους, τσιγγάνους κτλ). Αυτός ο χυδαίος στιγματισμός δε θα μπορούσε να λείπει στο εδώ και τώρα, με αποτέλεσμα να αναβιώνεται η απανθρωποποίηση χιλιάδων μεταναστών στα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης που ύψωσε και πάλι η Ευρώπη - Φρούριο.

Η αναγκαιότητα για διαφύλαξη της εθνικής συνοχής σε μια περίοδο που η κρίση κλονίζει τα όρια του έθνους-κράτους γεννά τη δημιουργία τόπων «εξαίρεσης» όπως είναι τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών. Τόποι εντός κοινωνίας αλλά ουσιαστικά εκτός, καθώς οι υπάρξεις που φυλακίζονται ζουν σε καθεστώς αορατότητας και οι επαφές με την ευρύτερη κοινωνία αν όχι ανύπαρκτες είναι πλήρως ελεγχόμενες. Χώροι όπου κάθε έννοια ανθρωπινότητας εκμηδενίζεται, συντελείται απόλυτη πραγμοποίηση ανθρώπων και ζωές που φαντάζουν μη αξιοβίωτες στα δυτικά μας μάτια τίθενται στις αδυσώπητες ορέξεις των ευρωπαϊκών κρατών. Ο χωροταξικός αυτός διαχωρισμός, των μέσα από τους έξω, έρχεται για να

αναδείξει τον κοινωνικό διαχωρισμό που τόσα χρόνια έχουμε εμπεδώσει μέσα στην καθημερινότητά μας, των ντόπιων από τους ξένους. Πρόκειται για τις φυλακές που αφορούν τους εξωτερικούς εχθρούς πριν προλάβουν να «μολύνουν» τους «καθαρούς» ντόπιους.

Η παρανομοποίηση χιλιάδων μεταναστών και η φυλάκισή τους στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, είναι η πολιτική που έρχεται να συμπληρώσει τις αμέτρητες δολοφονίες που συντελούνται στα ύδατα, στα σύνορα, στους χώρους εργασίας τους. Αυτή η πολιτική, ως «αναγκαίο κακό» για την επιβίωση του συστήματος που ζει από την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, δε θα μπορούσε παρά να εισχωρήσει και στη χώρα μας, τσιράκι της Ευρώπης - Φρούριο.

Η Μεταναστευτική Πολιτική της Κύπρου

Η κυπριακή μεταναστευτική πολιτική είναι αναπόσπαστο κομμάτι της γενικότερης ευρωπαϊκής στρατηγικής που έχει κερδίσει τον τίτλο «Ευρώπη-Φρούριο». Βασίζεται στην ανακύκλωση του φτηνού εργατικού δυναμικού μέσω της παρανομοποίησης των μεταναστών.

Θεσμικά, αυτό γίνεται μέσω της 5χρονης βίζας όπου οι μετανάστριες είναι «επίσημα» επιθυμητές μόνο για να δουλεύουν και στη συνέχεια να φεύγουν (ώστε να μην ενσωματώνονται) και ανεπίσημα επιθυμητές για μαύρη εργασία που σημαίνει πλήρης έλεγχος του εργοδότη πάνω στις ώρες, τις συνθήκες και το μισθό και τελικά πάνω στην ίδια την ύπαρξή τους. Στο σημείο αυτό είναι ξεκάθαρη η αντίφαση στην οποία πέφτει ο επίσημος ρατσιστικός λόγος περί «απέλασης παράνομων μεταναστών», αφού ουσιαστικά οι ίδιοι δημιουργούν τις συνθήκες ώστε να εκμεταλλευτούν αυτή τη φθηνή εργασία.

Οι μετανάστες όταν δε «χωράνε» στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στοιβάζονται στα μπλοκ των φυλακών, χωρίς να διαχωρίζονται κατά τη διαχείριση από τους ποινικούς κρατούμενους (βλέπε μπλοκ 9 και 10 στις κεντρικές φυλακές Λευκωσίας, αστυνομικός σταθμός Πέρα Χωρίου - Νήσου). Αυτός ο εγκλεισμός ήταν ο κανόνας για κάθε «παράνομο» μετανάστη πριν τη δημιουργία του στρατοπέδου συγκέντρωσης στη Μενόγεια. Δηλαδή ερχόμαστε αντιμέτωπες με τον «εξευρωπαϊσμό» της απάνθρωπης μεταχείρισης των μεταναστών, καθώς φτιάχνονται πλέον ειδικοί χώροι γι' αυτούς.

Παρ' όλα αυτά, δεν τρέφουμε αυταπάτες πως όλοι οι «ξένοι», ανεξαρτήτως τάξης, προορίζονται για το στρατόπεδο συγκέντρωσης. Ο ρατσισμός της κυπριακής (και όχι μόνο) μεταναστευτικής πολιτικής είναι ξεκάθαρα ταξικός, καθώς το Υπουργείο Εσωτερικών τονίζει πως «μη πολίτες της ΕΕ μπορούν να αποκτήσουν άδεια μόνιμης παραμονής στην Κύπρο με την αγορά ιδιόκτητης κατοικίας αξίας τουλάχιστον 300 χιλιάδων ευρώ και με καταθέσεις 30 χιλιάδων ευρώ σε τοπική τράπεζα». Κάτι που δηλώνει ξεκάθαρα και με θράσος την υποτίμηση της ευρύτερης

κοινωνικοοικονομικής κατάστασης της κάθε μετανάστριας που αναγκάζεται να ξεριζωθεί από τον τόπο της με την ελπίδα να επιβιώσει πιο αξιοπρεπώς στην ανεπτυγμένη Ευρώπη, καθιστώντας έτσι την εν δυνάμει νομιμοποίησή της ανέφικτη. Τους λιγότερο τυχερούς μετανάστες λοιπόν, αυτούς που δεν έχουν τα οικονομικά μέσα για να είναι άξιοι παροχής άδειας παραμονής, τους περιμένει μια πολύ διαφορετική μοίρα…

Για το κέντρο κράτησης μεταναστών στη Μενόγεια

Κελιά, ολιγόωρος προαυλισμός, απαγόρευση εξόδου, απελάσεις, ρατσιστική βία, σωματική κακοποίηση: Αυτή είναι η πραγματικότητα που επιφυλάσσει η Ευρώπη-Φρούριο για ανθρώπους που το μόνο τους «έγκλημα» είναι το ότι δεν έχουν χαρτιά. Η «δημοκρατική» Ευρώπη δεν σταματά να τονίζει πως παρέχει προστασία στους «πραγματικούς» πρόσφυγες και διώκει και απελαύνει μόνο όσους δεν έχουν χαρτιά να το αποδείξουν. Ποιοι είναι όμως αυτοί που δεν έχουν χαρτιά; Δεν είναι σε πολλές περιπτώσεις πολιτικοί αντιφρονούντες που διώκονται από το κράτος τους, το οποίο αρνείται να τους παραχωρήσει διαβατήριο; Δεν είναι εθνότητες μη - αναγνωρισμένες από το εκάστοτε έθνος κράτος, όπως οι απάτριδες Κούρδοι της Συρίας; Δεν είναι πρόσφυγες πολέμου, όπως οι Σύριοι και οι Ιρακινοί, που πολλές φορές δεν έχουν τη δυνατότητα να πάρουν χαρτιά πριν εγκαταλείψουν τον τόπο τους;

Η κόλαση της Μενόγειας λοιπόν, ως μεταβατικός χώρος πριν την απέλαση, είναι η μοίρα όλων των κατατρεγμένων του κόσμου που προσπαθούν μάταια να ξεκινήσουν μια νέα ζωή στην Ευρώπη. Τι είναι στην πραγματικότητα το περίφημο «κέντρο κράτησης μεταναστών»; Δεν είναι παρά ένας χώρος επιτήρησης και ελέγχου μιας πολύ συγκεκριμένης πληθυσμιακής ομάδας. Λειτούργημά του είναι ο έλεγχος του σώματος, από το πώς και πού κινείται μέχρι το με ποιους δικαιούται να επικοινωνεί, από το τι τρώει μέχρι το πώς πρέπει να συμπεριφέρεται. Αν και πρόκειται για ένα χώρο εκτός ποινικού δικαίου, αφού οι κρατούμενες δεν έχουν διαπράξει κανένα έγκλημα, η διαχείριση είναι κατεξοχήν ποινική.

Η ποινική διαχείριση ξεκινά από τον εγκλεισμό καθεαυτό. Οι «χωρίς χαρτιά» στοιβάζονται σε κελιά,

από τα οποία δικαιούνται να βγαίνουν μόνο λίγες ώρες την ημέρα. Για να χρησιμοποιήσουν την τουαλέτα πρέπει να χτυπήσουν κουδούνι ώστε να τους συνοδέψει κάποιος αρμόδιος μπάτσος. Ο έμφυλος διαχωρισμός είναι τόσο κάθετος που χωρίζονται ακόμα και οικογένειες, αφού άντρες - γυναίκες κρατούνται σε διαφορετικούς τομείς και τα παιδιά τα αναλαμβάνει η πρόνοια ανεξαρτήτως ηλικίας. Όσο αφορά τη σίτιση, το φαγητό είναι άθλιας ποιότητας, αρκετά άτομα έχουν χάσει βάρος και γίνονται παράπονα γιατί δε λαμβάνονται υπόψη αλλεργίες.

Στο κέντρο κράτησης δεν υπάρχει καθόλου ιατρικό προσωπικό. Οι ανθρωποφύλακες αποφασίζουν αυθαίρετα κατά πόσο μια ασθένεια χαίρει περίθαλψης ή όχι. Στην πρώτη περίπτωση, οι μετανάστες δικαιούνται επίσκεψη σε νοσοκομείο, η οποία πραγματοποιείται όμως υπό επιτήρηση και με χειροπέδες. Στη δεύτερη περίπτωση, οι ίδιοι ανθρωποφύλακες δίνουν απλά παυσίπονα, για κάθε είδους ασθένεια ή πόνο.

Οι κρατούμενοι δικαιούνται μια επίσκεψη την ημέρα για μια ώρα και έχουν σήμα για τηλεφωνήματα

μόνο για συγκεκριμένες ώρες. Η επικοινωνία τους με δικηγόρους και Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις (ΜΚΟ) παρεμποδίζεται συστηματικά. Υπάρχουν καταγγελίες για άτομα που τιμωρήθηκαν με απομόνωση επειδή έδωσαν αναφορά σε ΜΚΟ για τις άθλιες συνθήκες τους. Από τα νομικά τους δικαιώματα μέχρι και το λόγο της απέλασης, οι κρατούμενοι ζουν σε καθεστώς άγνοιας. Ακόμη δεν γνωρίζουν πόσο καιρό θα κρατούνται και πότε θα απελαθούν. Υπάρχουν επίσης περιπτώσεις ατόμων που κρατούνται πέρα από το μέγιστο επιτρεπτό όριο των 18 μηνών, ή που αφήνονται ελεύθεροι με το πέρας αυτού του ορίου και ξανασυλλαμβάνονται.

Οι άθλιες συνθήκες διαβίωσης αντανακλούνται στο σώμα των κρατουμένων. Είτε υπό μορφή αγώνα μέσα από απεργίες πείνας και μπλοκάρισμα της ιδρυματικής λειτουργίας (όπως είδαμε στο πρόσφατο παράδειγμα των εφτά κρατουμένων που έκαναν απεργία πείνας στην ταράτσα ενάντια στην παρατεταμένη κράτησή τους), είτε υπό μορφή απελπισίας, όπως δείχνουν τα παραδείγματα απόπειρας αυτοκτονίας (με πιο πρόσφατο αυτό του περασμένου Ιούλη, όπου Λιβανέζος αποπειράθηκε να αυτοκτονήσει μετά από αναβολή της υπόθεσης που κατέθεσε στο δικαστήριο ενάντια στην κράτηση και απέλασή του).

Περί βαρβαρότητας και αλληλεγγύης

Όταν οι μετανάστες δεν αντιμετωπίζονται ως μολυσματικοί εισβολείς στο κοινωνικό σώμα, αντιμετωπίζονται ως θύματα άξια φιλανθρωπίας. Αυτή δεν είναι παρά η άλλη πλευρά του ίδιου νομίσματος: με αυτή την αντιμετώπιση, όπου οι πρωτοκοσμικοί παρουσιάζονται ως σωτήρες, ξεπλένονται οι ευθύνες γύρω από τους λόγους μετανάστευσης αλλά και το δυτικό θεσμικό πλαίσιο που κάνει τη διαδικασία της μετανάστευσης εφιάλτη. Η φιλανθρωπία προφανώς δεν φτάνει για όλους και όλες, οπότε με περιορισμένες κινήσεις το κράτος σε συνεργασία με κάποιες ΜΚΟ μπορούν να δείξουν πως επιτελούν έργο για να πείσουν τους πιο προοδευτικούς από τους υποστηρικτές τους.

Η ρατσιστική ρητορική που λέει ότι οι μετανάστες μας κλέβουν τις δουλειές και ρίχνουν τους μισθούς είναι (κοινωνικό) κομμάτι της κρατικής τους διαχείρισης. Είναι κομμάτι της στρατηγικής που κατασκευάζει νόμιμα και παράνομα σώματα, αφήνοντας τα τελευταία στις ορέξεις των εργοδοτών τους. Δεν είναι οι μετανάστριες που ρίχνουν τους μισθούς, είναι τα αφεντικά, με την εκμετάλλευση και την υποβάθμιση της ζωής τους, σηματοδοτώντας με αυτόν τον τρόπο τον πάτο της καπιταλιστικής πυραμίδας και δημιουργώντας μια ενδο-ταξική ρήξη μέσω του ρατσιστικού λόγου. Έτσι, τα αφεντικά διαστρεβλώνοντας την πραγματικότητα και παρουσιάζοντας τα αποτελέσματα των επιλογών τους ως αιτίες, οι μετανάστες στοχοποιούνται και δημιουργείται ο χώρος στην κοινωνική συνείδηση ώστε να μπορεί το κράτος να τους διαχειρίζεται με τον βάρβαρο τρόπο που βλέπουμε σήμερα. Σε αυτό συμβάλλει και η έλλειψη κοινών αγώνων και προοπτικών ντόπιων/μεταναστών, ένας από τους πολλούς διαχωρισμούς στο σώμα της εργατικής τάξης: μπορούμε να δούμε και το χαρακτηριστικό παράδειγμα της “κόντρας” δημόσιων-ιδιωτικών.

Σε πρώτο βαθμό επιχειρούμε τη δικτύωση με ντόπιους και μετανάστες γύρω από το θέμα του ρατσισμού για τη δημιουργία μιας πολύμορφης κοινότητας που να έχει τα αντανακλαστικά να στηρίξει όσους και όσες υποφέρουν στα χέρια του ρατσιστικού κυπριακού κράτους. Για να μην ξεχνιόμαστε, οι φυλακισμένες στη Μενόγεια δεν περιμένουν από μας:

αγωνίζονται με μόνο μέσο το ίδιο τους το σώμα. Επιχειρούμε να βάζουμε αντιφασιστικές απόψεις στο δημόσιο λόγο όλο και περισσότερο με κινήσεις αντιπληροφόρησης για να δημιουργηθούν ρήγματα στην κυριαρχία του κοινωνικού ρατσισμού. Η προσπάθειά μας αφιερώνεται στο να εξαπλωθεί η αλληλεγγύη στους φυλακισμένους και τις κατατρεγμένες από αλλού και να συνδεθούν οι αγώνες μας με τους δικούς τους.

Η αλληλεγγύη στους μετανάστες και τις μετανάστριες μας αφορά για όλους τους λόγους του κόσμου. Μας αφορά, γιατί τα αφεντικά χρησιμοποιούν εργαλειακά τα σώματά τους, χαρτογραφώντας ένα ζοφερό μέλλον και για τα δικά μας. Μας αφορά, γιατί δεν δεχόμαστε κανενός είδους διακρίσεις, είτε έχουν να κάνουν με τη φυλή είτε με το φύλο και τη σεξουαλικότητα. Μας αφορά, γιατί στις γειτονιές, στους δρόμους, στα σχολεία και τις δουλειές μας βλέπουμε αυτούς και αυτές που το κράτος και τα αφεντικά θέλουν αόρατους. Μας αφορά, γιατί ούτε θέλουμε, ούτε και μπορούμε να ζούμε σε μια χώρα με στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών.

Ούτε στην Κύπρο, ούτε πουθενά! Να γκρεμίσουμε κάθε σύνορο, κάθε στρατόπεδο συγκέντρωσης και κάθε ρατσιστική αντίληψη μέχρι την ολική πτώση του φρουρίου που λέγεται Ευρώπη!

Για τις κινητοποιήσεις αλληλεγγύης προς την ελληνική κοινωνία

Συσπείρωση Ατάκτων

«Σπίτι της Ευρώπης»
Βύρωνος 20, Λευκωσία
11/02/2015, 18:00 & 15/02/2015, 17:00

Στις 11 και 15 Φεβρουαρίου, διεξάγονται στις Βρυξέλλες οι συνεδριάσεις του Eurogroup, με θέμα τη διαπραγμάτευση του ελληνικού χρέους και του μνημονίου μεταξύ της νέας ελληνικής κυβέρνησης, της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου. Ταυτόχρονα, στην Ελλάδα διοργανώνονται συλλαλητήρια συμπαράστασης προς τη νέα ελληνική κυβέρνηση της ριζοσπαστικής αριστεράς, ενώ στο εξωτερικό πραγματοποιούνται κινητοποιήσεις αλληλεγγύης προς την ελληνική κοινωνία, η οποία τα τελευταία χρόνια βιώνει τη χειρότερη ανθρωπιστική κρίση στην ιστορία της, μετά την περίοδο της ναζιστικής κατοχής.

Σε αυτό το πλαίσιο, θεωρούμε ότι δεν μπορούμε να μένουμε αδιάφοροι/ες και αμέτοχοι/ες. Οι λαϊκές συνελεύσεις, οι μαζικές κινητοποιήσεις και η επανεμφάνιση του κινήματος των Πλατειών δεν είναι μέρος ενός εξουσιαστικού παιγνιδιού διαπραγμάτευσης μεταξύ μιας κυβέρνησης και κάποιων διεθνών χρηματοπιστωτικών θεσμών. Η κλιμάκωση της συλλογικής δράσης, η ενδυνάμωση ενός κοινωνικού κινήματος και η προώθηση μιας διεκδικητικής πολιτικής έρχεται να εκφράσει τη ρήξη και την ανατροπή με την ηγεμονική καπιταλιστική λογική που ακολουθούν οι διεθνείς χρηματοπιστωτικοί θεσμοί (από το EuroGroup και την Ευρωπαϊκή Επιτροπή μέχρι την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο) και τις κυρίαρχες νεοφιλελεύθερες πολιτικές που εφάρμοσαν για χρόνια οι κυβερνήσεις στην Ελλάδα της μεταπολίτευσης (τόσο αυτές του σοσιαλδημοκρατικού ΠΑΣΟΚ, όσο και αυτές της νεοσυντηρητικής ΝΔ).

Αυτές οι πολιτικές οδήγησαν σε μια κυριολεκτική λεηλασία της ελληνικής κοινωνίας, όπως και άλλων κοινωνιών στη Νοτιοανατολική Ευρώπη και τη Λατινική Αμερική, προς όφελος των εγχώριων και διεθνών πολιτικών και οικονομικών ελίτ. Οι λαοί αυτών των χωρών είδαν τους μισθούς και τις συντάξεις τους να εξανεμίζονται, τις κοινωνικές παροχές και τα εργασιακά δικαιώματα να γκρεμίζονται συθέμελα, τον δημόσιο πλούτο να ξεπουλιέται και τις οικονομίες μιας ζωής να καταληστεύονται. Την ίδια στιγμή, οι λαοί αυτών των χωρών, οι οποίοι στο παρελθόν πολέμησαν φασιστικά καθεστώτα και στρατιωτικές δικτατορίες (π.χ. Ελλάδα, Ισπανία, Ιταλία, Πορτογαλία), βιώνουν με τον χειρότερο δυνατό τρόπο τη μετεξέλιξη των σύγχρονων «φιλελεύθερων δημοκρατικών πολιτευμάτων» σε «καθεστώτα εκτάκτου ανάγκης». Σε αυτά τα καθεστώτα εξαίρεσης, οι «κανόνες της δημοκρατίας» αντικαθίστανται από τις αντινομίες του (νεο)φιλελευθερισμού, μέσω ειδικών διαταγμάτων επιβολής αυστηρότατων μέτρων και πολιτικών λιτότητας, επιστρατεύσεις και σπάσιμο απεργιών, κρατική καταστολή και ωμή βία. Παράλληλα, όσο αυξάνονται οι δείκτες της ανεργίας, της φτώχειας και της εξαθλίωσης σε αυτές τις κοινωνίες, άλλο τόσο αναβιώνουν οι αυταρχικές, ρατσιστικές και σοβινιστικές πολιτικές του κράτους, κυρίως στους τομείς της εργασίας, της μετανάστευσης και του ασύλου. Συνεπακόλουθα, οδηγούμαστε στην επανεμφάνιση ακροδεξιών, εθνικιστικών και ναζιστικών συμμοριών, οι οποίες στα πλαίσια αυτής ακριβώς της νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής κρίσης σπέρνουν το φόβο και το μίσος για να θερίσουν τη ξενοφοβία και τη μισαλλοδοξία. Με λίγα λόγια, για εμάς οι λαοί αυτών των χωρών βίωσαν τον Νεοφιλελευθερισμό στην κρίση του.

Όλα αυτά τα μέτρα δεν ήρθαν ουρανοκατέβατα, αλλά επιβλήθηκαν στους λαούς από τις κυβερνητικές συμπαιγνίες νεοφιλελεύθερων και σοσιαλ-δημοκρατικών κομμάτων, αμέσως μετά το ξέσπασμα μιας παγκόσμιας χρηματοπιστωτικής κρίσης, με πρόσχημα το μνημόνιο και το χρέος. Και οι οποιεσδήποτε πολιτικές αντιστάσεις παρατηρούνται

σήμερα, συμπεριλαμβανομένων αυτών που εκφράζονται από κόμματα της ριζοσπαστικής αριστεράς, είναι το αποτέλεσμα των αγώνων και των κινητοποιήσεων κοινωνικών κινημάτων, όπως αυτά της Κερατέας και των Σκουριών, των καθαριστριών του υπουργείου οικονομικών, των εργαζόμενων της ΕΡΤ, των επιστρατευμένων απεργών και όλων αυτών των ανθρώπων που κατέβηκαν για να διαδηλώσουν στους δρόμους και τις πλατείες. Αυτές οι εστίες κοινωνικής αντίστασης, κυρίως μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, επεκτάθηκαν σιγά-σιγά και μετεξελίχθηκαν από αποσπασματικές διαμαρτυρίες σε πιο αλληλέγγυα και αντισυστημικά δίκτυα κοινωνικής οργάνωσης και πολιτικής δράσης. Τα δίκτυα αυτά, τα οποία χαρακτηρίζονται κυρίως από δομές άμεσης δημοκρατίας (π.χ. συνελεύσεις και αποκέντρωση) και άμεσης δράσης (π.χ. μαζικές κινητοποιήσεις και διεκδικητικές δράσεις), συγκροτούνται και αναπτύσσονται πέρα και έξω από το σύστημα, το κράτος και την αγορά. Αυτού του είδους τα δίκτυα συνέβαλαν καθοριστικά στη δημιουργία νέων δομών αυτονομίας, όπως φαίνεται και από τις συνελεύσεις γειτονιών, τους αυτοδιαχειριζόμενους χώρους, τα δίκτυα κοινωνικής αλληλεγγύης και την αυτοοργάνωση των εργαζομένων στην ΒΙΟ.ΜΕ.

Στις πρόσφατες ελληνικές εκλογές ο ελληνικός λαός έκανε ένα βήμα, αναδεικνύοντας ως πρώτο κόμμα τον ΣΥΡΙΖΑ, ένα κόμμα της ριζοσπαστικής αριστεράς το οποίο μέχρι πριν από μερικά χρόνια λάμβανε μόνο το 4% των ψήφων. Η ανάγκη του λαού για ανατροπή των πολιτικών της λιτότητας οδήγησε – μέχρι στιγμής – στη ρήξη με το κυρίαρχο δικομματικό πολιτικό σύστημα στην Ελλάδα της μεταπολίτευσης, το οποίο για τέσσερεις ολόκληρες δεκαετίες χαρακτηριζόταν από την αλληλοδιαδοχή της νεοσυντηρητικής/νεοφιλελεύθερης ΝΔ από το σοσιαλδημοκρατικό/κεντρώο ΠΑΣΟΚ. Ο ΣΥΡΙΖΑ, με ένα πιο αριστερό προεκλογικό πρόγραμμα, καλείται τώρα να διαπραγματευτεί με την ΕΕ και την Τρόικα, ζητώντας απλά το αυτονόητο, να μπει ένα φρένο στη λεηλασία της ελληνικής κοινωνίας, κάτι το οποίο μέσα στον παροξυσμό της ηγεμονίας τους οι θιασώτες του νεοφιλελευθερισμού στην ΕΕ και στην Ελλάδα παρουσιάζουν ως κάτι το ριζοσπαστικό και ανατρεπτικό.

Το κάλεσμα του ΣΥΡΙΖΑ για μαζικές κινητοποιήσεις και συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας στις πλατείες την ώρα που θα πραγματοποιούνται οι διαπραγματεύσεις με την Τρόικα μπορεί να θεωρηθεί ως ένας απλός μοχλός πίεσης της εξουσίας, τόσο σε εσωτερικό όσο και σε εξωτερικό επίπεδο. Δεν έχουμε οποιεσδήποτε αυταπάτες ότι οι συγκεντρώσεις στις πλατείες με χωροχρονικό προσδιορισμό και έπειτα από κάλεσμα της ελληνικής κυβέρνησης, για υποστήριξή της κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων με την Τρόικα, δεν οδηγούν στην πλήρη κατάργηση του μνημονίου που προκάλεσε μια πραγματική ανθρωπιστική κρίση και στην ανατροπή του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού που ευθύνεται πραγματικά για αυτήν την οικονομική κρίση. Ακόμα και με θετική έκβαση των διαπραγματεύσεων για την ελληνική κυβέρνηση, απλά θα υπάρξει καθυστέρηση των ήδη επιβαλλόμενων δόσεων για χρέη που ο λαός δεν έχει τελικά καταναλώσει.

Στο πλαίσιο της αντίστασης της κοινωνίας από τα κάτω συμμετέχουμε στα συλλαλητήρια που διοργανώνονται, όχι μόνο για να εκφράσουμε την αλληλεγγύη μας προς την ελληνική κοινωνία, αλλά κυρίως για να δηλώσουμε ότι οι δρόμοι και οι πλατείες δεν είναι τα μετερίζια της οποιασδήποτε κυβέρνησης, αλλά ενός δοκιμαζόμενου λαού που αντιστέκεται στη βία του κεφαλαίου και της εξουσίας, η οποία ασκείται πάνω του για τόσα χρόνια. Η μαζική συμμετοχή του κόσμου στις κινητοποιήσεις ενάντια στο μνημόνιο και την Τρόικα πρέπει να λειτουργήσει ως μοχλός πίεσης τόσο προς την ελληνική κυβέρνηση για να τηρήσει τις δεσμεύσεις της, όσο και προς τις κυρίαρχες ελίτ της ΕΕ. Ήρθε η ώρα να ανακοπεί η νεοφιλελεύθερη βαρβαρότητα.

Οι ίδιες νεοφιλελεύθερες πολιτικές που αυτή τη στιγμή αμφισβητούνται – και θεσμικά πλέον – στην Ελλάδα, εξακολουθούν να εφαρμόζονται με θρησκευτική ευλάβεια και από την κυπριακή κυβέρνηση που μιμείται τη λογική, τη ρητορική και την πρακτική της προηγούμενης ελληνικής κυβέρνησης, όπως αποδείκτηκε εξάλλου με την κοινωνικοποίηση των ζημιών των ιδιωτικών τραπεζών και το μετέπειτα κούρεμα καταθέσεων, τις μειώσεις μισθών, ακόμα και με υπουργικά διατάγματα, την κατάργηση κοινωνικών παροχών, τις ιδιωτικοποιήσεις ημικρατικών οργανισμών, το αιφνίδιο κλείσιμο των Κυπριακών Αερογραμμών, με την προώθηση των εκποιήσεων πρώτης κατοικίας, καθώς επίσης και με τις προσπάθειες ξεπουλήματος της δημόσιας περιουσίας και των κοινών, φυσικών πόρων. Την ίδια στιγμή, η κυπριακή κυβέρνηση συνεχίζει την κοροϊδία, υποστηρίζοντας ότι «βρισκόμαστε σε πορεία ανάκαμψης της οικονομίας», η οποία όμως προωθείται σε βάρος του λαού. Πάντα με το πρόσχημα ότι «δεν έχουμε άλλη επιλογή και είναι εντολές της Τρόικα».

Οι άνθρωποι δεν είναι αριθμοί στους ισολογισμούς σας

Για τις κινητοποιήσεις ενάντια στη Σύνοδο της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας στη Λευκωσία

Συσπείρωση Ατάκτων

Εάν η Αστική Δημοκρατία είναι το σύστημα όπου δεκαεννιά λύκοι και ένα πρόβατο αποφασίζουν τι θα φάνε για δείπνο, τότε στη Δικτατορία των Αγορών αποφασίζουν μόνο οι λύκοι.

Στις 5 Μαρτίου πραγματοποιείται στη Λευκωσία η σύνοδος της ολομέλειας του διοικητικού συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ), με θέμα τη δημοσιονομική πολιτική της ευρωζώνης. Αυτό σημαίνει ότι συνέρχονται στην Κύπρο οι εκπρόσωποι του ευρωπαϊκού κεφαλαίου και αναπόσπαστο κομμάτι της Τρόικας, μαζί με το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ) και την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, η οποία επέβαλε στην Κύπρο το μνημόνιο και τη λιτότητα, καθώς επίσης και μια σειρά από αντιλαϊκά μέτρα. Συνεπώς, θεωρούμε ότι η παρουσία της ΕΚΤ στην Κύπρο αποτελεί πρόκληση για την κυπριακή κοινωνία και η συμμετοχή μας στις κινητοποιήσεις ενάντια στις πολιτικές λιτότητας που επιβάλλει σε ολόκληρη την ευρωζώνη είναι αυτονόητη και επιβεβλημένη.

Όχι στην λιτότητα και την Τρόικα; Σαφέστατα όχι.

Ωστόσο, δεν αντιμετωπίζουμε την Τρόικα σαν έναν «εξωτερικό» εχθρό, αλλά σαν ένα θεσμικό μέσο επιβολής των επιταγών του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού. Μέρος αυτών των μηχανισμών επιβολής είναι για μας και η κυπριακή κυβέρνηση. Μπορεί λοιπόν η ΕΚΤ να επέβαλε το μνημόνιο και τις πολιτικές λιτότητας, ωστόσο αυτό έγινε σε απόλυτη συμφωνία με τις εκάστοτε κυβερνήσεις – τόσο της αριστεράς, όσο και της δεξιάς. Ήταν επιλογή των κυπριακών κυβερνήσεων να μετατρέψουν το ιδιωτικό χρέος των τραπεζών σε δημόσιο. Έτσι, αφού αγόρασαν με τα λεφτά του λαού τις μετοχές των τραπεζών, στη συνέχεια χώρισαν τις τράπεζες σε καταχρεωμένες «κακές», τις οποίες κλήθηκε να ξεπληρώσει ο κυπριακός λαός, και κερδοφόρες «καλές», που παρέμειναν στα χέρια των τραπεζιτών. Ταυτόχρονα, με την πολιτική επιλογή να μετατρέψουν τα Συνεργατικά Πιστωτικά Ιδρύματα σε κερδοσκοπικές Τράπεζες, βάζουν χέρι και στα υπόλοιπα χρήματα του κυπριακού λαού που είχαν γλυτώσει από τους κερδοσκόπους.

Αυτή η πολιτική της κοινωνικοποίησης των ζημιών και της ιδιωτικοποίησης των κερδών δεν ήταν ένα μεμονωμένο περιστατικό που περιορίστηκε μόνο στον τραπεζικό τομέα, αλλά είναι μια διαρκής και συνειδητή πολιτική λεηλασίας κοινωνίας προς όφελος της εγχώριας και παγκόσμιας οικονομικής ελίτ.

Οι συνεχιζόμενες μειώσεις μισθών στο βωμό της «ανταγωνιστικότητας» συρρικνώνουν δραματικά το εισόδημα των εργαζομένων, επιτρέποντας στους καπιταλιστές να διατηρήσουν ανέπαφα τα κέρδη τους, τα οποία συνέχισαν να αυξάνονται κατά τη διάρκεια της κρίσης, και θα τους επιτρέψει να τα αυξήσουν ακόμα περισσότερο όταν έρθει αυτή η πολυδιαφημισμένη «ανάκαμψη» της οικονομίας.

Με τις ιδιωτικοποιήσεις των ημικρατικών οργανισμών, και το ξεπούλημα των δημόσιων οργανισμών, οι οποίοι δημιουργήθηκαν με τον κόπο των εργαζομένων και τα χρήματα του κυπριακού λαού, μειώνονται και τα όποια έσοδα έφερναν αυτοί οι οργανισμοί στο δημόσιο. Το κλείσιμο των Κυπριακών Αερογραμμών, αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα της διαπλοκής μεταξύ των «αντιπροσώπων» του

κυπριακού λαού, οι οποίοι δρουν με μοναδικό γνώμονα την εξυπηρέτηση ιδιωτικών συμφερόντων. Δεν μπορεί να τίθεται οποιοδήποτε θέμα για ιδιωτικοποιήσεις δημόσιων οργανισμών που καλύπτουν θεμελιώδεις κοινωνικές ανάγκες, όπως είναι το νερό, το ρεύμα, οι τηλεπικοινωνίες και τα λιμάνια, μιας και η λειτουργία τους οφείλει να είναι εκτός των λογιστικών κριτήριων μιας καπιταλιστικής επιχείρησης.

Με αντίστοιχους κοινωνικούς και όχι λογιστικούς όρους θα έπρεπε να αντιμετωπίζονται και οι τομείς της υγείας, της παιδείας και της κοινωνικής πρόνοιας. Αντίθετα, αυτό που βλέπουμε στην πράξη είναι περικοπές σε όλες τις κοινωνικές παροχές, όπως μειώσεις συντάξεων, μειώσεις επιδομάτων σε ευπαθείς ομάδες του πληθυσμού, όπως είναι οι άνεργοι/ες, οι πρόσφυγες και οι μετανάστες/ριες, την κατάργηση φοιτητικών επιδομάτων και της δωρεάν μετακίνησης για μαθητές/ριες, τη θέσπιση παράβολου για την εισαγωγή σε δημόσια νοσοκομεία, καθώς επίσης και την αύξηση του ποσοστού συμμετοχής των εργαζομένων στα ασφαλιστικά ταμεία.

Ναι στην ανάπτυξη και τις θέσεις εργασίας; Όχι ακριβώς.

Καταρχάς, η εναντίωση μας στην επέλαση του νεοφιλελευθε-ρισμού που επιβάλει η Τρόικα και η κυπριακή κυβέρνηση δεν αποτελεί σε καμία περίπτωση αίτημα για επιστροφή στις μέρες της εικονικής «ανάπτυξης και ευημερίας» των τελευταίων δεκαετιών.

Η δημιουργία θέσεων εργασίας με τους όρους της ανταγωνιστικότητας των επιχειρήσεων στον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό αυτόματα σημαίνει μείωση των μισθών σε πρωτοφανή επίπεδα και κατάργηση των εργασιακών δικαιωμάτων και των κοινωνικών κεκτημένων που κερδήθηκαν διαχρονικά μέσα από τους αγώνες των εργαζομένων. Η θεσμοθέτηση ατομικών συμβάσεων «προσφοράς υπηρεσιών» περιορισμένης χρονικής διάρκειας και η κοροϊδία των εξάμηνων επιδοτούμενων προγραμμάτων για νέους/ες εργαζόμενους/ες μπορεί φαινομενικά να δημιουργεί νέες θέσεις εργασίας, αλλά πρόκειται για θέσεις κομμένες και ραμμένες στα μέτρα των αφεντικών, αφού στην πράξη προϋποθέτουν μείωση του κατώτερου μισθού, απελευθέρωση των απολύσεων και κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας. Έτσι, επιτρέπουν στους εργοδότες να καλύπτουν τις εργασιακές τους ανάγκες με επισφαλώς εργαζόμενους/ες, οι οποίοι/ες δεν μπορούν να αντισταθούν αποτελεσματικά σε οποιαδήποτε εργοδοτική αυθαιρεσία, είτε πρόκειται για τα αφεντικά στο δημόσιο ή στον ιδιωτικό τομέα.

Ιδιωτικοποίηση και ανάπτυξη vs. Κοινωνικοποίηση και αποανάπτυξη!

Όσον αφορά την πολυδιαφηζόμενη «ανάπτυξη», εξ ορισμού αφορά την αύξηση του κέρδους των καπιταλιστών και ουσιαστικά αποτελεί έναν μύθο, μιας και είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την κρίση. Είναι σίγουρο ότι μετά την κρίση θα έρθει η «ανάπτυξη» εντός του φαύλου κύκλου μιας καπιταλιστικής οικονομίας, ωστόσο αυτό που μας αφορά άμεσα είναι με ποιους όρους θα επέλθει αυτή η πολυδιαφημιζό-μενη «ανάπτυξη» και ποιο θα είναι το κοινωνικό κόστος που θα επιφέρει. Για εμάς, το ζητούμενο δεν είναι μόνο η αντίσταση για τη διατήρηση των κοινωνικών μας κεκτημένων, αλλά και η δημιουργία νέων δομών, οι οποίες θα βρίσκονται μακριά από τις λογικές του κέρδους, και θα βασίζονται πάνω στην κοινωνική αλληλεγγύη, την αυτονομία και την αυτοθέσμιση, αλλά και στην αποανάπτυξη / απομεγένθυνση της οικονομίας.

Τετάρτη, 4 Μαρτίου 2015

Δεκάδες χιλιάδες διαδήλωσαν ενάντια στην Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και τη λιτότητα

35-33.com

Ανταπόκριση από την Φρανκφούρτη

Οι διαδηλώσεις ενάντια στο νέο κτήριο της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ) ξέσπασαν τις πρώτες πρωινές ώρες της Τετάρτης. Χιλιάδες ακτιβιστές από όλη την Ευρώπη μαζεύτηκαν στη Φρανκφούρτη –την καρδιά του Ευρωπαϊκού Καπιταλισμού- για να διαδηλώσουν ενάντια στα εγκαίνια του νέου γυαλιστερού κτηρίου της ΕΚΤ το οποίο κόστισε 1.3 εκατομμύρια ευρώ, μια δαπάνη η οποία θεωρείται προκλητική στα πλαίσια της συνεχιζόμενης σκληρής λιτότητας στην Ευρωζώνη.

Το Blockupy, ένα δίκτυο ευρωπαϊκών αντικαπιταλιστικών ομάδων, κάλεσε για διαδήλωση στις 18 Μαρτίου, ημέρα που συνέπιπτε με την 144η επέτειο της Παρισινής Κομμούνας με την οποία και έκαναν συγκρίσεις. Το κάλεσμα προσέλκυσε ακτιβιστές, συνδικαλιστές, πολιτικά κόμματα ακόμα και ομάδες Καθολικών Χριστιανών από όλη την Ευρώπη, οι οποίοι συναντήθηκαν στην πλατεία Römer στις δύο το μεσημέρι. Η εκδήλωση ξεκίνησε με μουσικές από την

Ορχήστρα Μίκη Θεοδωράκη που τραγούδησε στα Ελληνικά και τα Γερμανικά, και στη συνέχεια διαβάστηκαν δηλώσεις από οργανώσεις που συμμετείχαν, όπως οι Podemos, Die Linke, ΣΥΡΙΖΑ, ομάδες όπως η umsGanze, καθώς και ακτιβιστές όπως η Ναόμι Κλάιν.

Στις πέντε το απόγευμα, είκοσι πέντε με τριάντα χιλιάδες άτομα διαδήλωσαν στους κεντρικούς δρόμους της Φρανκφούρτης , όπου ζουν εκατοντάδες άστεγοι, ένα θέαμα που δείχνει την τεράστια διαφορά μεταξύ της ελίτ των τραπεζιτών και των ανθρώπων που επηρεάζονται από τις πολιτικές τους. Η πορεία ήταν δυναμική και ειρηνική, αλλά παρόλα αυτά ήταν περικυκλωμένη από αστυνομία που κλήθηκε στη Φρανκφούρτη από όλη τη Γερμανία, με τεθωρακισμένα οχήματα και αύρες να κλείνουν όλους τους παράπλευρους δρόμους, με πάνοπλους αστυνομικούς να περπατούν παραπλεύρως της πορείας, ενώ η παρακολούθηση γινόταν και από το έδαφος αλλά και από αστυνομικά ελικόπτερα.

Στους διαδηλωτές δεν επιτράπηκε να προσεγγίσουν καν το νέο κτήριο της ΕΚΤ, το οποίο ήταν περιφραγμένο περιμετρικά σε μεγάλη ακτίνα μέρες πριν από τη διαδήλωση, και με εκτεταμένους αστυνομικούς ελέγχους στους γύρω δρόμους. Τα χαράματα, περίπου έξι χιλιάδες ακτιβιστές προσπάθησαν να κλείσουν τους δρόμους που οδηγούσαν στο κτήριο για να παρεμποδίσουν τους Ευρωπαίους αξιωματούχους και το προσωπικό της ΕΚΤ να παραβρεθούν στα εγκαίνια που ήταν προγραμματισμένα για τις έντεκα το πρωί.

Η αστυνομία επιτιθόταν σε οποιονδήποτε προσέγγιζε την περίμετρο με κανόνια νερού και δακρυγόνα. Η απόπειρα των ακτιβιστών να κλείσουν όλους τους δρόμους δεν υλοποιήθηκε πλήρως λόγω της αντίδρασης της αστυνομίας και των οδομαχιών που ακολούθησαν στη συνέχεια, αλλά παρόλα αυτά αρκετοί Ευρωπαίοι αξιωματούχοι προτίμησαν να χρησιμοποιήσουν ελικόπτερα για να εισέλθουν στην αποκλεισμένη περιοχή γύρω από τους πύργους της ΕΚΤ. Περίπου τρακόσια πενήντα άτομα προσήχθησαν για εξακρίβωση στοιχείων και σε κάποιους πήραν και τα δακτυλικά αποτυπώματα. Οι περισσότεροι από αυτούς αφέθηκαν ελεύθεροι μετά το τέλος της διαδήλωσης, κατά το βράδυ. Ένας Ιταλός ακτιβιστής, γνωστός ως Fede, παραμένει υπό κράτηση για περισσότερο από έξι μέρες[1] χωρίς να του προσαχθούν κατηγορίες και χωρίς να δοθούν στοιχεία στην ομάδα νομικής υποστήριξης, κάτι που παραβαίνει τη γερμανική νομοθεσία. Μια αυθόρμητη διαμαρτυρία από περίπου 100 άτομα έγινε την επομένη στη Φρανκφούρτη, ενώ ξεκίνησε και μία πανευρωπαϊκή εκστρατεία για την απελευθέρωση του.

Το Blockupy δεσμεύτηκε ότι θα συνεχίσει την αντικαπιταλιστική του δράση σε όλη την Ευρώπη και επί της ευκαιρίας της συνάντησης αυτής, την επομένη των διαδηλώσεων, πραγματοποιήθηκαν συνελεύσεις και οι ομάδες εργασίας συνέλεξαν εισηγήσεις για τις επόμενες δράσεις του Δικτύου.

Σημειώσεις

1 Ο Fede τελικά κατηγορήθηκε για διατάραξη της ειρήνης και διακεκριμένη σωματική βλάβη, ενώ καταδικάστηκε σε 15 μήνες φυλακή με αναστολή. Παρέμεινε υπό κράτηση για 11 βδομάδες και αφέθηκε ελεύθερος στις 4 Ιουνίου 2015.

Δράσεις-Παρεμβάσεις

21 Μαρτίου Παγκόσμια Ημέρα Κατά του Ρατσισμού

Διαδηλώνουμε:

Ενάντια στους ρατσιστικούς νόμους που μετατρέπουν τους/ις κατατρεγμένους/ες από τους εθνικιστικούς και ιμπεριαλιστικούς πολέμους, τα απολυταρχικά / θεοκρατικά καθεστώτα και τη φτώχεια, σε «λαθραίους/ες» και «παράνομους/ες».

Ενάντια στους ρατσιστικούς νόμους της «Ευρώπης Φρούριο» που επιφέρουν εκατοντάδες θανάτους στη Μεσόγειο και οδηγούν χιλιάδες μετανάστες/ριες και αιτητές/ριες ασύλου πίσω από τα κάγκελα των «κέντρων κράτησης» κάθε χρόνο.

Ενάντια στις ρατσιστικές πολιτικές που μετατρέπουν τους/ις ξένους/ες εργάτες/ριες σε εξιλαστήρια θύματα της οικονομικής κρίσης και του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού, διασπώντας έτσι τους/ις εργαζόμενους/ες σε «ντόπιους/ες» και «ξένους/ες» και μετατρέποντας έναν άνθρωπο σε «εχθρό» κάποιου άλλου.

Ενάντια στις ρατσιστικές πολιτικές και πρακτικές, τόσο των κρατικών όσο και μη κρατικών φορέων και συνόλων, οι οποίες διαχωρίζουν την πρόσβαση στα κοινωνικά, οικονομικά, πολιτιστικά και πολιτικά δικαιώματα των ανθρώπων στη βάση της εθνοτικής καταγωγής, ιθαγένειας και καθεστώτος διαμονής τους στη χώρα.

Ενάντια στη ρητορική της ξενοφοβίας και της ισλαμοφοβίας των δυτικών / ευρωπαϊκών κυβερνήσεων, η οποία αποσκοπεί στη δικαιολόγηση των οικονομικών πολιτικών και ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων τους, στην ενίσχυση των ρατσιστικών πολιτικών κατά των μεταναστών/ριών και στη δημιουργία ρηγμάτων μέσα στο σύνολο των εργαζομένων.

Ενάντια στην αστυνομική βία και την τρομοκρατία της εξουσίας που ασκείται ενάντια σε μετανάστες/ριες στα αστυνομικά τμήματα, στους δρόμους, στους χώρους εργασίας και σε καθε πτυχή της καθημερινής τους ζωής.

Ενάντια σε κάθε μορφή διακρίσεων ανάμεσα σε φύλα και άτομα με διαφορετικό σεξουαλικό προσανατολισμό, όπως ο ετεροσεξισμός (ομοφοβία) και ο cis-σεξισμός (τρανσφοβία), καθώς επίσης και κάθε μορφή σεξισμού και έμφυλης βίας.

Ενάντια στο φασισμό και το ναζισμό που διαφοροποιούν τους ανθρώπους και τις κοινωνίες σε «ανώτερους/ες» και «κατώτερους/ες».

Ενάντια στα ρατσιστικά και ακροδεξιά κόμματα, καθώς επίσης και τις νεοναζιστικές συμμορίες και εθνικιστικούς συνδέσμους φιλάθλων διαφόρων αθλητικών ομάδων.

Ενάντια στη ρατσιστική βία και τη ρητορική μίσους.

ΚΑΜΙΑ ΑΝΟΧΗ ΣΤΙΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ, ΤΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ, ΤΗΝ ΞΕΝΟΦΟΒΙΑ, ΤΗΝ ΙΣΛΑΜΟΦΟΒΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ
Συγκέντρωση στην Πλατεία ΟΧΙ και πορεία. Ωρα 11:00 πμ

ΓΡΑΝΑΖΙ
ΔΡΑΣΥ-EYLEM
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΚΙΣΑ
ΚΟΜΜΑ ΝΕΑ ΚΥΠΡΟΣ (Yeni Kıbrıs Partisi)
Νέα Διεθνιστική Αριστερά
Πρωτοβουλία Ένάντια στη Φασιστική Απειλή
Ο.Μ.ΣΥΡΙΖΑ Κύπρου
Συσπείρωση Ατάκτων
MHD (Mülteci Hakları Derneği)

ΝΑ ΦΡΑΞΟΥΜΕ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΝΑΖΙ
BLUE
STAND UP TO RACISM
ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΙΛΗ
ΚΟΚΚΙΝΗ
ΡΑΤΣΙΣΜΟ!
ΣΤΗΝ ΙΣΟΤΗΤΑ –
ΣΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ!
QUALITY –
RIGHTS!
KISA

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΙΛΗ
ΝΑ ΚΛΕΙΣΟΥΝ ΟΛΑ ΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ
DISCR

ΑΠΕΛΛΑΣΕ ΤΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ
ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ
ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ ΝΑ ΦΡΑΞΟΥΜΕ ΤΟ ΔΡΟΜΟ
STAND UP AGAINST
DISCRIMINATION
RACISM
XENOPHOBIA
ISLAMOPHOBIA
FASCISM – NAZISM

Ζώντας Μαζί, Απλά

Γιώργος Καλλής
Αυτόνομο Πανεπιστήμιο Βαρκελώνης

Ως επιστήμονας, έχω φτωχή φαντασία. Δεν θα ήμουν καθόλου ειλικρινής εάν παρέθετα τις διάφορες προτάσεις οι οποίες ξεφυτρώνουν από το κίνημα της αποανάπτυξης, προσποιούμενος ότι αποτελούν ένα συνεκτικό όραμα. Κάτι τέτοιο θα ήταν εξάλλου βαρετό. Επιτρέψτε μου λοιπόν να περιγράψω το όραμα κάποιας που διαθέτει πλουσιότερη φαντασία.

Καλώς ήρθατε στον Ανάρες, τον πλανήτη των «απόκληρων» στο βραβευμένο βιβλίο (κοινωνικής) επιστημονικής φαντασίας της Ούρσουλα Λε Γκιν με τίτλο «Ο αναρχικός των δύο κόσμων»[1]. Ο Ανάρες είναι ένας πλανήτης στον οποίο εγκαταστάθηκαν αναρχικοί, αφότου οργάνωσαν εκεί την έξοδό τους μετά την επανάσταση στον γειτονικό πλανήτη Ούρας, ο οποίος μοιάζει με τον πλανήτη Γη. Ο Ανάρες είναι ένα γυμνό και ξερό τοπίο:

Οι άνθρωποι προσαρμόστηκαν με προσοχή αλλά και ρίσκο στη στενή οικολογία του. Αν ψάρευαν, αλλά χωρίς απληστία, και αν καλλιεργούσαν χρησιμοποιώντας, ωστόσο, μόνο οργανικά απορρίμματα ως λίπασμα, τότε θα μπορούσαν να προσαρμοστούν. Αλλά δεν υπήρχε χώρος για κανένα άλλον. Δεν υπήρχε γρασίδι για χορτοφάγα ζώα. Δεν υπήρχαν χορτοφάγα ζώα για τα κρεατοφάγα. Δεν υπήρχαν έντομα για να γονιμοποιούν τα ανθοφόρα φυτά και τα φυτά τα οποία είχαν εισαχθεί είχαν γονιμοποιηθεί με το χέρι.

Στον Ανάρες η ενέργεια παράγεται με τη χρήση του αέρα. Το νερό και η θερμότητα είναι λιγοστά και εξοικονομούνται με μεγάλη προσοχή. Τίποτα δεν πάει στα σκουπίδια, όλα ανακυκλώνονται.

Οι έποικοι έφεραν μαζί τους αξίες, οι οποίες τους βοήθησαν να επιβιώσουν σε αυτή την περιορισμένη βιόσφαιρα. Η αμοιβαία βοήθεια μέσω της ανταλλαγής και της προσφοράς είναι οι βασικές οργανωτικές αρχές. Στον Ανάρες, δεν υπάρχει ιδιωτική ιδιοκτησία. Οι άνθρωποι «έχουν», δεν «κατέχουν». Το "egoizing" (η οποιαδήποτε έκφραση ατομικής κατοχής) είναι μια μεγάλη κατάρα και η «κερδοσκοπία» από την ανταλλαγή αγαθών θεωρείται ως η απόλυτη αντι-κοινωνική συμπεριφορά.

Στον Ανάρες υπάρχει ένα μωσαϊκό από μικρά αστικά κέντρα με περιφερειακούς οικισμούς. Κάθε οικισμός ακολουθεί την αρχή της «οργανικής οικονομίας» με στόχο να επιβιώνει όσο περισσότερο γίνεται με τους βιοκοινοτικούς του πόρους – όπως δηλαδή το νερό, τον άνεμο και το έδαφος. Όταν οι πόροι που υπάρχουν στην περιοχή δεν αρκούν, τότε μπορούν να μεταφερθούν από γειτονικές περιοχές. Στον Ανάρες δεν υπάρχουν σύνορα, ούτε τοπικές ταυτότητες. Κάθε άτομο έχει τη δυνατότητα να μετακινείται μεταξύ των οικισμών– κάτι το οποίο και κάνει. Οπόταν δεν υπάρχει η ανάγκη για οικειοποίηση και έλεγχο των πόρων, ούτε κάποι@ εξαπατά άλλ@ για τις ανάγκες που έχει.

Οι λιγοστές παροχές στις πόλεις είναι κοινόχρηστες. Δεν υπάρχουν ιδιωτικές κατοικίες, αλλά κοιτώνες με κοινόχρηστες αίθουσες που στεγάζουν τέσσερα με πέντε άτομα το καθένα. Υπάρχουν επίσης μονόκλινα δωμάτια για ζευγάρια ή οικογένειες που προτιμούν την ιδιωτική ζωή. Διοργανώνονται μεγάλα κοινά γεύματα από κάθε κοιτώνα ή από συνεταιρισμούς εργαζομένων αλλά και επαγγελματικών συνδέσμων για τους εργαζομένους τους. Ανοικτοί δημόσιοι χώροι και παιδικές χαρές (με στεγνή άμμο, φυσικά) υπάρχουν σε αφθονία. Το λιγοστό νερό επίσης μοιράζεται σε δημόσια λουτρά, όπου οι άνθρωποι συναντιούνται και κοινωνικοποιούνται καθημερινά. Οι άνθρωποι μετακινούνται χρησιμοποιώντας ηλεκτρικά τρένα και μικρά λεωφορεία. Υπάρχουν πολλά ποδήλατα αλλά και μερικά αυτοκίνητα τα οποία είναι κοινά για όλους τους πολίτες. Για να ταξιδέψει κανείς χρειάζεται μέρες, το ίδιο και για να επικοινωνήσει μέσω ταχυδρομείου. Στις πόλεις υπάρχουν εργαστήρια για κατασκευές και οι πόρτες τους ανοίγουν στις κεντρικές πλατείες των πόλεων.

Η παραγωγή είναι οργανωμένη στη βάση εθελοντικών συνεταιρισμών και συνδέσμων. Το κάθε άτομο είναι ελεύθερο να συνδεθεί με άλλους ή να ξεκινήσει τη δική του παραγωγική επιχείρηση. Δεν υπάρχει κέρδος αλλά ούτε και περιουσία για να κεφαλαιοποιηθεί και, ως εκ τούτου, δεν υπάρχει το κίνητρο για επέκταση της επιχείρησης πέρα από αυτό που καθημερινά δίνει το αίσθημα της ικανοποίησης και ολοκλήρωσης. Κάθε δέκα ημέρες, κάθε άτομο από τον

Ανάρες πρέπει να αφιερώσει μια μέρα για κοινωνική εργασία. Οι άνθρωποι εργάζονται από έξι έως οκτώ μέρες το δεκαήμερο και για τέσσερις έως επτά ώρες την ημέρα. Η εργασία είναι προαιρετική, αλλά σχεδόν όλοι εργάζονται, αφού δεν υπάρχει κάτι άλλο να κάνουν αλλά και επειδή όσους δεν εργάζονται τους περιμένει ισχυρή περιφρόνηση. Υπάρχει ένας κεντρικός υπολογιστής ο οποίος αντιστοιχεί τις προτιμήσεις των εργαζομένων με τις ανάγκες των διαφόρων συνεταιρισμών. Οι άνθρωποι ειδικεύονται, αναπτύσσουν τις δικές τους ικανότητες, αλλά επίσης συμβάλλουν τακτικά στον καθαρισμό, κτίσιμο και τη διατήρηση των δημόσιων υποδομών. Κάθε τέσσερα χρόνια ένα άτομο από τον Ανάρες πρέπει να περάσει έξι μήνες στην αναδάσωση της ερήμου ή πραγματοποιώντας κάποια άλλα μεγάλα δημόσια έργα. Δεν υπάρχουν μισθοί. Οι βασικές ανάγκες για σίτιση, στέγαση, θέρμανση και μεταφορές παρέχονται συλλογικά και οι άνθρωποι χρησιμοποιούν τη δημιουργικότητά τους για να διασφαλίσουν τα υπόλοιπα. Η κατανομή των πόρων συντονίζεται από μια κεντρική επιτροπή η οποία έχει υποδιαιρέσεις στους διάφορους οικισμούς. Παρέχει τρόφιμα απευθείας στα κοινά δείπνα και οργανώνει την κατασκευή δημοσίων έργων. Τα μέλη της επιτροπής ορίζονται με κλήρωση, ενώ πιο μόνιμα μέλη εκλέγονται δημοκρατικά και κανένας δεν παραμένει στην εξουσία για μια εκτεταμένη χρονική περίοδο.

Είναι ο Ανάρες μια ουτοπία ή μια δυστοπία; Είναι ένα όραμα αποανάπτυξης; Είναι ένα μέλλον το οποίο μου αρέσει, ή είναι απλά ένα μετα-αποκαλυπτικό τοπίο προς το οποίο πιστεύω πως κατευθύνεται η γη;

Οι τέχνες, οι φυσικές και οι ανθρωπιστικές επιστήμες ευδοκιμούν στον Ανάρες. Δεδομένου ότι δεν υπάρχει κέρδος ούτε πνευματική ιδιοκτησία, δεν υπάρχουν ούτε εφαρμοσμένες επιστήμες και έτσι δεν υπάρχει κανένας λόγος να αναπτυχθεί η παραγωγική τεχνολογία. Οι άνθρωποι του Ανάρες έφεραν μαζί τους την τεχνολογία, τον εξοπλισμό και την προηγμένη γνώση από τον Ούρας. Έχουν διατηρήσει και ανανεώσει αυτούς τους πόρους, αλλά δεν τους ανέπτυξαν.

Ο Ανάρες δεν έχει ούτε στρατό ούτε αστυνομία. Τι είναι λοιπόν αυτό που τα κρατά όλα μαζί; Κανείς δεν απειλεί να εισβάλει στον Ανάρες καθώς δεν υπάρχει τίποτα για να κερδηθεί και κανείς δεν θέλει να ζήσει εκεί. Αφού δεν υπάρχει ιδιοκτησία, δεν υπάρχει επίσης καμία κλοπή. Η κοινότητα αναλαμβάνει να περιορίσει περιστασιακά περιστατικά ατομικής βίας. Φυσικά, υπάρχουν πολλές έμμεσες ποινές και κυρώσεις για αντι-κοινωνική συμπεριφορά και μια ισχυρή κοινή ηθική και ένα σύνολο κανόνων που κρατά τον καθένα στη γραμμή. Όσοι καιροσκοπούν και "egoize" ή και όσοι επιθυμούν να κατέχουν πράγματα, εξοστρακίζονται από την κοινότητα. Αν θέλουν να κατέχουν, είναι ελεύθεροι να μετακινηθούν έξω από την πόλη, αλλά τότε θα είναι μόνοι – δεν υπάρχουν συλλογικές προβλέψεις για εκείνους που στον Ανάρες αποκαλούν «κουρσάρους».

Η ζωή είναι σκληρή, βρώμικη και λιτή με βάση τα πρότυπα του Ούρας. Αλλά οι άνθρωποι του Ανάρες έχουν ο ένας τον άλλο και συνδέονται μεταξύ τους με το κοινό τους παρελθόν και μοίρα. Τα καλά χρόνια υπάρχουν πολλές γιορτές κατά τις οποίες καταναλώνεται και απολαμβάνεται το πλεόνασμα (δεν υπάρχει συσσώρευση για επενδύσεις στον Ανάρες). Τις κακές χρονιές, όμως, όταν υπάρχει ξηρασία, ισχύει ο καταμερισμός και οι άνθρωποι μπορεί να τοποθετηθούν σε θέσεις εργασίας τις οποίες μισούν. Οι άνθρωποι στον Ανάρες πολύ σπάνια πεινούν, αλλά όταν πεινάσουν, πεινάνε όλοι μαζί.

Ο Ανάρες δεν είναι καμιά Εδέμ. Υπάρχει διαφάνεια και δεν μπορεί κάποι@ να κρύβεται από το βλέμμα τ@ αλλ@, εκτός κι αν φύγει. Ο Ανάρες δεν είναι ένα μέρος για τους απομονωμένους, τους μοναχικούς ή τους ατομικιστικές. Για εκείνους που εξοστρακίστηκαν, ο Ανάρες είναι μια κόλαση. Και για όσους επιθυμούν να διαφέρουν και να ωθήσουν τα όρια της γνώσης ή της ατομικής δημιουργικότητάς τους, ο Ανάρες μπορεί να είναι αποπνικτικός. Η δύναμη έχει οριζοντιοποιηθεί, αλλά αναπόφευκτα κάποια άτομα απέκτησαν προνομιακή πρόσβαση στα βασικά όργανα της διανομής. Σε κάθε περίοδο ξηρασίας, η γραφειοκρατία επεκτείνεται και τρώει όλο και περισσότερο από τον στόχο της εθελοντικής οργάνωσης. Δεν υπάρχει καμία αστυνομική δύναμη ή σωματική βία, αλλά μάλλον μια βάναυση, αόρατη ψυχική αστυνομία, αυτή του κοινού ορθολογισμού και ένα δίκτυο κανόνων που κάνει τον καθένα να τηρεί το καθήκον του, ακόμη και όταν νομίζει ότι είναι ελεύθερος. Αλλά όλα μπορούν να αλλάξουν. Διαρκής επανάσταση είναι το σύνθημα των συλλογικοτήτων που αναδύονται και επικρίνουν ανοιχτά τον συγκεντρωτισμό, την Κεντρική Επιτροπή και τις αναδυόμενες ελίτ, και που προσπαθούν να δημιουργήσουν τις δικές τους εναλλακτικές δομές.

Το θέμα δεν είναι κατά πόσο θα πρέπει να ζήσουμε χωρίς χρήματα ή περιουσιακά στοιχεία ή να κάνουμε την πρόβλεψη ότι οδεύουμε προς μια οικολογική καταστροφή. Το θέμα είναι απλά να αναγκαστούμε να σκεφτούμε το αδιανόητο.

Η επίτευξη της Le Guin είναι ότι δεν παρουσιάζει ούτε μια ουτοπία, ούτε μια δυστοπία. Η ίδια περιγράφει μια εναλλακτικά οργανωμένη ανθρώπινη κοινωνία, όπως είναι, με τα καλά και τα κακά της.[2] Η επιστημονική φαντασία δεν προβλέπει πού πάμε, ούτε υπαγορεύει πού θα πρέπει να πάμε. Ανοίγει απλώς τα μάτια μας στις δυνατότητες της φαντασίας μας. Η Le Guin μας καλεί να σκεφτούμε πώς θα ήταν η ζωή μας χωρίς περιουσία, χρήματα και κυβέρνηση, και αν ήμασταν αναγκασμένοι να ζούμε σε οικολογικά όρια. Το θέμα δεν είναι ότι πρέπει να ζούμε χωρίς χρήματα ή περιουσιακά στοιχεία ή ότι πρέπει να προβλέψουμε ότι οδεύουμε προς μια οικολογική καταστροφή. Το θέμα είναι απλά να μας αναγκάσει να σκεφτούμε το αδιανόητο. Και έχοντας το «δει» στο μυαλό μας, τότε μπορούμε να εξετάσουμε και πάλι, τι θα μπορούσαμε να αλλάξουμε τώρα, χωρίς να υπάρχουν όρια στη φαντασία μας.[3]

Πολλές από τις ιδέες της Le Guin ταυτίζονται με την έννοια της κατανεμημένης εργασίας: μειωμένο ωράριο εργασίας, συστέγαση, κοινή κατανάλωση και μέσα μεταφοράς, οριζόντιες και άμεσες μορφές λήψης αποφάσεων, οικολογικά όρια και βιοκοινοτισμός, ανοικτά σύνορα, συνεταιρισμοί παραγωγής και κατανάλωσης, τεχνολογική διατήρηση αντί προόδου, λιτότητα και καταστροφή των πλεοναζόντων με γιορτές – όλα αυτά τα οποία είναι χαρακτηριστικά στις συζητήσεις της αποανάπτυξης[4]. Κάποια από αυτά τα χαρακτηριστικά έχουν ήδη δοκιμαστεί. Στη Βαρκελώνη, από όπου και γράφω, ο Δήμος έχει ένα εξαιρετικό σύστημα bikesharing και ένα τομέα συνεταιρισμού βιολογικών τροφίμων παραγωγών-καταναλωτών ο οποίος ευδοκιμεί. Οι άνθρωποι που βγήκαν στις πλατείες της Βαρκελώνης στις 15 Μαΐου (το κίνημα 15Μ ή «occupy») απαιτούσαν άμεση δημοκρατία και οι ίδιοι έκαναν πρακτική τους οριζόντιες μορφές λήψης αποφάσεων. Πιστεύω ότι το μέλλον μιας ευημερούσας μη αναπτυσσόμενης οικονομίας περνά αναπόφευκτα μέσα από τέτοιες πρωτοβουλίες και μεταρρυθμίσεις, ακόμη και αν το τελικό αποτέλεσμα δεν μπορεί- και δεν χρειάζεται να είναι - ακριβώς όπως στον Ανάρες.

Είναι ένα μέλλον όπως στον Ανάρες ελκυστικό; Για όσους ασκούν αποανάπτυξη σε διάφορες οικολογικές κοινότητες και συνεργατισμούς στέγασης στην Ευρώπη και Αμερική, πρέπει να υπάρχει κάτι εντυπωσιακά οικείο με τη ζωή στον Ανάρες.5 Παρότι σε άλλους ένα τέτοιο είδος ζωής θα φαντάζει ως κακουχία, οι ίδιοι απολαμβάνουν τον τρόπο ζωής τους, όπως και οι άνθρωποι του Ανάρες.[5] Τελικά, η ομορφιά του Ανάρες βρίσκεται στο μάτι του καθενός από εμάς. Έχοντας διαβάσει τις 350 σελίδες του μυθιστορήματος, παίρνω το μέρος του πρωταγωνιστή, ο οποίος στο τέλος προτιμά να ζει και να αγωνίζεται για την αλλαγή στον Ανάρες αντί στον Ούρας. Ο καθένας θα πρέπει να το διαβάσει, να σκεφτεί και να αποφασίσει για τον εαυτό του.

Σημειώσεις

1. Ursula K. Le Guin, The Dispossessed (New York: Harper Collins, 1974). H Ursula K. Le Guin είναι μία από τις πιο πολυγραφότατες και επιτυχημένες συγγραφείς έργων επιστημονικής φαντασίας (www.ursulakleguin.com/). Η φαντασία της για εναλλακτικούς κοινωνικούς χώρους δεν είναι τυχαία: Η Le Guin είναι κόρη ενός από τους «πατέρες» της μοντέρνας ανθρωπολογίας, του Alfred Kroeber. Το βιβλίο υπάρχει μεταφρασμένο στα ελληνικά, «Ο αναρχικός των δύο κόσμων», Ούρσουλα Κ. Λεγκέν, επιμέλεια: Μάκης Πανώριος, μετάφραση: Χρήστος Γεωργίου.

2. Για μια πιο ακαδημαϊκή συζήτηση για την προσέγγιση της Le Guin και τις υποκείμενες πολιτικές και τη συμβολή της, διαβάστε Laurence Davis and Peter G. Stillman, eds., The New Utopian Politics of Ursula Le Guin's The Disposessed (Oxford, U.K.: Lexington Books, 2005).

3. Για μια εξαιρετική ακαδημαϊκή διατριβή της ουτοπικής σκέψης και το ρόλο της στην πολιτική και τις τρέχουσες συζητήσεις για κοινωνικο-οικολογικές εναλλακτικές λύσεις, δείτε David Harvey, Spaces of Hope (Berkeley: University of California Press, 2000).

4. Αφού διάβασα «Τον Αναρχικό των δύο κόσμων», διάβασα μια υποσημείωση σε ένα βιβλίο από τον οικο-φιλόσοφο Αντρέ Gorz -που θεωρείται μία από τις πνευματικές αναφορές του κινήματος της αποανάπτυξης-, στην οποία έλεγε ότι πίστευε ότι ο Ανάρες της Le Guin είναι η πιο ζωντανή και λεπτομερής περιγραφή που είχε δει μιας λιτής, μη αναπτυσσόμενης και μη ιεραρχικής κοινωνίας. Είναι ενδιαφέρον το ότι ο Gorz απέρριψε στο δοκίμιό του την πιθανότητα ύπαρξης μιας κοινωνίας όπως αυτή του Ανάρες ως μια δραστική απλούστευση των σύγχρονων πολύπλοκων κοινωνιών. Αντί αυτού, μίλησε για ριζικές οικο-κοινωνικο-δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις μέσα στο πλαίσιο του σημερινού τρόπου οργάνωσης, συρρικνώνοντας τις καπιταλιστικές σχέσεις σε μια περιορισμένη σφαίρα βιομηχανικής παραγωγής.

5. Δείτε για παράδειγμα, C. Cattaneo and M. Gavalda, "The Experience of Rurban Squats in Collerola, Barcelona: What Kind of Degrowth?" Journal of Cleaner Production 18, no. 6 (2010): 581-89, και M. Lietaert, "Cohousing's Relevance to Degrowth Theories," Journal of Cleaner Production 18, no. 6 (2010): 576-80.

Σκουριές: Καταστροφή, απληστία, διαμαρτυρίες, «φιλεργάτες» βουλευτές, «αριστερό» σταυροδρόμι

Μάτριξ

Είναι πραγματικά τουλάχιστον γελοίο, μέχρι και προκλητικό, βουλευτές και παράγοντες που σε όλα τα υπόλοιπα θέματα ανεξαιρέτως υπερασπίζονται μετά παρρησίας οτιδήποτε αντεργατικό (μνημόνια, απελευθέρωση απολύσεων, πλήρης διάλυση των δικτύων πρόνοιας και των εργασιακών ρυθμίσεων) να λένε ότι υποστηρίζουν στις Σκουριές της Χαλκιδικής και στα εκεί μεταλλεία της Eldorado το «δικαίωμα στην εργασία»! Το δικαίωμα στην εργασία, όπως π.χ. των άπειρων ανέργων/απολυμένων/αστέγων/αυτοκτονημένων των μνημονίων που υπέγραψαν; Οι ίδιοι παράγοντες που οι πιο θρασείς από αυτούς (π.χ. Άδωνης Γεωργιάδης) παραδέχονται με περηφάνεια το ρόλο τους στην υπεράσπιση του αστικού συστήματος[1] και τη διάλυση κάθε εργασιακού δικαιώματος;

Στις Σκουριές επιχειρείται η θυσία της φύσης στο βωμό του κέρδους της πολυεθνικής. Ως δικαιολογία χρησιμοποιείται η ανάγκη «δημιουργίας θέσεων εργασίας», αφού, όπως το θέτουν οι υπερασπιστές της πολυεθνικής και του κάθε καπιταλιστή που διαλύει τη φύση και τη φυσική ισορροπία στον βωμό του κέρδους, οι εργαζόμενοι προέχουν των «ψευτοοικολόγων». Ας δούμε όμως κάποια από τα «επιχειρήματά» τους και πώς αυτά αποδομούνται.

Κατ’ αρχήν, οι θέσεις εργασίας που θα δημιουργήσει η εταιρεία με τα μεταλλεία είναι παροδικές και θα πάψουν να υπάρχουν μόλις εξαντληθεί ο χρυσός (δηλαδή το πολύ σε δύο δεκαετίες, ή και πολύ γρηγορότερα, όταν και εφόσον η εξόρυξη χρυσού καταστεί μη κερδοφόρα για την εταιρεία). Αυτό μπορεί να γίνει είτε αν πέσει η παγκόσμια τιμή του χρυσού, είτε αν περάσουν νέα φιλεργατικά μέτρα από τη νέα κυβέρνηση κάτω από τη λαϊκή πίεση-εξαναγκασμό (μακάρι!), οπότε θα αυξηθεί το μισθολογικό κόστος, είτε αν τελικά οι ποσότητες χρυσού είναι μικρότερες του αναμενόμενου ή/και πιο δύσκολη και δαπανηρή η εξόρυξη και επεξεργασία των κοιτασμάτων, είτε, είτε, είτε… Η περιβαλλοντική καταστροφή όμως θα είναι μόνιμη και ανεπανόρθωτη.

Αυτή η περιβαλλοντική καταστροφή θα μετατρέψει τις Σκουριές κυριολεκτικά σε κρανίου τόπο. Αυτό θα σημαίνει τέλος γεωργία, τέλος κτηνοτροφία, τέλος τουρισμός, κάτι που με τη σειρά του θα προκαλέσει μόνιμη απώλεια αμέτρητων ευκαιριών για εργασία των ντόπιων σε αυτούς τους τομείς, που εξάλλου είναι και οι παραδοσιακοί τομείς ενασχόλησής τους. Απώλεια αμέτρητων μόνιμων ευκαιριών απασχόλησης για δημιουργία ελάχιστων πρόσκαιρων επισφαλών θέσεων; Όχι, χαίρω πολύ, ακόμη και με την καπιταλιστική λογική της «ανάπτυξης» και «δημιουργίας θέσεων εργασίας»!

Ας δούμε όμως όχι μόνο τις θέσεις εργασίας, αλλά και τι αυτές συνεπάγονται όσον αφορά το εργασιακό καθεστώς. Είναι αυτονόητο ότι η εργασία στα μεταλλεία, ειδικά σε περιόδους νεοφιλελεύθερης μνημονιακής διάλυσης κάθε εργασιακής ρύθμισης, είναι όχι μόνο πολύ σκληρότερη, αλλά και πολύ πιο επικίνδυνη από την εργασία σε κτηνοτροφία, γεωργία ή παροχή τουριστικών υπηρεσιών. Ας θυμηθούμε τα πρόσφατα «ατυχήματα»-εργοδοτικές δολοφονίες εκατοντάδων μεταλλωρύχων σε ορυχεία της Τουρκίας λόγω ελλειπών μέτρων ασφαλείας[2].

Ταυτόχρονα, η εργασία στα μεταλλεία της πολυεθνικής θα είναι πολύ χειρότερη από την εργασία σε γεωργία, κτηνοτροφία, τουρισμό και από την άποψη του ελέγχου της εργασίας. Γεωργία και κτηνοτροφία σημαίνει να είναι ο γεωργός/κτηνοτρόφος χωρίς αφεντικό (δεδομένου ότι έχει ένα μικρό κομμάτι γης ή λίγα ζώα) και να απολαμβάνει πλήρως τους καρπούς των μόχθων του χωρίς εργασιακή εκμετάλλευση από αφεντικά, σε αντίθεση με ό,τι θα ισχύει για τους εργαζόμενους στην πολυεθνική. Το ίδιο και για όσους προσφέρουν μικρής κλίμακας τουριστικές υπηρεσίες (π.χ. μικροπερίπτερα με σουβενίρ, οικογενειακά εστιατόρια, αγροτουρισμός, ενοικιαζόμενα καταλύματα σε σπίτια). Βασικά, η περιβαλλοντική καταστροφή θα διαλύσει τις δυνατότητες των κατοίκων της περιοχής να απασχολούνται και να βγάζουν τα προς το ζην από δραστηριότητες που δεν απαιτούν άφθαστα μεγέθη κεφαλαίου, δηλαδή όπως λέμε στα οικονομικά εργασίες που είναι περισσότερο labour-intensive παρά capital-intensive. Αυτό θα ευνοήσει όσους ελέγχουν το κεφάλαιο (π.χ. καπιταλιστές Eldorado) εις βάρος όσων ελέγχουν την εργασία (κάτοικοι-εργαζόμενοι).

Οπότε, ας σκεφτούν ξανά όσοι υπερασπίζονται «το δίκιο του εργάτη» (όψιμα ή μη), λαμβάνοντας υπόψη μια πραγματικά ταξική ανάλυση και αντιστεκόμενοι για λίγο στο φετίχ με τις αξίνες που φαίνεται να τους διακατέχει.

Εννοείται ότι τα πιο πάνω δεν συμπεριλαμβάνουν και τις αυτονόητες οξείες περιβαλλοντικές επιπτώσεις μέσω της μόλυνσης του περιβάλλοντος (π.χ. υπόγεια νερά) με στερεά και υγρά τοξικά απόβλητα, με ανυπολόγιστες συνέπειες για την υγεία των κατοίκων, καθώς και την αποψίλωση των δασών που θα προκαλέσει ραγδαία αλλαγή του μικροκλίματος της περιοχής προς το χειρότερο και την αφαίρεση ενός παράγοντα ψυχολογικής ανάτασης των κατοίκων.

Επίσης, τι προσφέρει ο χρυσός ως μέταλλο στην ανθρωπότητα και είναι τάχα τόσο σημαντική η εξόρυξη του; Είναι τεκμηριωμένο[3] ότι μόνο το 10% του χρυσού που εξορύσσεται ανά το παγκόσμιο χρησιμοποιείται για βιομηχανική χρήση. Το υπόλοιπο 50% χρησιμοποιείται για κοσμήματα (σύμβολα ταξικής ανωτερότητας και ταξικού διαχωρισμού, καθώς και αλαζονείας) και το 40% για «επενδύσεις» (δηλαδή για διαιώνιση των ταξικών διαιρέσεων). Επομένως, το 90% του χρυσού που εξορύσσεται έχει χρήσεις μόνο στα πλαίσια του υπάρχοντος οικονομικού συστήματος (καπιταλισμός) που πρέπει έτσι κι αλλιώς να ανατραπεί λόγω της αδικίας που επιφέρει. Οπότε, αφού χρειαζόμαστε ως ανθρωπότητα μόνο το 10% του εξορυσσόμενου χρυσού (και αυτό μη λαμβάνοντας υπόψη πιθανές εναλλακτικές λύσεις για τη βιομηχανία, ούτε την ανάγκη μείωσης της βιομηχανικής μας παραγωγής για προστασία του περιβάλλοντος με ταυτόχρονη ανακατανομή των

καρπών της), όχι μόνο η εξόρυξη στις Σκουριές δε θα προσφέρει τίποτα ουσιαστικό, αλλά πρέπει και τα περισσότερα χρυσωρυχεία ανά το παγκόσμιο να κλείσουν μια και καλή.

Από τα πιο πάνω είναι εμφανές ότι δεν υπάρχει κανένα συμφέρον του οποιουδήποτε πλην των καπιταλιστών της Eldorado και των πληρωμένων φερεφώνων τους από τη λειτουργία του μεταλλείου και την εξόρυξη χρυσού.

Η προηγούμενη κυβέρνηση, έχοντας τη δυνατότητα λόγω καθαρού ιδεολογικού προσανατολισμού υπέρ των μεγαλοσυμφερόντων να είναι ειλικρινής με τις προθέσεις της, αντιμετώπιζε τις αντιδράσεις των ντόπιων κατοίκων στη διάλυση του τόπου τους με ένα μείγμα λασπολογιών, αφορισμών και κυρίως αγριότατης καταστολής. Η νέα υποτιθέμενη αριστερή κυβέρνηση με οικολογικές ευαισθησίες, μέχρι τώρα προσπαθεί να αντιμετωπίσει την πολυεθνική στα πλαίσια της «νομιμότητας», ακολουθώντας την κομματική γραμμή του ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος μέχρι τώρα δε φαίνεται να συνειδητοποιεί ότι το παιχνίδι στα πλαίσια του υπάρχοντος συστήματος και εξουσιαστικών δομών είναι σε μεγάλο βαθμό ήδη στημένο, ειδικά μετά από χρόνια εξυπηρέτησης της Eldorado από την προηγούμενη μνημονιακή κυβέρνηση. Είναι επόμενο ότι η «Δικαιοσύνη» θα επικαλούνταν ανάμεσα σε άλλα τις προηγουμένως δοθείσες άδειες για εξόρυξη και τη «νομιμότητα» ως τετελεσμένα, θέτοντας την κυβέρνηση σε αδιέξοδο, στο οποίο ίσως και να ήθελε να βρεθεί, ρίχνοντας την ευθύνη στη δικαστική εξουσία και στην προηγούμενη κυβέρνηση[4]. Σε αυτό το πλαίσιο του -όπως λέμε στην Κύπρο- «εγιώ εν τζιαι», κινούνται και οι διστακτικές δηλώσεις στελεχών όπως αυτές του υπουργού Παναγιώτη Λαφαζάνη[5].

Στο θλιβερό περιθώριο των κινήσεων της πολυεθνικής και της κυβερνητικής αμφιταλάντευσης, οι προηγούμενοι κυβερνώντες, οι σταθεροί υπερασπιστές των μνημονίων και της απορρύθμισης κάθε εργασιακού δικαιώματος, τώρα κόπτονται ξαφνικά για τους εργαζόμενους της Eldorado! Προφανώς υπό την απειλή της απόλυσης/κλεισίματος του μεταλλείου και όχι βάσει προσωπικών πιστεύω, λίγες εκατοντάδες μεταλλωρύχοι ή/και «μεταλλωρύχοι» «διαμαρτυρήθηκαν» για τις προσπάθειες κλεισίματος των μεταλλείων. Τα μίντια φυσικά κάλυψαν πλήρως τη συντονισμένη αυτή «διαμαρτυρία»-θέατρο, με τον ίδιο ζήλο με τον οποίο κατασυκοφαντούσαν τα τελευταία χρόνια τις διαμαρτυρίες δεκάδων χιλιάδων στη Χαλκιδική (όταν δεν τις αποσιωπούσαν πλήρως). Πρώτη φάτσα ο (πάντα φωτογενής, και να μη ξεχνάμε υπερασπιστής των εργατών!) Άδωνις...

Είναι προφανές ότι οι κάτοικοι και όσοι/ες στέκονται κατά της εξόρυξης και της περιβαλλοντικής καταστροφής που αυτή συνεπάγεται δεν πρέπει να αναμένουν τίποτα από καμία κυβέρνηση, εκτός αν η εν λόγω κυβέρνηση αναγκαστεί να κινηθεί υπό την πίεση του κινήματος. Οπότε, μόνη κατεύθυνση πρέπει να είναι η συνέχιση του αγώνα από τα κάτω, μέχρι να φύγει από τη Χαλκιδική και ο τελευταίος χρυσο-θήρας (το δεύτερο συνθετικό της λέξης σχετίζεται με το κυνήγι, ακριβώς γιατί και τα δύο εμπεριέχουν τη βαρβαρότητα και την κυριαρχία του ισχυρού).

Σημειώσεις

1. https://www.youtube.com/watch?v=LFQwPwq1v3I
2. Soma mine disaster http://en.wikipedia.org/wiki/Soma_mine_disaster
3. Gold-Modern applications http://en.wikipedia.org/wiki/Gold#Modern_applications
4. «Νόμιμη η άδεια των μεταλλείων στις Σκουριές» http://www.thepressproject.gr/article/74290/Nomimi-i-adeia-ton-metalleion-stis-Skouries
5. Π. Λαφαζάνης: Δηλώσεις για τις Σκουριές σε χρόνους παρατατικό και μέλλοντα εξακολουθητικό http://antigoldgr.org/blog/2015/06/05/lafazanis-paratatiko-mellonta/

Αναπτύσσοντας στο Γαλάζιο Εξουσιάζοντας τη θάλασσα

rubina

Ο τρόπος ύπαρξης και τα φυσικά τοπία είναι αλληλένδετα, δημιουργώντας με αυτόν τον τρόπο την ξεχωριστή έκδοση κάποιου χώρου που μπορεί να είναι μια σημαντική πτυχή της εμπειρίας ενός ατόμου ή και της κοινωνίας. Φανταστείτε τις θάλασσες και τις ακρογιαλιές, τις εμπειρίες μας εκεί, σε συνδυασμό με το φυσικό περιβάλλον και τα μη ανθρώπινα όντα που μοιράζονται το χώρο – αυτό είναι που μας συνδέει. Αυτό είναι που εν μέρει εννοούσε ο Henri Lefebvre στη συζήτησή του σχετικά με την «παραγωγή του χώρου», όπου όρισε τον χώρο ως μια κοινωνική μορφολογία. Ο χώρος, δηλαδή, είναι «στη βιωματική εμπειρία, ό,τι είναι η μορφή για τον ζωντανό οργανισμό, και εξίσου στενά συνδεδεμένη με την λειτουργία και τη δομή του».

Όταν ο Henri Lefebvre στο δοκίμιό του «Η παραγωγή του χώρου» ("The production of space") το 1974 ανάφερε ότι ο χώρος παράγεται και αναπαράγεται μέσα από την ανθρώπινη βούληση υποστήριζε ουσιαστικά πως ο χώρος δεν αποτελεί απλώς ένα μέσο αλλά ούτε και ένα κατάλογο συστατικών. Ο χώρος, όπως τον ερμηνεύει ο Lefebvre, είναι η διασύνδεση της γεωγραφικής μορφής, του κτισμένου περιβάλλοντος, των συμβολικών ερμηνειών αλλά και των ανθρώπινων συνηθειών. Όσον αφορά τη θάλασσα και την παραλία από την άποψη του χώρου, όπως τέθηκε από τον Lefebvre (ως κοινωνική μορφολογία), αντιλαμβανόμαστε πως υπάρχουν διαφορετικές λειτουργίες, δομές αλλά και εμπειρίες, οι οποίες συνδέονται τόσο με τον αιγιαλό, όσο και με τη θάλασσα.

Ο Lefebvre προτείνει ότι ο καπιταλισμός και το κεφάλαιο διαμορφώνουν ενεργά τον χώρο, όχι μόνο για την επίτευξη ιδεολογικών στόχων ή τη διατήρηση των κατάλληλων συνθηκών για την παραγωγή σε άλλους τομείς, αλλά ακριβώς λόγω του ότι «η αγορά μέσα στον ίδιο τον χώρο» αποκτά όλο και περισσότερη σημασία, αφού είναι μια από τις πιο προσοδοφόρες και σημαντικές αγορές· με τη δυνατότητα λοιπόν για αξιοποίηση της υπεραξίας, ο χώρος σαν κεφάλαιο έχει «σώσει τον καπιταλισμό από την εξαφάνιση».

Ως εκ τούτου, η διερεύνηση για τη συμπερίληψη της θάλασσας στη νεοφιλελεύθερη ατζέντα ξεδιπλώνει τη μάχη μεταξύ αυτών «που παράγουν τον χώρο για κυριαρχία» και αυτών που «παράγουν τον χώρο για τη χρήση του για την εξυπηρέτηση της ανθρώπινης ανάγκης». Η νέα στρατηγική της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, η οποία ονομάστηκε «Γαλάζια Ανάπτυξη» ("Blue Growth") φανερώνει ακριβώς αυτό· έχοντας ως δικαιολογία την οικονομική κρίση, η καπιταλιστική έννοια του χώρου επεκτείνεται για να συμπεριλάβει και το θαλάσσιο περιβάλλον.

Η «Γαλάζια Ανάπτυξη» είναι η καινούργια στρατηγική που προέκυψε από τη χρήση των θαλασσών για την επίτευξη των στόχων της στρατηγικής «Ευρώπη 2020» για έξυπνη, διατηρήσιμη και χωρίς αποκλεισμούς ανάπτυξη. Με βάση τη συγκεκριμένη στρατηγική, η Ευρωπαική Ένωση στοχεύει στη στήριξη της βιώσιμης ανάπτυξης του θαλάσσιου και ναυτιλιακού τομέα, «αναγνωρίζοντας ότι οι θάλασσες και οι ωκεανοί είναι μοχλοί της ευρωπαϊκής οικονομίας, με μεγάλο δυναμικό για καινοτομία και ανάπτυξη»[1].

Σύμφωνα με την Ευρωπαική Επιτροπή, η «γαλάζια» οικονομία αντιπροσωπεύει ήδη 5,4 εκατομμύρια θέσεις εργασίας και ακαθάριστη προστιθέμενη αξία σχεδόν 500 δις ετησίως. Ταυτόχρονα, υποστηρίζει πως υπάρχει δυνατότητα για περαιτέρω ανάπτυξη σε (τουλάχιστον) πέντε τομείς, οι οποίοι έχουν επισημανθεί στο πλαίσιο αυτής της στρατηγικής και οι οποίοι θα υποστηριχτούν με προώθηση επενδύσεων στην έρευνα και την καινοτομία, προώθηση δεξιοτήτων μέσω εκπαίδευσης και κατάρτισης, όπως επίσης και με την κατάργηση γραφειοκρατικών εμποδίων τα οποία γίνονται εμπόδια στην ανάπτυξη.

Οι πέντε αυτοί τομείς οι οποίοι έχουν επιλεγεί για μια πιο στοχευμένη προσέγγιση είναι οι εξής: η θαλάσσια υδατοκαλλιέργεια, ο θαλάσσιος και παράκτιος τουρισμός, η γαλάζια βιοτεχνολογία, η ωκεάνια ενέργεια και η εκμετάλλευση κοιτασμάτων του θαλάσσιου

βυθού. Η θαλάσσια υδατοκαλλιέργεια αναμένεται να συμβάλλει στην αυξανόμενη ζήτηση στην κατανάλωση ψαριών και μεταξύ άλλων προωθούνται η μείωση των διοικητικών επιβαρύνσεων, η διευκόλυνση της πρόσβασης σε χώρο και ύδατα και η αύξηση της ανταγωνιστικότητας. Με τη γαλάζια βιοτεχνολογία εννοείται η εξερεύνηση και εκμετάλλευση των διάφορων θαλάσσιων οργανισμών με σκοπό την ανάπτυξη νέων προϊόντων και η εστίαση θα είναι πρώτα στην έρευνα και στη συνέχεια στην καινοτομία[2]. Όσον αφορά την ωκεάνια ενέργεια, οι σχετικές τεχνολογίες αναπτύσσονται για την αξιοποίηση του δυναμικού των ρευμάτων και των κυμάτων καθώς και των διαφορών θερμοκρασίας και αλατότητας. Σύμφωνα με την Ε.Ε., η ανάπτυξη του τομέα, «εκτός του ότι θα μας βοηθήσει να επιτύχουμε τους στόχους μας όσον αφορά τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας και τη μείωση των αερίων του θερμοκηπίου, θα μπορούσε να συμβάλει στην τόνωση της οικονομίας μέσω της καινοτομίας και της δημιουργίας νέων θέσεων εργασίας υψηλής εξειδίκευσης»[3]. Τέλος, με τον τομέα για την εκμετάλλευση κοιτασμάτων του θαλάσσιου βυθού, η Ε.Ε. ευελπιστεί ώστε να εξασφαλιστεί ο ενεργειακός εφοδιασμός και να καλυψεί ένα κενό στην αγορά[4].

Ποιο είναι το πρόβλημα λοιπόν;

Είναι ξεκάθαρο ότι η γαλάζια ανάπτυξη έχει ως βασικό στόχο την οικονομική ανάπτυξη. Προωθείται εξάλλου ως το κλειδί που θα ξεκλειδώσει τον φυσικό πλούτο που κρύβεται στους ωκεανούς. Η περιβαλλοντική προστασία υπάρχει με όρους τυπικούς, με τη διεξαγωγή μελετών περιβαλλοντικών επιπτώσεων, δηλαδή με καθαρά τεχνοκρατικούς όρους και η κοινωνική πτυχή της γαλάζιας ανάπτυξης βασίζεται ουσιαστικά στην υπόθεση πως η κοινωνική ευημερία μετριέται με θέσεις εργασίας και ακόμη περισσότερη ανάπτυξη. Σε μια δυναμική η οποία εστιάζει στην οικονομική ανάπτυξη, είναι πλέον γνωστό πως οι μη-οικονομικές πτυχές τέτοιων δραστηριοτήτων τείνουν να παραβλέπονται και να θεωρούνται ασήμαντες.

Αυτό που αγνοούν οι υποστηρικτές της συγκεκριμένης στρατηγικής είναι οι κοινωνικές και περιβαλλοντικές επιπτώσεις (κάποιων τουλάχιστον) από τους τομείς που προωθούνται. Δραστηριότητες όπως η θαλάσσια υδατοκαλλιέργεια, θαλάσσιος και παράκτιος τουρισμός, η γαλάζια βιοτεχνολογία, η ωκεάνια ενέργεια και η εκμετάλλευση κοιτασμάτων του θαλάσσιου βυθού βρίσκεται συχνά στο κέντρο των αντιπαραθέσεων των τοπικών κοινοτήτων και των παράκτιων ψαράδων από τη μια πλευρά και των επιχειρηματικών κύκλων από την άλλη. Αυτοί οι τομείς έχουν βρεθεί σε πολλές περιπτώσεις να έρχονται σε σύγκρουση με την τοπική κοινότητα αξίες και συμφέροντα, λόγω τόσο των κοινωνικών όσο και των περιβαλλοντικών επιπτώσεων.

Όπως είπε και η Γαλλίδα πολιτικός Corinne Morel Darleux του αριστερού κόμματος στην Γαλλία (le parti de gauche), όταν μιλάμε για γαλάζια ανάπτυξη, όπως και με τον πράσινο καπιταλισμο (green capitalism), «το πρόβλημα δεν είναι στο χρώμα»[5]. Η γαλάζια ανάπτυξη, ως άλλο ένα πλοκάμι του καπιταλισμού, δεν μπορεί να διαχωριστεί από την πραγματικότητα της και οι οποιεσδήποτε προσπάθειες να γίνει «οικολογική», είναι – όπως είπε και ο Μάρρεϊ Μπούκτσιν για τον πράσινο καπιταλισμό – καταδικασμένη από την ίδια τη φύση του (καπιταλιστικού) συστήματος, ως ένα σύστημα ατελείωτης ανάπτυξης[6].

Εν τω μέσω μιας παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, κυρίως οι ανεπτυγμένες χώρες επικεντρώνονται όλο και περισσότερο στην οικονομική ανάπτυξη χρησιμοποιώντας την κρίση για να εδραιώσουν μια καθαρά νεοφιλελεύθερη ατζέντα, επιτρέποντας την περαιτέρω απορρύθμιση της οικονομίας και της οικειοποίηση, ιδιωτικοποίηση και εμπορευματοποίηση των κοινών, δημόσιων αγαθών. Η ιδιωτικοποίηση του χώρου για τα επιχειρηματικά συμφέροντα έχει μετατοπιστεί από την ξηρά και τον παράκτιο χώρο στο θαλάσσιο περιβάλλον. Η γαλάζια ανάπτυξη είναι άλλη μια στρατηγική, η οποία σκοπό έχει την κερδοφορία και τη διαιώνιση της λειτουργίας του μαγκανοπήγαδου / τροχού της παραγωγής και της κατανάλωσης, με πρόσχημα την κρίση και την ανάγκη για δημιουργία νέων θέσεων εργασίας. Ταυτόχρονα, η γαλάζια ανάπτυξη αποτελεί την αρχή της αλλαγής της σχέσης του ανθρώπου και της κοινωνίας με το θαλάσσιο περιβάλλον, καθώς από μια πιο αμοιβαία και συμβιώσιμη κοινωνική σχέση μετεξελίσσεται σε μια σχέση κυριαρχίας και εξουσίας.

Σημειώσεις

1. http://ec.europa.eu/maritimeaffairs/policy/blue_growth/index_el.htm

2. http://ec.europa.eu/maritimeaffairs/policy/biotechnology/index_el.htm

3. http://ec.europa.eu/maritimeaffairs/policy/ocean_energy/index_el.htm

4. http://ec.europa.eu/maritimeaffairs/policy/seabed_mining/index_el.htm

5. http://reclaimthesea.org/blue-growth-corinne-morel-darleux/

6. Bookchin, M. (1990). Remaking Society: Pathways to a green future. South End Press: Boston, MA.

Η Κομμούνα του Παρισιού ως επαναστατική γιορτή

φρκ

I. Εισαγωγή

Σε αυτό το κείμενο θα συζητηθεί πώς η έννοια του δημόσιου χώρου σχηματίζεται μέσα από το πανηγύρι και τη σχέση του πανηγυριού/γιορτής με την καθημερινή ζωή. Θα εξεταστεί η Παρισινή Κομμούνα ως «η μεγαλύτερη γιορτή του 19ου αιώνα» υποστηρίζοντας πολιτικά αυτή τη δήλωση των καταστασιακών, συγκρίνοντας την και με γιορτές του παρελθόντος αλλά και κοιτώντας πώς επηρεάστηκε η καθημερινότητα όσων συμμετείχαν. Θα αντλήσουμε κυρίως από τη δουλειά θεωρητικών επηρεασμένων από τα ριζοσπαστικά κινήματα πριν και μετά τον Μάη του 68, κυρίως τον H. Lefebvre και την καταστασιακή διεθνή, των οποίων η δουλειά συμπίπτει συχνά, παρά τις προσωπικές τους κόντρες.

Το κείμενο θα εστιάσει στις θέσεις του Lefebvre για την έννοια 'festival' (γιορτή) καθώς και των καταστασιακών εννοιών του παιχνιδιού και της κατασκευής καταστάσεων. Επιπλέον, θα χρησιμοποιηθούν και κείμενα που είτε επηρέασαν είτε ερμήνευσαν τα παραπάνω. Τέλος, συγκεκριμένες στιγμές της Παρισινής Κομμούνας θα ειδωθούν υπό το πρίσμα της επανάστασης-ως-γιορτής για να διαπιστωθεί η σχέση τους με την πολιτική και την κουλτούρα.

II. Σημαντικές έννοιες

Πριν ξεκινήσει η ανάλυση είναι σημαντικό να διευκρινίσουμε κάποιες αμφιλεγόμενες έννοιες-κλειδιά που αναφέρονται σ' αυτό το κείμενο. Πρώτα, η έννοια της γιορτής, όπως την περιγράφει ο Lefebvre:

...ισχυροποιημένοι κοινωνικοί δεσμοί και παράλληλα απελευθέρωση των επιθυμιών που είχαν καταπιεστεί από τη συλλογική πειθαρχία και την πραγματικότητα της καθημερινής εργασίας. Με τους εορτασμούς, κάθε μέλος της κοινότητας ξεπερνούσε τον εαυτό του, και άξαφνα αντλούσε κάθε ενέργεια, ευχαρίστηση και πιθανότητα από τη φύση, το φαγητό, την κοινωνική ζωή αλλά και από το σώμα και το μυαλό.

… οι γιορτές ήταν σε βίαιη αντίθεση με την καθημερινότητα ...[1]

Κατανοούμε έτσι τους περιορισμούς του παραδοσιακού πανηγυριού. Δε διαρκεί παρά ελάχιστο και φέρνει μαζί του και την επιστροφή στην κανονικότητα. Η αξία του έγκειται στην αντίθεση με την καθημερινότητα, στο ρήγμα που δημιουργεί στην πραγματικότητα της εργασίας και της κακουχίας, στην εφήμερη φύση του: τα υποκείμενα είναι προσωρινά κύριοι των επιθυμιών τους.

Επίσης σημαντική για την ιδέα της επαναστατικής γιορτής είναι η έννοια της επανάστασης. Για αυτό το κείμενο θα χρησιμοποιηθεί ένας ορισμός της επανάστασης που μπορεί να διατυπωθεί μόνο περιγραφικά σε σχέση με τα υποκείμενα που τη συντελούν. Η επανάσταση μπορεί να περιγραφεί κάπως συμβατικά από τη μια, ως η μαρξιστική νόηση του τελικού έργου της εργατικής τάξης: η κατάργηση του εαυτού της και των τάξεων γενικότερα. Όμως είναι χρήσιμο να ορίσουμε την επανάσταση κάπως πιο ποιητικά: η στιγμή εκείνη στην οποία η τέχνη έχει ξεπεραστεί, γιατί η τέχνη της ζωής είναι η μόνη εναπομένουσα τέχνη, μια 'ποίηση' της καθημερινότητας.

III. Η Παρισινή Κομμούνα: μια σύντομη αναδρομή

Η επανάσταση που έγινε στο Παρίσι την άνοιξη του 1871 έχει μια ξεχωριστή θέση στην ιστορία των κοινωνικών κινημάτων. Είναι η πρώτη φορά που, αν και για μικρό χρονικό διάστημα, εγκαθιδρύθηκε εργατική αυτοδιεύθυνση.

Το 1870 η Γαλλία βρισκόταν σε πόλεμο με την πρωσική αυτοκρατορία. Μέσα στο χάος λάμβαναν χώρα και εσωτερικές διαμάχες στο Παρίσι, όπου το Σεπτέμβρη εργάτες εισέβαλαν στο Palais Bourbon και ανάγκασαν τη νομοθετική εξουσία να αναγγείλει την πτώση της αυτοκρατορίας και την έλευση της δημοκρατίας. Εγκαθιδρύθηκε μια προσωρινή κυβέρνηση εθνικής άμυνας, όμως οι παριζιάνοι γίνονταν όλο και πιο καχύποπτοι απέναντί της. Μετά την ήττα του Παρισιού

από τους Πρώσους κι όταν έμαθαν για τις συναλλαγές που γίνονταν, οι παριζιάνοι εξεγέρθηκαν ενάντια στην κυβέρνησή τους.

Η κυβέρνηση υποσχέθηκε να παραιτηθεί και να κηρύξει εκλογές, όμως αντί αυτού επιβλήθηκε διά της βίας. Το Γενάρη του 1871 το Παρίσι παραδόθηκε στους Πρώσους, ωστόσο η εθνική φρουρά (ο λαός του Παρισιού) παρέμεινε οπλισμένη. Αργότερα, έγινε ανταλλαγή του Παρισιού με άλλες περιοχές, όμως η Εθνική Συνέλευση εγκαθίδρυσε την κυβέρνηση στις Βερσαλλίες, φοβούμενη τους παριζιάνους που αποστάτησαν και ξεκίνησαν να οργανώνονται στις αρχές του Μάρτη. Ο Θιέρς, επικεφαλής της Εθνικής Συνέλευσης, προσπάθησε να αφοπλίσει το Παρίσι και έστειλε στρατιώτες που όμως αρνήθηκαν τις διαταγές του και ενώθηκαν με τους παριζιάνους. Έτσι, στις 18 του Μάρτη ξεκίνησε επισήμως ο εμφύλιος πόλεμος και στις 28 του ίδιου μήνα εκλέχθηκε το συμβούλιο της Παρισινής Κομμούνας.

Το συμβούλιο της Κομμούνας έθεσε ως βασικό μισθό τα 6000 φράγκα, διαχώρισε την εκκλησία και το κράτος, απαλλοτρίωσε όλη την τοπική εκκλησιαστική περιουσία, αφαίρεσε κάθε θρησκευτικό σύμβολο και προσευχή από τα σχολεία, κατεδάφισε εξουσιαστικά σύμβολα, ξεχρέωσε τους πολίτες από ενοίκια και χρωστούμενα, έκλεισε τα ενεχυροδανειστήρια και ξεκίνησε να σχεδιάζει το εκ νέου άνοιγμα κλειστών εργοστασίων υπό τον έλεγχο των εργατών. Παράλληλα, όμως, το Παρίσι πολιορκούνταν από το στρατό των Βερσαλλιών και η στρατιωτική ανεπάρκεια της Κομμούνας ήταν, τελικά, μοιραία. Από την 21η μέχρι την 28η Μάη, γνωστή και ως «ματωμένη βδομάδα», ο γαλλικός στρατός κατάφερε να καταλάβει το Παρίσι και να πνίξει την Κομμούνα στο αίμα: οι νεκροί υπολογίζονται μεταξύ 20.000 και 30.000, ενώ δεκάδες χιλιάδες φυλακίστηκαν.

IV. Η Κομμούνα ως γιορτή: οι παριζιάνοι, κύριοι της μοίρας τους

Είναι γενικότερα η μοίρα εντελώς καινούργιων ιστορικών δημιουργημάτων να τα μπερδεύουν με αντίστοιχα παλαιότερα, ακόμα και ξεπερασμένα, παραδείγματα, με τα οποία έχουν κάποιες ομοιότητες. Έτσι αυτήν τη νέα Κομμούνα, που έσπασε τη μοντέρνα κρατική εξουσία, την μπερδεύουν με μια αναπαράσταση των μεσαιωνικών καρναβαλιών, που πρώτα προηγήθηκε και μετά έγινε το υπόστρωμα αυτής της εξουσίας.[2]

Είναι χρήσιμο να θυμίσουμε κάποιες πτυχές των λαϊκών καρναβαλιών που αντικατοπτρίζει η Κομμούνα σα δημιουργική σύγκριση. Η Κομμούνα, όπως και τα καρναβάλια πριν από αυτήν, δεν είχε αρχηγούς. Οι καθημερινοί άνθρωποι, οι περιθωριοποιημένοι, οι φτωχές, οι αόρατοι, οι γυναίκες, οι νέοι και οι γέροι ήταν και απλοί συμμετέχοντες και καθοδηγητές. Η ιεραρχία και η εξουσία ανασταλθηκαν προσωρινά: σύμβολα εξουσίας καταστράφηκαν, θυμίζοντας τη σάτιρα του καρναβαλιού.

Οι ομοιότητες της Κομμούνας με στιγμές της μεσαιωνικής ζωής και στιγμές του καρναβαλιού δεν είναι τυχαίες. Οι οπλισμένοι παριζιάνοι δικαιούνταν μισθό για τη συμμετοχή τους στην άμυνα της πόλης, που σήμαινε ότι μπορούσαν να αφήσουν τις προηγούμενές τους δουλειές, ελευθερώνοντας χρόνο ώστε να κυνηγήσουν άλλες επιθυμίες. Το γιορτινό στοιχείο δεν περιορίστηκε σε πολιτιστικό επίπεδο, αν και τα πανηγύρια ήταν πυκνά και μακρόχρονα, τα θέατρα άνοιγαν κάθε βράδυ με δωρεάν είσοδο κι έτσι προσέλκυαν μεγάλο κοινό. Ακόμα και κάποιες εκκλησίες επανοικειοποίησαν και χρησιμοποίησαν για δραστηριότητες. Οι δρόμοι γέμισαν ζωή, με κόσμο κάθε ηλικίας να συναντιέται για να παρακολουθήσει παραστάσεις και να συμμετέχει σε πομπές, να συζητήσει στα συμβούλια ή να χτίσει αμυντικά οδοφράγματα.

Για τη θεώρηση των καταστασιακών η έννοια του παιχνιδιού ήταν κεντρική. Ο Ντεμπόρ συγκεκριμένα μιλούσε για μια νέα ζωή, όπου οι διχοτομίες της καπιταλιστικής καθημερινότητας θα καταργούνταν, όπου εργασία και παιχνίδι ενώνονται, ενώ δημόσιο και ιδιωτικό είναι αδιαχώριστα. Έτσι, το παιχνίδι θα ήταν ο κεντρικός «στόχος» της καθημερινότητας, ενώ η τέχνη θα είναι ξεπερασμένη: ο Lefebvre έκανε έναν ανάλογο παραλληλισμό, προσδοκώντας σε μια νέα «ποίηση», δηλαδή τη δημιουργία έργων αντί προϊόντων. Στην Παρισινή Κομμούνα, οι καταστασιακοί είδαν μια πρώιμη εικόνα του παιχνιδιού που ονειρεύονταν. Χρησιμοποιώντας για παράδειγμα τα παιχνίδια που έπαιζαν οι εξεγερμένοι με τα όπλα τους (παίζοντας με την εξουσία, τη ζωή και το θάνατο), οι καταστασιακοί επιβεβαιώνουν την Κομμούνα ως τη μεγαλύτερη γιορτή του δέκατου ένατου αιώνα, όπου οι συμμετέχοντες ήταν

κύριες της ιστορίας τους, κύριοι της καθημερινότητάς τους. Αυτό, επίσης, σήμαινε και την πρώτη εφαρμογή μιας «επαναστατικής πολεοδομίας». Οι εργάτες κατέλαβαν το κέντρο, από το οποίο εκδιώχθηκαν από τον Haussman, και υποτίμησαν τη μέχρι τότε αδιαμφισβήτητη αξία των μνημείων, καταστρέφοντας τα τελευταία, ενώ παράλληλα επιδείκνυαν την αντίληψή τους για τον κοινωνικό χώρο μόνο με πολιτικούς όρους. Για τους καταστασιακούς, η δημιουργία του νέου, η γιορτή της καθημερινότητας, μπορούσε να ξεκινήσει μόνο στο κενό που αφήνει η επανακατάληψη του φυσικού και κοινωνικού χώρου, κάτι που, αν και βραχυπρόθεσμα, η Κομμούνα κατάφερε.

Οι πιο ισχυρές εκφράσεις της γιορτής και της συλλογικής χαράς της Κομμούνας ήταν άρρηκτα συνδεδεμένες με την άρνηση της καταργημένης τάξης. Οι εξεγερμένες γκρέμισαν την κολώνα στην πλατεία Vendome και έκαψαν δημόσια την πιο αιματοβαμμένη γκιλοτίνα μέσα σε πανηγυρικό κλίμα. Αυτό μπορεί να συγκριθεί με τις συμβολικές φιγούρες εξουσίας που καταστρέφονταν πριν το τέλος του μεσαιωνικού καρναβαλιού. Η Κομμούνα, όπως και τα καρναβάλια πριν από αυτήν, ήταν γιορτή της ζωής. Όμως, η σημαντικότερη δυναμική της Κομμούνας προήλθε από την προσωρινή της χρονική ασάφεια. Όπως έχει αναφερθεί, τα καρναβάλια είχαν νόημα λόγω της σύγκρουσής τους με μια μουντή καθημερινότητα. Η Κομμούνα από την άλλη, δεν είχε καμία πρόθεση να επανέλθει στην προηγούμενη κατάσταση: οι Κομμουνάριες είχαν σκοπό να αλλάξουν τη ζωή τους. Κάθε στιγμή ήταν πολύτιμη, η αλλοτρίωση περιορίστηκε προσωρινά και οι εξεγερμένοι δούλευαν, όχι για κάποιον, αλλά για τις εαυτές τους, για το καλό της Κομμούνας. Ή δε δούλευαν καθόλου, περνώντας τη μέρα χαζεύοντας στα οδοφράγματα. Ο Μαρξ είπε πως το πιο σημαντικό κοινωνικό στοιχείο της Κομμούνας ήταν η ίδια η ύπαρξή της με πράξεις. Σε αυτό το πλαίσιο μπορούμε να δούμε πως η έννοια της εργασίας κατά κάποιο τρόπο θόλωσε, χαράζοντας μια πρώτη εικόνα αυτού που οι καταστασιακοί αργότερα εξέλιξαν σαν παιχνίδι.

Και ο Lefebvre και οι καταστασιακοί γοητεύτηκαν από την προσπάθεια να γεφυρωθεί το πιθανό και το απίθανο μέσω μιας υπέροχης αλλά τελικά καταδικασμένα εφήμερης κατάστασης. Η καθημερινότητα γίνεται ένα παθιασμένο παρόν, αρνούμενη κάθε αιώνια αξία (πολιτιστική και μη) και αντί αυτού επικεντρώνεται στην πραγμάτωση επιθυμιών. Αυτό ήταν και το πιο σημαντικό στην Κομμούνα, όχι τόσο οι οργανωτικές στρατηγικές, ούτε ο επαναστατικός ηρωισμός, αλλά η αναδημιουργία του δημόσιου χώρου από ανθρώπους των οποίων η αυτοδιαχείριση τροποποίησε την καθημερινή τους ζωή ακόμα και στις μικρότερες λεπτομέρειες.

Προφανώς η Κομμούνα δεν ήταν τέλεια. Η αυθόρμητη γιορτινή ατμόσφαιρα σήμαινε πως είχε και κάποια οργανωτικά και τακτικά μειονεκτήματα που συνέβαλαν στην ήττα της. Επίσης, κάποια ιδεολογικά τερτίπια δεν ξεπεράστηκαν, δείχνοντας πως, αν και η επαναστατική γιορτή ήταν στο προσκήνιο, τα υποκείμενά της ήταν ακόμα επιβαρυμένα με τους τρόπους του παλιού κόσμου. Αυτό εκφράστηκε με τον πιο ηχηρό τρόπο στην άρνηση παρτιζάνων καλλιτεχνών να αφήσουν την Παναγία των Παρισίων να καεί, υπερασπιζόμενοι τον καθεδρικό στο όνομα αιώνιων αισθητικών αξιών και εμποδίζοντας την ποιητική και καταστροφική έκφραση της Κομμούνας μέσα από τις φλόγες.

V. Η γιορτή γίνεται τραγωδία: η ήττα των παριζιάνων

Εν τέλει η Κομμούνα ηττήθηκε. Η ομορφιά της οριζόντιας οργάνωσης αποδείχθηκε ανεπαρκής να αντιμετωπίσει την πολιορκία από το στρατό των Βερσαλλιών. Αυτό έγινε επώδυνα ξεκάθαρο ακόμα και στους κομμουνάριους προς το τέλος του Μάη 1871. Η γιορτινή ατμόσφαιρα υποχώρησε και έδωσε τη θέση της σε οργή και πικρή αποφασιστικότητα για μάχη μέχρι το τέλος, παρά να πέσουν στα χέρια του Θιέρς.

Το λαϊκό καρναβάλι αλλάζει χαρακτήρα. Στην πραγματικότητα, συνεχίζει: δίνει τη θέση του στον πόνο. Ξέρουμε πως η Τραγωδία είναι αιματηρή γιορτή... Μετά έρχεται ο θάνατος και η επικράτηση της μοίρας και της ήττας... ο επικήδειος δεν έχει χάσει την επική ατμόσφαιρα της γιορτής.[3]

Για τον Lefebvre, το τέλος της Κομμούνας ήταν

επιβεβαίωση του χαρακτήρα της ως γιορτής. Οι παριζιάνες υπερασπίστηκαν το έργο της Κομμούνας και, διατηρώντας το χαρακτήρα της άθικτο, έσωσαν τις εαυτές τους από το θάνατο της σιωπής. Η προσωρινή άρση της αλλοτρίωσης έφτανε στο τέλος της, μαζί της το γιορτινό παρόν της Κομμούνας. Η μόνη εγγύηση που έφερε το μέλλον ήταν η επιστροφή της τάξης. Οι λεωφόροι του Haussman έδωσαν την ευκαιρία στο στρατό να επιβάλει το νόμο, πάνω απ' τα πτώματα χιλιάδων κομμουνάριων. Τις τελευταίες μέρες οι δρόμοι παρέμειναν ζωντανοί και οι κομμουνάριες έβαζαν φωτιά σε κτίρια, από τη μια για να καλύψουν τα ίχνη τους και την υποχώρησή τους και από την άλλη από εκδικητική μανία: η γιορτή της ζωής έγινε μάχη μέχρι εσχάτων, γιορτή θανάτου και ήττας.

VI. Επίλογος

...ένα πραγματικό και συλλογικό καρναβάλι, μια γιορτή των ανθρώπων για τους ίδιους, μια τεράστια παράσταση που ήρθε με την εκούσια θυσία του πρωταγωνιστή..[4]

Η Κομμούνα λοιπόν ήταν μια γιορτή, ένα καρναβάλι αν θέλετε, τεραστίων διαστάσεων. Ήταν μια στιγμή στην ιστορία όπου η καθημερινότητα ήταν αδιαχώριστη από τη χαρούμενη και συμμετοχική γιορτή που κυριαρχούσε. Η Κομμούνα του Παρισιού προσπάθησε να γεφυρώσει την καθημερινή βαρεμάρα με το επαναστατικό αδιανόητο, μια προσπάθεια που, ενώ είχε ελπιδοφόρα αρχή, κατέληξε σε μια καταστροφική ήττα. Μια ήττα που, αν και από τις μεγαλύτερες του εργατικού κινήματος, είναι ίσως και από τις μεγαλύτερές του νίκες. Ήταν ένα παράδειγμα, στην πράξη, ενός επαναστατικού καρναβαλιού, μια γιορτή της επανάστασης, επανανοηματοδοτώντας το δημόσιο και στήνοντας το σκηνικό για τη μεγαλύτερη γιορτή του δέκατου ένατου αιώνα.

Σημειώσεις

1. Lefebvre, Critique of Everyday Life: Volume 1, p. 207
2. K. Marx, Civil War in France, p. 42
3. Lefebvre, Key Writings, p. 188-189
4. Lefebvre, Key Writings, p. 189

Ενδεικτική βιβλιογραφία

Debord, G., Kotanyi, A., Vaneigem, R., Theses on the Paris Commune, http://www.bopsecrets.org/SI/Pariscommune.htm

Grindon, G., Revolutionary Romanticism: Henri Lefebvre's Revolution-as-Festival στο Third Text Vol. 27, No. 2

Gullickson, G.L., Unruly Women of Paris

Η επανάσταση μιας πόλης: Η Κομμούνα του Παρισιού στο Κομπρεσέρ No. 5

Lefebvre, H., Critique of Everyday Life: Volume 1, Key Writings, The production of Space

Marx, K., Civil War in France

Αντίστεκόμενοι στον καπιταλισμό με ένα φλιτζάνι τσάι: Η κολεκτίβα 26Α στην Ισταnμπούλ

Joris Leverink

Ένα «άνθος λωτού στη λάσπη». Αυτή ήταν η εικόνα που ήρθε στο μυαλό της Özlem όταν επισκέφτηκε για πρώτη φορά το καφέ 26Α στην Τaκσίμ. Η σύγκριση φαίνεται να ισχύει τώρα περισσότερο από ποτέ, αυτό το κρύο και γκρι απόγευμα του Γενάρη, με τη βαριά βροχόπτωση έξω να μετατρέπει τους δρόμους σε ποτάμια, ενώ απολαμβάνουμε το τσάι μας στο ζεστό και φιλόξενο χώρο του πρόσφατα ανακαινισμένου καφέ της κολεκτίβας 26Α στο Kadiköy.

«Εντυπωσιάστηκα πολύ την πρώτη φορά που είδα το καφέ στην Τaκσίμ. Όταν μπήκα είδα έναν χώρο φτιαγμένο από τα ίδια μας τα χέρια. Ήταν πολύ όμορφος. Πολύ ερασιτεχνικός, αλλά πολύ όμορφος», θυμάται η 28χρονη Özlem Arkun, η οποία δέχθηκε να με συναντήσει, παρά την κακοκαιρία και το πιεστικό της πρόγραμμα ως μητέρα ενός κοριτσιού 6 μηνών, της Toprak. Μαζί με τον 30χρονο σύντροφό της Özgür Erdoğan, η Özlem είναι πρόθυμη να μοιραστεί την ιστορία της κολεκτίβας 26Α, ενός συλλογικά διαχειριζόμενου καφέ που βρίσκεται σε δύο διαφορετικές τοποθεσίες στην Ισταnμπούλ: η μια, στην καρδιά της ραγδαία αναπτυσσόμενης εμπορικής περιοχής γύρω από τη διάσημη πλατεία Τaκσίμ και η άλλη, στη γειτονιά του Kadiköy, στην ασιατική πλευρά της πόλης.

Ο Özgür εξηγεί ότι η πρωτοβουλία να ξεκινήσει ένα καφέ στηρίχτηκε στην πεποίθηση ότι πολλοί άνθρωποι θέλουν να ξεφύγουν από τον έλεγχο που ασκεί ο καπιταλισμός στην προσωπική τους ζωή, αλλά συχνά δεν έχουν πού να στραφούν αφού δεν υπάρχει εναλλακτική. Η ιδέα ήταν ότι «Αν δημιουργήσουμε ένα χώρο με βάση τις αρχές της ανταλλαγής και της αλληλεγγύης, αυτό θα αποτελέσει έμπνευση για τους ανθρώπους που θα το δουν και θα έρθουν σε επαφή μαζί μας». Ως νεαρός πατέρας ο Özgür ελπίζει ότι το μοντέλο της 26Α θα ενθαρρύνει τους ανθρώπους να αποδεσμεύσουν τον εαυτό τους από τον καπιταλισμό, να βρεθούν μαζί και να οργανώσουν τις ζωές τους σε δομές ανεξάρτητες, οριζόντιες και απαλλαγμένες από τις καταπιεστικές δυνάμεις του καπιταλισμού, που όχι μόνο διευκολύνει την οικονομική εκμετάλλευση των ανθρώπων, αλλά, όπου εξαπλώνεται, προκαλεί τον πολιτιστικό εκφυλισμό των κοινωνιών και των κοινοτήτων.

Το τσάι είναι πάντοτε ζεστό

Η ιστορία της 26Α αρχίζει το 2009, όταν μια ομάδα πολιτικών ακτιβιστ@ έψαχνε να βρει ένα καινούργιο χώρο για να οργανωθεί. Ένα δημόσιο χώρο, όπου μπορούσαν να υποδεχτούν ανθρώπους, να εξηγήσουν τις ιδέες και τις προθέσεις τους και ο οποίος θα μπορούσε να αποτελέσει ένα κοινωνικό πείραμα για να διαπιστώσουν αν μπορούσαν οι ίδιοι να ζήσουν σε μια κολεκτίβα και την ίδια ώρα να βγάζουν τα απαραίτητα για την επιβίωσή τους μέσω του καφέ.

Σύντομα βρήκαν έναν χώρο σε έναν από τους πίσω δρόμους του Beyoğlu- της κεντρικής γειτονιάς της Ισταnμπούλ, που φιλοξενεί την ιστορική πλατεία Ταξίμ και τον πολυσύχναστο εμπορικό δρόμο Ιστικλάλ– που άνηκε σε έναν γνωστό ενός μέλους της ομάδας. Σε μια άγρια γειτονιά, όπου η τουρκική μαφία κατείχε αρκετά κτίρια και με ένα τοπικό αστυνομικό σταθμό μόλις μερικά βήματα πιο κάτω, το καφέ 26Α έμπαινε από την αρχή στα δύσκολα. Τις περισσότερες φορές η μικρή ομάδα των πέντε συντρόφων, που είχαν στήσει συλλογικά το καφέ, έκανε κάτι περισσότερο από το να πίνει τσάι, να βλέπει ταινίες και να περιμένει για πελάτες...

Δόθηκε προτεραιότητα στο τσάι και φρόντισαν να υπάρχει πάντοτε μια ζεστή τσαγιέρα έτοιμη για τη σπάνια αυτή περίπτωση που κάποιος θα έμπαινε μέσα. Στην Τουρκία, όπου το τσάι λειτουργεί σαν κόλλα που

συνδέει την κοινωνία μαζί, μπορεί για ένα φλιτζάνι τσάι να πετύχουν ή να διαλυθούν δουλειές – και οι σύντροφοι το ήξεραν πολύ καλά αυτό. «Ακόμα και όταν δεν είχαμε καθόλου κόσμο, είχαμε πάντοτε καλό τσάι», λέει ο Özlem, «Και πέρα από αυτό, πάντοτε προσκαλούσαμε τον κόσμο που συναντούσαμε να έρθει στο καφέ μας και δίναμε δωρεάν σούπες μετά από διαδηλώσεις».

Όπως ήταν αναμενόμενο, στην αρχή το καφέ απείχε πολύ από το να συντηρείται από μόνο του, πόσο μάλλον να καταφέρει να έχει αρκετό εισόδημα για να χρηματοδοτεί τις πολιτικές δράσεις της κολεκτίβας ή να καλύπτει το κόστος ζωής των μελών της. Αν ως στο τέλος της μέρας πωλούσαν δέκα φλιτζάνια τσάι, τότε θεωρούσαν ότι ήταν καλή μέρα. Πέρα από τη δουλειά στο καφέ, οι σύντροφ@ ήταν επομένως αναγκασμένοι να απασχολούνται σε ανειδίκευτες εργασίες ως καθαριστές/ριες, στην υποδοχή ξενοδοχείων και ως γκαρσόνια για να μπορέσουν να διατηρήσουν ζωντανό το φιλόδοξο πρότζεκτ τους.

Κατά τη διάρκεια του πρώτου χρόνου το καφέ έγινε γνωστό σε αριστερές, αντιεξουσιαστικές και αναρχικές ομάδες, που άρχισαν να συχνάζουν σε αυτή την «όαση μέσα στην έρημο» και σταδιακά αλλά σταθερά το καφέ άρχισε να γεμίζει με ανθρώπους που τους άρεσε το ζεστό του περιβάλλον, οι πολιτικές του ιδέες ή/και η οργανωτική του δομή που αντιτίθεται σε κάθε μορφή ιεραρχίας και εκμετάλλευσης. Λειτουργώντας χωρίς αφεντικά και χωρίς να παίρνει κανείς/καμιά μισθό στο σπίτι, αλλά δουλεύοντας στη βάση της αρχής «ο καθένας προσφέρει αυτό που μπορεί και παίρνει αυτό που χρειάζεται», το καφέ απέκτησε σύντομα τη φήμη ενός από τους ελάχιστους χώρους στην καταναλωτική Βαλχάλα [Σ.τ.Μ.: τόπος ευδαιμονίας μετά θάνατον στη σκανδιναβική μυθολογία] του κέντρου της Ιστανμπούλ, όπου μπορεί κάποι@ να δραπετεύσει από τις καταπιεστικές δυνάμεις του ολοένα και πιο τυραννικού καπιταλισμού.

«Η γνώση είναι κατάρα»

Το 2009 η Merve Arkun, η μικρή αδελφή της Özlem, που ήταν τότε 19 χρονών, ταξίδευε από τη Σμύρνη, την τρίτη μεγαλύτερη πόλη της Τουρκίας που βρίσκεται στα παράλια του Αιγαίου, στην Ιστανμπούλ, για να συμμετάσχει σε μια διαδήλωση ενάντια στο ΔΝΤ. Μετά τη διαμαρτυρία, αυτή και μερικές δεκάδες σύντροφοι πήγαν στο καφέ 26Α, όπου στρώθηκε ένα μεγάλο τραπέζι για να φάνε και να συζητήσουν τα γεγονότα της μέρας. Για κάποια χρόνια η Merve αναρωτιόταν πώς είναι δυνατό να ζει κανείς σε μια πολυμελή κομούνα, όχι μόνο με 4 ή 5 ανθρώπους, όπως έκανε αυτή στη Σμύρνη, αλλά με 40 ή 50, που ζούσαν, δούλευαν και αγωνίζονταν μαζί. Αυτό που έζησε εκείνη

τη μέρα στο καφέ 26Α ήταν σαν ένα όνειρο που έγινε πραγματικότητα.

Δεν πήρε πολύ καιρό στη Merve να αποφασίσει να μετακομίσει στην Ιστανμπούλ για να γίνει μέλος της κολεκτίβας 26Α. «Ήταν συναρπαστική η πρώτη φορά που πήρα πρωτοβουλία στην 26Α, επειδή ήταν η πρώτη φορά που έπαιρνα μέρος σε ένα τέτοιο πρότζεκτ», θυμάται. «Ήταν συναρπαστικό, επειδή όταν μπήκα στην κολεκτίβα δεν ήμουν ακόμη σίγουρη αν ήταν δυνατό να ζήσω με αυτό τον τρόπο.»

Με το πέρασμα του χρόνου η Merve, όπως πολλοί άλλοι σύντροφοι που είχαν εν τω μεταξύ μπει στην κολεκτίβα, γινόταν ολοένα και περισσότερο μέρος του πρότζεκτ και σε κάποια στιγμή συνειδητοποίησε ότι δεν μπορούσε να ζήσει χωρίς την κολεκτίβα πια. «Υπάρχει μια φράση που χρησιμοποιούμε συχνά [στην Τουρκία] "Η γνώση είναι κατάρα"», λέει χαμογελώντας. «Κατά κάποιο τρόπο η συμμετοχή στην κολεκτίβα είναι κάτι σαν αυτό: τώρα που ξέρω ότι μπορώ να ζήσω ελεύθερα στην κολεκτίβα, δεν θέλω ποτέ πια να ξαναδουλέψω για κάποιο αφεντικό».

Σήμερα, έξι χρόνια μετά τη δημιουργία της, στην κολεκτίβα 26Α συμμετέχουν 50 άνθρωποι, η πλειοψηφία των οποίων όχι μόνο δουλεύει μαζί αλλά ζει και μαζί, σε κοινά σπίτια σε διάφορα μέρη της πόλης. Το 2011 η κολεκτίβα άνοιξε ένα δεύτερο καφέ στο Kadiköy – το οποίο αρχικά προοριζόταν για βιβλιοπωλείο μεταχειρισμένων βιβλίων/βιβλιοθήκη, αλλά μετά την πιο πρόσφατη ανακαίνισή του, τα βιβλία

εξαφανίστηκαν και η προσθήκη μιας επαγγελματικής κουζίνας (η οποία φτιάχτηκε αποκλειστικά από τα μέλη της κολεκτίβας) μετέτρεψε το χώρο σε ένα μικρό μπιστρό. Ένα τρίτο καφέ, που άνοιξε πέρσι στην εργατική συνοικία του Kartal, έκλεισε πρόσφατα εξαιτίας των οικονομικών αγώνων μετά τις κινητοποιήσεις στο πάρκο Gezi και της συγκέντρωσης του μεγαλύτερου μέρους της πολιτικής δραστηριότητας στα κέντρα των πόλεων.

Το νεότερο μέλος της κολεκτίβας (μετά την 6 μηνών Toprak, φυσικά) είναι 14 χρονών, ενώ το μεγαλύτερο είναι πάνω από 50. Όλ@ μαζί μοιράζονται το ίδιο όνειρο για ένα κόσμο όπου καν@ δεν τυγχάνει εκμετάλλευσης και ούτε υποχρεώνεται να πωλήσει την εργασία του. Ίσως το μοντέλο τους να μην αποτελεί ακόμη εναλλακτική στον καπιταλισμό, αλλά τουλάχιστον, όπως λέει η Merve, «δείχνει ότι ένας άλλος δρόμος είναι εφικτός».

Χωρίς κρέας, χωρίς Κόκα – κόλα

Το καφέ 26Α ξεκίνησε με στόχο να αλλάξει/μεταμορφώσει τις ζωές των ανθρώπων και ο τρόπος για να επιτευχθεί αυτό είναι δίνοντας το καλό παράδειγμα. Οι αποφάσεις στην κολεκτίβα λαμβάνονται στις εβδομαδιαίες συνελεύσεις, όπου μετρά ο λόγος όλων σε θέματα που αφορούν τη λειτουργία του καφέ, τη χρηματοδότηση συγκεκριμένων πρότζεκτ και οτιδήποτε άλλο μπορεί να προκύψει. Όταν πρωτολειτούργησε η 26Α, ένας από τ@ συντρόφους, που τύχαινε να ήταν βίγκαν, έθεσε το θέμα κατά πόσο θα πρέπει να πωλούνται προϊόντα με κρέας στο καφέ. Μετά από μεγάλη συζήτηση – η μη πώληση κρέατος θα ήταν ακόμη μια οικονομική πρόκληση - αποφασίστηκε συλλογικά ότι το μενού θα έπρεπε να ήταν εξολοκλήρου χορτοφαγικό.

Από την αρχή ήταν επίσης ξεκάθαρο ότι όλα τα προϊόντα Κόκα – κόλα θα έπρεπε να απαγορευτούν στο καφέ. Εξαιτίας της εκμετάλλευσης των εργαζομένων από την εταιρία και του ρόλου της ως συμβόλου του παγκόσμιου καπιταλισμού, τα προϊόντα Κόκα-κόλα δεν συμπεριλαμβάνονται στο μενού. Επιπρόσθετα, όποι@ φέρνει μαζί τ@ μπουκάλι ή τενεκεδάκι με κάποιο από αυτά τα προϊόντα, θα κληθεί ευγενικά να το πετάξει ή να το πιει έξω. «Εδώ και 6 χρόνια δεν έχει μπει Κόκα – Κόλα σ' αυτό το χώρο», λέει η 18χρονη Gizem Şahin με αρκετή περηφάνια.

Σύμφωνα με την Gizem, η οποία έγινε μέλος της κολεκτίβας δύο χρόνια πριν, όταν επισκέφτηκε το καφέ στην Ταξίμ για να τσιμπήσει κάτι μετά από μια διαδήλωση και τη δεύτερη φορά βρέθηκε να δουλεύει εκεί, ο πιο σημαντικός ρόλος της 26Α είναι ότι αποτελεί ένα «ανάχωμα στον καπιταλισμό». Συνεχίζοντας λέει ότι «Η 26Α είναι ένας χώρος χωρίς γκαρσόνια και χωρίς πελάτες. Χωρίς εργαζόμενους και χωρίς αφεντικά. Χωρίς καταπιεστές και χωρίς καταπιεζομένους. Είναι ένας χώρος ανταλλαγής και αλληλεγγύης.»

Αυτό το ιδανικό της ανταλλαγής και της αλληλεγγύης εκτείνεται πολύ πέρα από τα φυσικά όρια των δύο καφέ. Μπορείς σήμερα να δεις μέλη της κολεκτίβας σε μακρινά μέρη όπως τα συριακά σύνορα, όπου έχουν κατασκηνώσει για να δείξουν την αλληλεγγύη τους προς την αντίσταση στο Κομπανί· στην ενδοχώρα, όπου στηρίζουν τους αγώνες των ντόπιων αγροτών ενάντια στην κατασκευή υδροηλεκτρικών σταθμών παραγωγής ενέργειας. Ακόμη, σε πανεπιστήμια και εργοστάσια σ' όλη τη χώρα, όπου αγωνίζονται ενάντια σε κάθε μορφή θεσμοθετημένης εκπαίδευσης και εκμετάλλευσης όσων εργάζονται για υπεργολάβους.

Ο σπόρος έχει ριχτεί

Μια γρήγορη ματιά μέσα στο καφέ της Ταξίμ δεν αφήνει πολλές αμφιβολίες για το από πού άντλησε την έμπνευσή του: Μια μεγάλη σημαία και κάμποσες αφίσες του EZLN (Στρατός των Ζαπατίστα για την Εθνική Απελευθέρωση) καλύπτουν τους τοίχους, ενώ στην κουζίνα στοιβάζονται σακούλες ζαπατίστικου καφέ. Ο Özgür αναφέρει τους ιθαγενείς επαναστάτες από την Τσιάπας του Μεξικού ως ένα από τα πρότυπα της κολεκτίβας 26Α, όπως και την ισπανική επανάσταση του 1936 και τους εργατικούς συνεταιρισμούς που άρχισαν να εμφανίζονται στην Αργεντινή μετά την οικονομική ύφεση του 1998-2002. «Όμως, για να είμαι ειλικρινής», προσθέτει, «δεν έχουμε ακούσει για άλλα παρόμοια παραδείγματα που να μοιάζουν με τη δική μας εμπειρία. Το δικό μας μοντέλο είναι εντελώς κομουνιστικό: δεν πληρωνόμαστε για την εργασία μας, δεν παίρνουμε μισθό.»

Κατά τη διάρκεια της εξέγερσης στο πάρκο Gezi το καλοκαίρι του 2003 πολλ@ σύντροφ@ της κολεκτίβας βγήκαν στους δρόμους για να στηρίξουν και να πάρουν μέρος στις διαδηλώσεις ενάντια στην αυταρχική διακυβέρνηση του Κόμματος Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης, ενώ την ίδια ώρα το καφέ έγινε «νοσοκομείο» για τους τραυματίες διαδηλωτές και χώρος ξεκούρασης για όσους χρειάζονταν ένα διάλειμμα από τη δράση στους δρόμους γύρω από την πλατεία Ταξίμ. Δεν πωλήθηκε ούτε ένα κομμάτι ψωμί ενόσω συνεχιζόταν η λαϊκή εξέγερση. Αντίθετα, όλα δίνονταν δωρεάν ως ένδειξη αλληλεγγύης προς τους διαδηλωτές.

Κατά τη διάρκεια των γεγονότων στο πάρκο Gezi δημιουργήθηκαν ισχυροί δεσμοί μεταξύ της 26Α και άλλων συνεταιρισμών, τόσο στην Τουρκία όσο και στο εξωτερικό, όπως με τους αντιστεκόμενους εργάτες στο εργοστάσιο υφασμάτων Kazova στην Ισταnμπούλ και με την κολεκτίβα των εργαζομένων στη ΒΙΟ.ΜΕ. στη Θεσσαλονίκη. Αν και ακόμη πολύ άτυπες, τέτοιες σχέσεις είναι το πρώτο βήμα για την υλοποίηση των μελλοντικών σχεδίων της κολεκτίβας 26Α. Αντί να επικεντρώνονται αποκλειστικά στο καφέ, οι σύντροφ@ το βλέπουν ως μέρος ενός μεγαλύτερου πρότζεκτ μέσα στο οποίο η δημιουργία ενός εναλλακτικού μοντέλου οργάνωσης της εργασίας στην κοινωνία έχει κυρίαρχη θέση.

«Αν μιλάμε για 5 - 10 χρόνια αργότερα, ονειρευόμαστε πολλούς χώρους χωρίς αφεντικά. Πολλούς συνεταιρισμούς όπου δεν υπάρχει διαχωρισμός μεταξύ καταναλωτή και παραγωγού», εξηγεί ο Özgür. «Είναι πολύ σημαντικό να δημιουργήσουμε ένα δίκτυο αυτών των συνεταιρισμών. Όταν κοιτάμε το μέλλον, βλέπουμε ότι είναι σημαντικό να υπάρχουν όσο το δυνατό περισσότεροι τέτοιοι χώροι και εμείς να ερχόμαστε σε επαφή με όσους περισσότερους από αυτούς μπορούμε.»

Ό,τι και να φέρει το μέλλον – κατά πόσο η κολεκτίβα θα καταφέρει να επεκταθεί και σε άλλους τομείς της οικονομίας δημιουργώντας ένα φούρνο, μια κλινική αλληλεγγύης ή ένα εργαστήρι υφασμάτων, ή κατά πόσο μια καταστολή από την κυβέρνηση θα οδηγήσει το πρότζεκτ σε ένα προσωρινό τέλος- ο σπόρος έχει ριχτεί και το παράδειγμα δόθηκε. Τα μέλη της κολεκτίβας έχουν δείξει ότι γι' εκείνους αυτό δεν είναι παιχνίδι, αλλά ένα ουσιαστικό μέρος του αγώνα για αναδόμηση των καθαυτών θεμελίων της κοινωνίας. Κι ενώ πίνω αργά το τσάι μου σ' αυτό το «ερασιτεχνικό, αλλά πολύ όμορφο» περιβάλλον, με κυριεύει κι εμένα ένα επαναστατικό πνεύμα και γεμίζω με ελπίδα ότι μια μέρα η μικρή Toprak θα μαζέψει τους καρπούς του αγώνα της κολεκτίβας.

Κοινωνικός Χώρος «Το Kaymakkιν»

Συσπείρωση Ατάκτων

«Το Kaymakkιν», στην παλιά γειτονιά του Καϊμακλιού*, αποτελεί μια προσπάθεια δημιουργίας ενός κοινού χώρου, ανοικτού σε άτομα και ομάδες με στόχο την πολιτική, κοινωνική και πολιτιστική παρέμβαση. Είναι αποτέλεσμα της αναγνώρισης της ανάγκης για ύπαρξη ενός χώρου διακίνησης και ανταλλαγής ιδεών, συνεύρεσης, αλληλεπίδρασης και δικτύωσης ακτιβιστών και ακτιβιστριών στη Λευκωσία.

Είναι ένας αυτοδιαχειριζόμενος χώρος και η λειτουργία του στηρίζεται στη βάση της αυτο- οργάνωσης και της συλλογικής δράσης. Κόντρα στην κυρίαρχη λογική της ιεραρχίας και της από τα πάνω άσκησης της εξουσίας, επιμένουμε να φανταζόμαστε και επιχειρούμε να κτίσουμε αμεσοδημοκρατικές και οριζόντιες δομές οργάνωσης. Κόντρα στον καπιταλισμό και το νεοφιλελευθερισμό, οργανωνόμαστε έξω από τα πλαίσια της εμπορευματοποίησης και της λογικής του κέρδους.

«Το Kaymakkιν» είναι ένα πολιτικό εγχείρημα και εντάσσεται στα πλαίσια του ευρύτερου ριζοσπαστικού χώρου στην Κύπρο. Θέλουμε να δημιουργήσουμε ένα χώρο ελευθερίας, που να παρέχει τη δυνατότητα έκφρασης ελευθεριακών ιδεών και πραγματοποίησης ριζοσπαστικών δράσεων. Ένα χώρο που αμφισβητεί και αντιμάχεται κάθε μορφής διάκριση. Ένα χώρο όπου μπορούν να ακουστούν οι φωνές όλων όσες/ους ο κυρίαρχος λόγος περιθωριοποιεί, καταπιέζει, αποκλείει.

Είμαστε ανοικτοί σε νέες ιδέες, προτάσεις και δράσεις ευελπιστώντας να χτίσουμε πυρήνες παράλληλων δομών ξεκινώντας πρωτίστως από τη γειτονιά μας.

---

* kaymak/καϊμάκκιν: ο αφρός που σχηματίζεται στην επιφάνεια του γάλακτος ή του καφέ όταν βράσει. Το Καϊμακλί πήρε το όνομά του από την τουρκική λέξη Kaymaklı κατά την οθωμανική περίοδο, που σημαίνει χώρος όπου κατασκευάζεται «καϊμάκκιν» ή/και «ξινόγαλον».

E.U.
GAYS&LESBIANS SUPPORT THE MIN

Gefangenen!
ROTE HILFE E.V.
ΓΙΑΤΙ ΕΜΕΙΣ
ΘΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΔΩ
ΟΛΟ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ
και για
προσυγκέντρωση από τις 13:00+
απεργία
1 μάη διαδήλωση 15:00 πλ. ελευθερίας
mayis gösteri-yürüyüş 15:00 eleftherias
may demonstration 15:00 eleftherias square
ΕΡΓΑΣΙΑΚΟΣ ΜΕΣΑΙΩΝΑΣ ή
ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ;
Στην εποχή του μνημονίου της λιτότητας και της φτωχοποίησης
Στην εποχή της διαίρεσης των οδοφραγμάτων και των

Για τον συγγραφέα που μας έμαθε να περπατάμε προς την Ουτοπία, για τον Εδουάρδο Γκαλεάνο

Ο Ουρουγουανός λογοτέχνης Εδουάρδο Γκαλεάνο έφυγε από τη ζωή τις 13 Απριλίου του 2015, σε ηλικία 74 ετών. Εχθρός των απολυταρχικών καθεστώτων (με το έργο του να απαγορεύεται σε περιπτώσεις όπως του στρατιωτικού πραξικοπήματος στην Ουρουγουάη το ‘73 και αργότερα στην Αργεντινή), μας έμαθε πως «έχουμε το δικαίωμα στο όνειρο» και υποστήριξε πως πρέπει να ζούμε «κάθε νύχτα σαν να ‘ναι η τελευταία και την κάθε μέρα σαν να ‘ναι η πρώτη μας».

Με βάση την δική του ματιά για τον σύγχρονο κόσμο: «Τα κράτη δεν ασχολούνται πλέον με τη διοίκηση και αφοσιώνονται στην αστυνόμευση. Οι πρόεδροι μετατρέπονται σε διαχειριστές ξένων εταιρειών. Οι υπουργοί Οικονομικών είναι καλοί διερμηνείς. Οι βιομήχανοι μετατρέπονται σε εισαγωγείς. Οι πολλοί εξαρτώνται ολοένα περισσότερο από τα περισσεύματα των λίγων. Οι εργαζόμενοι χάνουν τις δουλειές τους. Οι αγρότες χάνουν τη γη τους. Τα παιδιά χάνουν την παιδική τους ηλικία. Οι νέοι χάνουν την επιθυμία να πιστεύουν».

Ο Γκαλεάνο είχε αρνηθεί ότι ήταν ιστορικός συγγραφέας, αλλά έλεγε πως ήταν ένας συγγραφέας που προσπαθούσε να ανακτήσει, όπως έγραφε, «την αληθινή μας μνήμη, τη μνήμη της ανθρωπότητας που είχε ακρωτηριαστεί από αλαζονεία, από ρατσισμό, από τον μιλιταρισμό και πολλούς άλλους -ισμούς, που σκότωσαν με τρομερό τρόπο το μεγαλείο μας και την ομορφιά [...] Κάθε μέρα έχει μια ιστορία που αξίζει να ειπωθεί, επειδή οι μέρες μας είναι φτιαγμένες από ιστορίες. Οι επιστήμονες λένε ότι είμαστε φτιαγμένοι από μικρά σωματίδια, τα άτομα, αλλά εμένα ένα πουλάκι μου είπε ότι είμαστε φτιαγμένοι από ιστορίες».

Έγραφε, όχι την επίσημη ιστορία του κόσμου, αλλά για το τι γίνεται μεταξύ των ρωγμών. Έγραφε για τους ξεχασμένους, τους αποκλεισμένους, τους περιθωριοποιημένους. Έγραφε την ιστορία όλων εμάς.

Ως ελάχιστο φόρο τιμής για τον συγγραφέα του λαού, αναδημοσιεύουμε δύο μικρά αποσπάσματα του έργου του και ένα μικρό βιογραφικό του από το Biblionet:

Ο Εδουάρδο Γκαλεάνο γεννήθηκε το 1940 στο Μοντεβιδέο της Ουρουγουάης. Εκεί κάνει τα πρώτα του βήματα στο χώρο των έντυπων μέσων δημοσιεύοντας γελοιογραφίες και χρονογραφήματα στο περιοδικό "El Sol". Το 1961 γίνεται διευθυντής της καθημερινής εφημερίδας "Epoca" και αρχισυντάκτης της εβδομαδιαίας επιθεώρησης "Marcha". Το 1973 εξορίζεται εξαιτίας των ιδεών του και καταφεύγει στην Αργεντινή, όπου ιδρύει το λογοτεχνικό περιοδικό "Crisis". Μετά το πραξικόπημα του 1976 αναγκάζεται να εγκαταλείψει τη χώρα και εγκαθίσταται στην Ισπανία.

Το 1985, ύστερα από την πτώση της δικτατορίας, επιστρέφει στο Μοντεβιδέο. Στο έργο του συγκλίνουν η λογοτεχνική αφήγηση και το δοκίμιο, η ποίηση και το χρονικό. Είναι συγγραφέας πολλών άρθρων και βιβλίων για τη Λατινική Αμερική, μεταξύ των οποίων γνωστότερα είναι τα: "Su majestad el futbol" ("Η αυτού μεγαλειότης το ποδόσφαιρο", 1968), "Las venas abiertas de America Latina" ("Οι ανοιχτές φλέβες της Λατινικής Αμερικής", 1971, ελλ. εκδ. Θεωρία, 1982· Κουκκίδα, 2008), "Cronicas latinoamericanas" ("Λατινοαμερικανικά χρονικά", 1972), "Dias y noches de amor y de guerra" ("Μέρες και νύχτες αγάπης και πολέμου", 1978, ελλ. εκδ. Εξάντας, 1978), "La trilogia, Memoria del fuego" ("Τριλογία: Μνήμες φωτιάς", 1982-1986, ελλ. εκδ. Εξάντας, χ.χ.· Πάπυρος, 2009), "El libro de los abrazos" ("Το βιβλίο των εναγκαλισμών", 1989, ελλ. εκδ. Κέδρος, 2001), "Patas arriba" ("Ένας κόσμος ανάποδα", ελλ. εκδ. Στάχυ, 2000· Πιρόγα, 2008), "El futbol a sol y sombra" ("Τα χίλια πρόσωπα του ποδοσφαίρου", 1995, ελλ. εκδ. Ελληνικά Γράμματα, 1998), κ.ά.

Το 1975 και το 1978 τιμήθηκε με το μεγαλύτερο βραβείο της Λατινικής Αμερικής, το Casa de las Americas, το 1989 με το American Book Award για τις "Μνήμες φωτιάς" (Washington University, ΗΠΑ) και το 1999 με το Βραβείο Cultural Freedom Award, που του απονεμήθηκε από το Ίδρυμα Lannan Foundation (Σάντα Φε, ΗΠΑ).

Ο παράδεισος της ανάπτυξης και της προόδου

Από το βιβλίο του Εντουάρντο Γκαλεάνο "Ένας κόσμος ανάποδα".

Μία γέφυρα δίχως ποτάμι.

Ψηλές προσόψεις κτιρίων δίχως τίποτε από πίσω. Ο κηπουρός ποτίζει το πλαστικό γρασίδι.

Κυλιόμενες σκάλες που δεν οδηγούν πουθενά. Ο αυτοκινητόδρομος που μας δίνει την δυνατότητα να γνωρίσουμε τόπους, που εξ αιτίας του έχουν καταστραφεί. Η οθόνη της τηλεόρασης δείχνει μία τηλεοπτική συσκευή που περιέχει μίαν άλλη τηλεοπτική συσκευή μέσα στην οποία υπάρχει μία τηλεοπτική συσκευή…

Αυτός ο πολιτισμός δεν αφήνει κανέναν να κοιμηθεί, ούτε τα λουλούδια, ούτε τις κότες ούτε τους ανθρώπους.Το χειμώνα τα λουλούδια τοποθετούνται κάτω από συνεχή φωτισμό, ώστε να μεγαλώνουν πιό γρήγορα. Στα ορνιθοτροφεία η νύχτα είναι απαγορευμένη για τις κότες. Και οι άνθρωποι είναι καταδικασμένοι στην αϋπνία, λόγω της αγωνίας τους να αγοράσουν και του άγχους τους να πληρώσουν.

Εδώ ο ουρανός ποτέ δεν συννεφιάζει, εδώ δεν βρέχει ποτέ. Σ'αυτή τη θάλασσα κανείς δεν διατρέχει τον κίνδυνο να πνιγεί, αυτή η πλάζ προστατεύεται από την κλοπή. Δεν υπάρχουν μέδουσες να σε τσιμπήσουν, ούτε αχινοί να σου καρφώνονται στο πόδι, ούτε κουνούπια να σε τρελαίνουν. Με τον αέρα πάντα στην ίδια θερμοκρασία και το νερό θερμαινόμενο αποφεύγονται τα κρυώματα και οι πνευμονίες.

Τα βρομερά νερά των λιμανιών θα φθονούσαν αυτά τα διάφανα νερά, αυτός ο αμόλυντος αέρας χλευάζει το δηλητήριο που αναπνέουν οι ανθρωποι στην πόλη.

Η είσοδος δεν είναι ακριβή, 30 δολάρια το άτομο, αν και πρέπει να πληρώσεις επί πλέον τις καρέκλες καί τις ομπρέλες. Στο ίντερνετ λέει: «Τα παιδιά σας θα σας μισήσουν αν δεν μας τα φέρετε…». Wild blue, ή κλειστή με κρυστάλλινους τοίχους πλάζ της Γιοκοχάμα είναι ένα μεγαλειώδες έργο της γιαπωνέζικης βιομηχανίας. Τα κύματα έχουν το ύψος που τους δίνουν οι κινητήρες. Ο ηλεκτρονικός ήλιος βγαίνει και κρύβεται σύμφωνα με τη θέληση της επιχείρησης, προσφέροντας στην πελατεία εντυπωσιακά τροπικά ξημερώματα και κατακόκκινα δειλινά πίσω από τις φοινικιές. Είναι τεχνητό –λέει ένας επισκέπτης. Γι' αυτό μας αρέσει.

Λιχουδιές από πλαστικό, όνειρα από πλαστικό. Πλαστικός είναι και ο παράδεισος που υπόσχεται η τηλεόραση σε όλους αλλά παρέχει σε λίγους. Είμαστε όλοι στις διαταγές της.

Σ' αυτόν τον πολιτισμό όπου τα πράγματα αποκτούν συνεχώς μεγαλύτερη αξία και οι άνθρωποι μικρότερη, τα μέσα μαζικής επικοινωνίας καθορίζουν τους κανόνες: δεν αγοράζεις εσύ τα πράγματα, αυτά σε αγοράζουν, το αυτοκίνητο σε χρησιμοποιεί, ο υπολογιστής σε προγραμματίζει, η τηλεόραση σε παρακολουθεί.

Η έκρηξη της κατανάλωσης στον σύγχρονο κόσμο δημιουργεί μεγαλύτερο θόρυβο από όλους τους πολέμους και προκαλεί μεγαλύτερο πανδαιμόνιο από όλα τα καρναβάλια.

Όπως λέει μία παλιά τουρκική παροιμία, όποιος πίνει με πίστωση μεθάει διπλά. Το γλέντι ζαλίζει και θολώνει την όραση, αυτό το μεγάλο παγκόσμιο μεθύσι μοιάζει να μην έχει ούτε χρονικά ούτε χωρικά όρια. Αλλά ο πολιτισμός της κατανάλωσης είναι κενός σαν το ταμπούρλο γι' αυτό και κάνει τόση φασαρία. Την ώρα της αλήθειας, όταν ο σαματάς σταματήσει και τελειώσει η γιορτή,ο μεθυσμένος ξυπνάει μόνος, συντροφιά με τη μοίρα του και τα σπασμένα που οφείλει να πληρώσει.

Οι καταναλωτικές μάζες δέχονται τις εντολές σε παγκόσμια γλώσσα.

Η διαφήμιση κατάφερε να κάνει αυτό που ήθελε να κάνει η εσπεράντο αλλά δεν μπόρεσε. Όπου και να βρεθούμε όλοι καταλαβαίνουμε τα μηνύματα που μεταδίδει η τηλεόραση. Το τελευταίο τέταρτο του αιώνα οι δαπάνες για την διαφήμιση έχουν διπλασιαστεί. Χάρη στις διαφημίσεις τα φτωχά παιδιά πίνουν ολοένα περισσότερη coca cola και ολοένα λιγότερο γάλα και ο χρόνος της σχόλης γίνεται σιγά σιγά χρόνος υποχρεωτικής κατανάλωσης.

Ελεύθερος χρόνος, φυλακισμένος χρόνος. Στά σπίτια των πολύ φτωχών μπορεί να μην υπάρχει

κρεβάτι, υπάρχει όμως τηλεόραση και η τηλεόραση έχει τον πρώτο λόγο. Αγορασμένο με δόσεις, αυτό το ζωάκι, αποδεικνύει τη δημοκρατική ροπή της προόδου. Δεν ακούει κανέναν αλλά μιλάει για όλους. Έτσι πλούσιοι και φτωχοί γνωρίζουν τα προσόντα του τελευταίου μοντέλου των αυτοκινήτων και, πλούσιοι και φτωχοί, ενημερώνονται για τα πλεονεκτικά επιτόκια που προσφέρει κάθε τράπεζα.

Εκσυγχρονισμός, μηχανοκρατία:Ο θόρυβος από τους κινητήρες των μηχανών σκεπάζει τις φωνές που καταγγέλλουν αυτό τον τεχνητό πολιτισμό, ο οποίος μας κλέβει την ελευθερία κι ύστερα έρχεται να μας την πουλήσει. Εξασθενίζει τα πόδια μας για να μας υποχρεώσει στη συνέχεια να αγοράσουμε αυτοκίνητα και μηχανήματα γυμναστικής.

Ο εφιάλτης των πόλεων, όπου τα αυτοκίνητα έχουν τον πρώτο λόγο, έχει επιβληθεί στον κόσμο σαν το μοναδικό δυνατό πρότυπο ζωής. Οι πόλεις της Λατινικής Αμερικής ονειρεύονται να γίνουν σαν το Λος Άντζελες, όπου οκτώ εκατομμύρια αυτοκίνητα ορίζουν τους ανθρώπους. Ελπίζουμε να γίνουμε κάποτε μία γκροτέσκα απομίμηση αυτής της τρέλας. Πέντε αιώνες τώρα, αντί να δημιουργούμε εξασκούμαστε στην απομίμηση. Αφού λοιπόν είμαστε καταδικασμένοι στην απομίμηση, ας επιλέγουμε με λίγο μεγαλύτερη προσοχή τα πρότυπά μας.

Αν συμμορφωθούμε προς τας υποδείξεις τότε εγγυημένα θα βλέπουμε όλοι τις ίδιες εικόνες, θα ακούμε όλοι τους ίδιους ήχους, θα φοράμε τα ίδια ρούχα, θα τρώμε όλοι τα ίδια χάμπουργκερ και θα είμαστε όλοι μόνοι μες στην ίδια μοναξιά, μέσα σε σπίτια ίδια, σε γειτονιές ίδιες, σε πόλεις ίδιες, όπου όλοι θα αναπνέουμε την ίδια βρώμα και θα υπηρετούμε τα αυτοκίνητά μας με την ίδια προσήλωση και θα ανταποκρινόμαστε στις διαταγές των ίδιων μηχανών σε έναν κόσμο που θα είναι θαυμαστός για όποιον δεν έχει πόδια, ούτε φτερά, ούτε ρίζες….

Οι περισσότεροι άνθρωποι χρεώνονται για να αποκτήσουν αγαθά και τελικά δεν τους μένουν παρά χρέη, για να πληρώσουν άλλα χρέη τα οποία δημιουργούν καινούργια χρέη. Καταλήγουν να καταναλώνουν φαντασιώσεις, που για να τις πραγματοποιήσουν καμιά φορά καταφεύγουν στο έγκλημα. Η μαζική διάδοση της πίστωσης, προειδοποιεί ο κοινωνιολόγος Τόμας Μούλιαν, έδωσε τη δυνατότητα στην καθημερινή ζωή της Χιλής, να περιστρέφεται γύρω από τα σύμβολα της κατανάλωσης, δηλαδή, την εξωτερική εμφάνιση ως πυρήνα της προσωπικότητας, το τεχνητό τρόπο ζωής, την ουτοπία σε σαρανταοκτάμηνες δόσεις.

Η καταναλωτική κοινωνία είναι μια παγίδα για τους κουτούς. Αυτοί που κρατάνε τα ηνία παριστάνουν ότι το αγνοούν αλλά όποιος έχει μάτια μπορεί να δεί ότι η ύπαρξη της λίγης φύσης που μας έχει απομείνει διασφαλίζεται επειδή η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων καταναλώνει λίγο, πολύ λίγο, και μόνο τα αναγκαία.

Η κοινωνική αδικία δεν είναι πλέον ένα σφάλμα που πρέπει να διορθωθεί, ούτε ένα ελάττωμα που πρέπει να ξεπεραστεί: έχει γίνει θεμελιώδης αναγκαιότητα. Δεν υπάρχει φύση που να μπορεί να θρέψει ένα shopping center στο μέγεθος του πλανήτη. Αυτό το μοντέλο ζωής το οποίο μας παρουσιάζουν σαν τον οργασμό της ζωής κι αυτή η καταναλωτική φρενίτιδα που λένε ότι είναι η φρενίτιδα της ευτυχίας, αρρωσταίνουν το σώμα μας, δηλητηριάζουν την ψυχή μας και μας αφήνουν ανέστιους: χωρίς εκείνη την εστία που κάποτε ήθελε να γίνει ο κόσμος μας.

Το δικαίωμα στο παραλήρημα

Από το βιβλίο του Εντουάρντο Γκαλεάνο "Ένας κόσμος ανάποδα"

Παρότι δεν μπορούμε να μαντέψουμε πως θα είναι τα επόμενα χρόνια, έχουμε τουλάχιστον το δικαίωμα να ονειρευτούμε πώς θα θέλαμε να είναι. Το 1948 και το 1976 ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών διατύπωσε οικουμενικές διακηρύξεις με εκτενείς καταλόγους ανθρώπινων δικαιωμάτων αλλά η μεγάλη πλειοψηφία της ανθρωπότητας δεν έχει κανένα άλλο δικαίωμα εκτός από το δικαίωμα να βλέπει, να ακούει και να σιωπά. Τι θα γίνει αν αρχίσουμε να ασκούμε το δικαίωμα στο όνειρο που δεν διακηρύχθηκε ποτέ; Τι θα γίνει αν για μια στιγμούλα αφεθούμε στο παραλήρημα;

Ας διαπεράσει το βλέμμα μας το όνειδος και ας ονειρευτούμε έναν άλλο κόσμο όπου:

Ο αέρας θα είναι καθαρός, απαλλαγμένος από το μικρόβιο του ανθρώπινου φόβου και από τα ανθρώπινα πάθη.

Στους δρόμους τα σκυλιά θα συνθλίβουν αυτοκίνητα.

Τους ανθρώπους δεν θα τους ελέγχει το αυτοκίνητο, δε θα τους προγραμματίζει ο υπολογιστής, δε θα τους εξαγοράζει το σούπερ μάρκετ, δε θα τους παρακολουθεί η τηλεόραση.

Η τηλεόραση θα πάψει να είναι το πιο σημαντικό μέλος της οικογένειας και θα της συμπεριφερόμαστε όπως στο σίδερο ή το πλυντήριο ρούχων.

Οι άνθρωποι θα δουλεύουν για να ζήσουν, αντί

να ζουν για να δουλεύουν.

Στους ποινικούς κώδικες θα ενταχθεί και το αδίκημα της βλακείας, το αδίκημα που διαπράττουν όσοι ζουν για να έχουν ή για να κερδίζουν, αντί να ζουν απλώς και μόνο για να ζουν, σαν τα πουλιά που κελαηδούν χωρίς να ξέρουν ότι κελαηδούν και σαν τα παιδιά που παίζουν χωρίς να ξέρουν ότι παίζουν.

Σε καμιά χώρα δεν θα φυλακίζονται οι νέοι που αρνούνται να υπηρετήσουν τη στρατιωτική τους θητεία αλλά εκείνοι που θα θέλουν να την υπηρετήσουν.

Οι οικονομολόγοι δε θα ονομάζουν επίπεδο ζωής το επίπεδο κατανάλωσης, ούτε ποιότητα ζωής την ποσότητα των υλικών αγαθών.

Οι μάγειροι δεν θα πιστεύουν ότι είναι ευχάριστο για τους αστακούς να τους βράζουν ζωντανούς.

Οι ιστορικοί δεν θα πιστεύουν ότι η εισβολή σε μια χώρα είναι κάτι που την ευχαριστεί.

Οι πολιτικοί δεν θα πιστεύουν ότι είναι ευχάριστο για τους φτωχούς να τρώνε υποσχέσεις.

Η σοβαρότητα θα πάψει να θεωρείται αρετή και κανείς δε θα παίρνει στα σοβαρά έναν άνθρωπο που δε θα είναι ικανός να γελάει με τον εαυτό του.

Ο θάνατος και το χρήμα θα χάσουν τις μαγικές τους δυνάμεις και ούτε ο θάνατος ούτε η περιουσία θα μπορούν να μετατρέψουν έναν παλιάνθρωπο σε ευυπόληπτο πολίτη.

Κανείς δε θα θεωρείται ήρωας ή χαζός επειδή κάνει αυτό που πιστεύει ότι είναι σωστό αντί να κάνει αυτό που τον συμφέρει περισσότερο.

Ο κόσμος δεν θα πολεμάει πια τους φτωχούς αλλά τη φτώχεια και η στρατιωτική βιομηχανία δε θα έχει άλλη λύση παρά να κλείσει.

Το φαγητό δε θα είναι εμπόρευμα ούτε η επικοινωνία εμπόριο, επειδή το φαγητό και η επικοινωνία είναι δικαιώματα του ανθρώπου.

Κανείς δε θα πεθαίνει από πείνα επειδή κανείς δε θα πεθαίνει από το πολύ φαΐ.

Κανείς δε θα φέρεται στα παιδιά του δρόμου σαν να είναι σκουπίδια, επειδή δε θα υπάρχουν παιδιά του δρόμου. Κανείς δε θα φέρεται στα πλούσια παιδιά σαν να είναι λεφτά, επειδή δε θα υπάρχουν πλούσια παιδιά.

Η εκπαίδευση δε θα είναι προνόμιο μόνο όσων μπορούν να την πληρώσουν.

Η αστυνομία δεν θα είναι εφιάλτης για όσους δεν μπορούν να την εξαγοράσουν.

Η δικαιοσύνη και η ελευθερία, αδέρφια σιαμαία που καταδικάστηκαν να ζουν χωριστά, θα ενωθούν και πάλι, πλάτη με πλάτη.

Μια μαύρη γυναίκα θα είναι πρόεδρος της Βραζιλίας και μια άλλη γυναίκα, επίσης μαύρη, θα είναι πρόεδρος την Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής μια ινδιάνα γυναίκα θα κυβερνάει τη Γουατεμάλα και μια άλλη το Περού.

Στην Αργεντινή οι τρελές της Πλάζα ντε Μάγιο θα είναι παράδειγμα πνευματικής υγείας, επειδή εκείνες αρνήθηκαν να ξεχάσουν στα χρόνια της υποχρεωτικής λήθης.

Η Αγία Μητέρα Εκκλησία θα διορθώσει τα τυπογραφικά λάθη στους πίνακες του Μωυσή και η έκτη εντολή θα προστάζει να τιμάμε το σώμα.

Η Εκκλησία επίσης θα υπαγορεύσει μια ακόμη εντολή, που την ξέχασε ο Θεός: «Αγάπα τη φύση, μέρος της οποίας είσαι κι εσύ».

Θα ξαναβλαστήσουν τα δάση στον ερημωμένο κόσμο μας και στις ερημωμένες ψυχές.

Οι απελπισμένοι θα ξαναβρούν την ελπίδα τους και οι χαμένοι τη ζωή τους, αφού απελπίστηκαν επειδή ήλπισαν πολύ και χάθηκαν επειδή έψαξαν πολύ.

Όσοι έχουμε θέληση για δικαιοσύνη και ομορφιά θα είμαστε όλοι αδέρφια, όποτε κι αν έχουμε γεννηθεί, όπου κι αν έχουμε ζήσει, χωρίς να χρειαστεί να αλλάξουμε καθόλου τα σύνορα του κόσμου και του χρόνου.

Η τελειότητα θα εξακολουθήσει να είναι το βαρετό προνόμιο των θεών όμως, σ' αυτό τον όμορφο αλλά και γαμημένο κόσμο, θα ζούμε την κάθε νύχτα σαν να 'ναι η τελευταία και την κάθε μέρα σαν να 'ναι η πρώτη μας.

Αποδημίες, Ταξιδιάρικα πουλιά

Τέος Ρόμβος

Στα περάσματα του Αιγαίου οι ουρανοί πλημμυρίζουν με φτερωτούς μετανάστες και τα κύματα ξεβράζουν κουφάρια ανθρώπων που πίστεψαν ότι μπορούν να ξεγελάσουν τη μοίρα τους.

Λίγα χρόνια πριν γνώρισα ένα μεταναστευτικό πουλί που προσγειώθηκε στο νησί μας με το μικρό του νεοσσό μαζί. Ο πρόσφυγας Ρεζά μου ζήτησε να κάτσουμε παρέα να μου διηγηθεί την περιπέτεια της ζωής του. Δεν έγινε. Πέθανε λίγο καιρό μετά, ξαφνικά.

Γράφω αυτό το κείμενο έχοντας κατά νου το τολμηρό πέταγμα του Ιρανού Ρεζά πάνω από στεριά και θάλασσα και όλων εκείνων που φτερουγίζουν μακριά από πατρίδες που τους πληγώνουν κι η θάλασσα του Αιγαίου γίνεται ο τάφος τους.

Ζούμε σε μια χώρα μετανάστατη που έχει ερημώσει από μνήμες…

Μεταναστεύω κάθε άνοιξη και φθινόπωρο. Με τις τελευταίες αναλαμπές του ήλιου τεντώνομαι, ξεδιπλώνομαι, χτυπάω τις φτερούγες μου κι ανέρχομαι. Ακολουθώντας τα ανοδικά ρεύματα ανυψώνομαι κι όταν φτάσω ψηλά στον ουρανό, μετεωρίζομαι κοιτάζοντας για λίγο τον ήλιο που δύει κι αφήνομαι στα ρεύματα να με οδηγήσουν. Το ταξίδι θα είναι μακρύ, επίπονο, επικίνδυνο. Διασχίζω νύχτα την ηπειρωτική ενδοχώρα για να βγω στη Μεσόγειο. Κοντά μου πετούν σμήνη πουλιών που μετακινούνται για να φωλιάσουν και να ξεχειμωνιάσουν στα νότια. Χιλιάδες πετούμενα πετούν παράλληλα, άλλα πιο ψηλά, άλλα πιο χαμηλά. Φτάνοντας στη Μεσόγειο θα σταματήσουμε στα νησιά. Κάποια πουλιά θα συνεχίσουν το ταξίδι τους προς τα νότια, στα μεγάλα τροπικά δάση της κεντρικής Αφρικής, για να διαχειμάσουν. Οι πτήσεις είναι μεγάλες, εξουθενωτικές. Ανεμοπορείες εκατοντάδων, χιλιάδων χιλιομέτρων. Αντίξοες καιρικές συνθήκες.

Στο σκοτάδι ακούγονται κραυγές και κρωξίματα, δίπλα μου πετούν κι άλλοι σπιζαετοί, αετογερακίνες και βραχοκιρκίνεζα. Για να μην κουράζομαι και για να διατηρώ τους μυς μου σε καλή κατάσταση, αφήνομαι στις αέριες μάζες που μετακινούνται, επωφελούμαι από τα θερμά και ψυχρά ρεύματα του αέρα, διορθώνω κάθε τόσο την πορεία μου με το ένστικτο. Πολλά είναι τα πουλιά που αποπροσανατολίζονται και χάνονται στη διαδρομή.

Κάθε φθινόπωρο συναντώ στο Αιγαίο τα γνωστά σμήνη των πουλιών που κατεβαίνουν από τα βόρεια, ενώ την άνοιξη έρχονται σε μεγάλους αριθμούς από την νοτιοανατολική Ασία και την Αφρική κοπάδια σουσουράδες κι αγιοπούλια που έχουν πίσω τους πολυήμερες πτήσεις πάνω από ερήμους και στέπες. Φτάνουν εξουθενωμένα στα ερημονήσια και τις βραχονησίδες για να φωλιάσουν. Ελατοπαπαδίτσες και καμποδεντροβάτες κατευθύνονται στη Σάμο, στα δάση της Λέσβου φωλιάζουν τουρκοτσοπανάκια, ενώ τα φοινικόπτερα τραβάνε για τη Νάξο, την Κω, τη Λήμνο και εκεί ξεχειμωνιάζουν. Στην Πολυνησία των Αρκιών μαζεύονται στεριανά πουλιά, αγριοπερίστερα, πετροχελίδονα, κόρακες, στη Σύμη και στις νησίδες Κατσούνι και Λέβηθα πάνε σκουρόβλαχοι, σμυρνοτσίχλονες, σταχτοτσικνιάδες και στην Κίναρο ολόκληρες αποικίες βαρβακιών. Τιτιβίσματα, κελαηδίσματα, κραυγές από τις τσίχλες στα ηλιοβασιλέματα. Στα πελάγη και στην ανοιχτή θάλασσα φτερουγίζουν θαλασσοπούλια, ψαραετοί, γλαρόνια, βουτηχτάρια, θαλασσοκόρακες ακολουθώντας τα κοπάδια των ψαριών. Βλέπω κήτη που περνούν αργά, μεγαλόπρεπα, το στενό Άνδρου-Τήνου.

Μέσα στο νερό διακρίνονται όλα πεντακάθαρα. Κοπάδια ψαριών κολυμπούν στους έρημους όρμους, στιγμιαία με τυφλώνει η λάμψη από χιλιάδες σαρδέλες που ασημίζουν στο πρώτο φως της ημέρας. Βλέπω την ποσειδωνία, τα γοργόνια και τους πλαγκτονικούς οργανισμούς που μεταφέρονται από τα θαλάσσια ρεύματα σπινθηρίζοντας, ενώ τα ψάρια ακολουθούν. Στην περιοχή μεταξύ Ρόδου και Καστελόριζου ένας λευκός καρχαρίας στριφογυρίζει και χαϊδεύεται στα κύματα. Τα θαλασσοπούλια πετώντας αγγίζουν σχεδόν τους αφρούς…

Έχει πια για τα καλά ξημερώσει. Κάτω στη θάλασσα βλέπω ανθρώπους που λικνίζονται και ταξιδεύουν πάνω στις αφρίλες των κυμάτων, πνιγμένοι. Έξι στο Καστελόριζο, πέντε στη Σύμη, πέντε στη Μυτιλήνη. Ανατολικά απ' το Αγαθονήσι μια φουσκωτή βάρκα αναποδογυρισμένη, πιασμένοι απ' τα σχοινιά της πέντε άντρες που τρέμουν απ' το κρύο και φαίνεται ότι δεν θα αντέξουν για πολύ.

Έξω από τη νήσο Λέβηθα πλέουν τα άψυχα κουφάρια τεσσάρων Αφρικανών μεταναστών, πιο πέρα ένα πλοιάριο αναποδογυρισμένο, μεταξύ αυτών που πνίγονται, τέσσερις γυναίκες με μωρά. Στη Σύμη, ένα γέρικο ξύλινο σκαρί που δεν ξεπερνάει τα έντεκα μέτρα ναυαγισμένο. Στο Κατσούνι είδα κι άλλους μετανάστες πνιγμένους σε ναυάγιο. Κανείς δεν γνωρίζει μήτε τον ακριβή αριθμό, μήτε την ταυτότητά τους. Τα πελάγη και τα παράλια είναι σπαρμένα με πτώματα.

Πάνω στα βράχια, στις άγριες, απρόσιτες ακτές του μεγάλου Ανθρωποφάγου τσακίζονται τ' άψυχα κουφάρια αντρών και γυναικών, τρεις άντρες κρατιόνται από σανίδες που επιπλέουν. Στ' ανοιχτά της Ρόδου πνιγμένοι άνθρωποι πλέουν μπρούμυτα. Δεν υπάρχουν επιζώντες για να εξηγήσουν τον μαζικό πνιγμό. Πάνω στη νησίδα Στρογγύλη άνθρωποι ξεψυχούν από δίψα, οι ζωντανοί πετάνε τους πεθαμένους στη θάλασσα και το αγριεμένο νερό τούς ξεβράζει και πάλι στα βράχια.

Οι άνθρωποι μεταναστεύουν, όπως και τα πουλιά. Φυγάδες για λόγους επιβίωσης, διωγμένοι από πολέμους, αυτοεξόριστοι για τις ιδέες τους, φοβούμενοι θρησκευτικούς διωγμούς, ξενιτεύονται στα μητροπολιτικά βιομηχανικά κέντρα μαγνητισμένοι από την έλξη του πολιτισμού που παράγει την αφθονία. Κάθε μέρα δεκάδες, εκατοντάδες Κούρδοι, Ιρακινοί, Ιρανοί, Πακιστανοί, Αφγανοί, Κινέζοι, Ινδοί, Αιγύπτιοι, Αιθίοπες, Σουδανοί, Τυνήσιοι, Ρουαντέζοι, Σομαλοί εγκαταλείπουν τα σπίτια, τις χώρες τους και αποδημούν. Οι επαγγελματίες περάτες στις δυτικές τουρκικές ακτές, σε περιοχές του Λιβάνου, στη Συρία, στην Κύπρο, στις αφρικανικές ακτές, εισπράττουν πορθμεία για να διαπεραιώσουν με ταχύπλοα, πλαστικές ή ξύλινες βάρκες, θαλαμηγούς, αλιευτικά σκάφη και φορτηγά πλοία τους μετανάστες στα νησιά του Αρχιπελάγους. Νύχτα τους αποβιβάζουν σε όρμους κρυφούς, σε ακατοίκητες νησίδες, σε μικρονήσια, σε βραχονησίδες ή στα μεγάλα νησιά.

Στη Μεσόγειο οι κάτοικοι τηρούν αυστηρά τις «τοπικές παραδόσεις». Κάθε χρόνο, στις περιόδους της ανοιξιάτικης και φθινοπωρινής μετανάστευσης των πουλιών, οι πουλοπιάστες του Αιγαίου στήνουν άρες και ξόβεργες, στην Κύπρο τοποθετούν βερκάδες, οι Ισπανοί βάζουν parany, οι Ιταλοί στήνουν roccolo vischio. Κοντά στα νερά, στις βρύσες, στους θάμνους, στα δέντρα, βέργες καλυμμένες με ιξόκολλα και δίχτυα για να παγιδεύσουν τα πουλιά. Βάζουν κραχτόκλουβα με καρδερίνες, φλώρια και σκαρθάκια και μαγνητόφωνα με κελαηδίσματα για να παγιδεύσουν τσίχλες, κοτσύφια, λούγαρα, σπίνους, πετρόσπινους, φανέτα, τσίφτες, φλιτζούνια και αμπελουργούς που ακολουθούν το κάλεσμα του κράχτη. Οι κτηνοτρόφοι ρίχνουν δηλητηριασμένα δολώματα για τις κουρούνες. Και στο τέλος κάθε καλοκαιριού, όταν επιστρέφουν τα μεταναστευτικά πουλιά στο νότο, ξεχύνονται οι κυνηγοί με τα πυροβόλα όπλα και αρχίζει η εξόντωση χιλιάδων πτηνών.

Προσπαθώντας να περάσουν νύχτα τα σύνορα οι μετανάστες σκοτώνονται, ακρωτηριάζονται από νάρκες, βάλλονται από πυροβόλα όπλα, πεθαίνουν από ασφυξία και έλλειψη τροφής στοιβαγμένοι μέσα σε κοντέινερ. Και όσοι, τέλος, επιζούν αντιμετωπίζουν το απλωμένο δίχτυ των προκαταλήψεων, την καχυποψία, την καθημερινή προσβολή, την καταστολή, μια εχθρική στάση εξαιτίας της διαφορετικής γλώσσας, της διαφοράς χρώματος και χαρακτηριστικών, της διαφοράς θρησκείας. Και όταν μπουν στην αγορά εργασίας, κάτω από απάνθρωπες συνθήκες, θα πουλήσουν με εξευτελιστικούς όρους την εργατική τους δύναμη, ακόμη και το ίδιο το κορμί τους, προκειμένου να επιβιώσουν.

Διεθνείς Συμβάσεις Προστασίας:

Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου. Άρθρο 14. Κάθε άνθρωπος που καταδιώκεται έχει το δικαίωμα να ζητά άσυλο και να του παρέχεται άσυλο από άλλες χώρες…

Οδηγία 79/409 και απόφαση του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τη διατήρηση των αγρίων πουλιών. Τα κράτη-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης καθόρισαν τις πιο κατάλληλες περιοχές, ως «Περιοχές Ειδικής Προστασίας», για τη διατήρηση των πουλιών και υιοθετούν κατάλληλα μέτρα για τα τακτικά εμφανιζόμενα μεταναστευτικά είδη, λαμβάνοντας υπόψιν τους την ανάγκη προστασίας τους στην γεωγραφική, θαλάσσια και χερσαία περιοχή, όπου εφαρμόζεται αυτή η οδηγία, όσον αφορά στις περιοχές αναπαραγωγής, αλλαγής φτερώματος, ξεχειμωνιάσματος καθώς και στους σταθμούς κατά μήκος των μεταναστευτικών τους οδών…

Κυριακή Γιορτή και Σχόλη

Σκέψου πόσα έχεις να γλυτώσεις:
Τις Κυριακάτικες εκδρομές με τα παιδιά,τις ζεστές μέρες στην θάλασσα με τους άθλιους φίλους σου, τους γάμους, την επίσκεψη στην πεθερά,
την βενζίνη... **ΚΑΙ** θα παίρνεις και 250ευρώ στο χέρι
ΚΑΙ κουπόνια για ψώνια από τα καταστήματα μου

Μην το τρως το παραμύθι
Ζωή, Όχι επιβίωση!

Συσπείρωση Ατάκτων

ANTİ-MİLİTARİST

BARIŞ HAREKÂTI

ΑΝΤΙΜΙΛΙΤΑΡΙΣΤΙΚΗ

ΕΙΡΗΝΙΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ

ANTI-MILITARIST

PEACE OPERATION

14*08 2015

SELİMİYE SQUARE

A concert is being organised in Nicosia, Cyprus, on 14th of August in order to raise awareness on the issues of anti-militarisation, freedom and coexistence. The concert is part of our broader fight against all armies on both sides of the division line.

BEYOND EUROPE ☆

Antiauthoritarian Platform Against Capitalism

1ο Διεθνες Beyond Europe camp

18 - 25 Αυγούστου Ιερισσός - Χαλκιδική

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΕΗΛΑΣΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ

★ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΡΥΞΗ ΧΡΥΣΟΥ★